

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 16. února
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Hodně lidí a organizací se baví tím, že záměrně vydávají lživé zprávy, či polopravdy alias „fake news“ a „hoax“.

Nebudu to dneska rozpitvát tím, že to všechno budu dávat na správnou míru, ale podívám se nad organizacemi, které tyto zprávy označují jako nepravdivé, čili „hoax“ nebo „fake news“. V Austrálii je to například státní staysmartonline.gov.au, v Česku hoax.cz a manipulatoři.cz.

No, a pak se dovíte, že tento server, manipulatoři, vede člověk, který byl Ministerstvem vnitra ČR sledovaný jako levicový extrémista, což se na tomto webu ideologicky projevuje.

Web opakovaně útočí na informace proti lidem, kteří zpochybňují klimatické alarmisty, invazi islamistů do Evropy či zprávy proti Obamovi, přičemž používá často věcně chybná a nepodložená tvrzení. Lze říci, že manipulatoři.cz je sám manipulátorem.

Takže existují pochybné stránky na internetu, které mají sice oficiálně upozorňovat na „fake news“, ale ve skutečnosti jsou to stránky organizované soudruhy, kteří právě naopak takové „hoax“ sami vyrábějí.

A teď se v tom, čerte, vyznej.

Řekli bychom si pomáhat.

O NEOMARXISMU A FABIANISMU

Pavel Chrastina

V Praze se více méně pravidelně schází jeden debatní spolek, takové shromáždění několika desítek chytrých hlav. Kavárnám se vyhýbá, ovšem sklenka chutného piva z nějakého minipivovaru nemůže vadit. Tu a tam novinář, publicista, spisovatel či dramaturg, několik filosofů, pár politiků včetně několika stále aktivních, a také zástupci různých zájmových sdružení a hnutí. Mezi nimi i takoví, kteří pilně dojíždějí z různých koutů republiky. Zkrátka velmi pestré společenství dobře fungujících mozků a zároveň spolek lidí, kterým není osud národa lhostejný.

Docházím tam rád, protože člověk se může dozvědět věci, které by jinak přehlédl. Po skončení hlavního programu se zpravidla zuřivě diskutuje v malých kroužcích dál. A to je na tom všem možná to nejlepší. Stejně to bylo i na setkání před několika měsíci. Ve chvíli, kdy jsem si říkal, že už bych mohl jít domů, jsem neočekávaně dostal otázku: „Když pořád píšeš o unijních neomarxistech, tak mi řekni, kteří to jsou?“ Asi mě jenom zkouší, pomyslel jsem si, a procedil skrze zuby: „Merkelová, Macron, v Bruselu Juncker, Schulze, Tusk a vůbec...“

celá Evropská komise... mám pokračovat?“ Ozvalo se dlouhé a táhlé ticho. Dotyčný se pomalu otočil a odebral se k baru. Byla to provokace, anebo pouhá neinformovanost, ptal jsem se sám sebe. Ale protože v této společnosti platí nepsané pravidlo kultivovanosti i v případě, že bychom se chtěli navzájem pozabíjet, usoudil jsem, že půjde nejspíš o to druhé. A rozhodl se, že jednou stvořím následující řádky.

Zpět z temnot

Fabianismus vznikla jako hnutí a fabianismus jako teorie hlásaná skupinkou londýnských krajně levicových socialistických vizionářů už koncem 19. století. Přesněji roku 1884. Pro zajímavost uvedu stručnou charakterizaci fabianismu česko-kanadského žurnalisty Petra Adlera, jehož prapůvodní vzdělání je ekonomie: „Naprostě zpitomělý britský druh socialismu, zastánci jakéhosi nepřilíš přesně definovaného druhu družstevnictví, což je jako model pro řízení státu vskutku obdivuhodné...“ Postřeh zajisté pravdivý, ale nikoli vyčerpávající. Fabianismus si zasluhuje další průzkum už jen proto, že mezi námi jako připomínka dávno zapomenutých temnot straší znovu.

Fabianisté pojmenovali své hnutí po starořímském generálovi, který se proslavil zavedením zdržovací taktiky ve 2. punské válce Říma proti Hannibalovi. Taktiky, kterou po něm převzali i další římsí vojevůdci v dlouhotrvajícím konfliktu, na jehož konci bylo Kartágo zničeno. Quintus Fabius, řečený Cunctator (což znamená zpozdovač), oblehl svými legiemi nepřítele. Obležení čekali každým dnem útok a ono nic. Když už to trvalo několik měsíců, pozornost obležených přirozeně ochabla. Možná si mysleli, že už to tak bude napořád. Ovšem právě v této chvíli Fabius udeřil. A úspěšně. Tohle si dobře zapamatujte, pro pochopení fabianistické strategie politického boje to bude klíčové.

První fabianisté se proklamativně zřekli Marxova požadavku nelitostného třídního boje a krvavé proletářské revoluce. Naopak, hlásali pozvolný a nenásilný přechod jako jedinou schůdnou cestu k vysněnému cíli – zavedení socialistické či komunistické rovnostářské společnosti, jak ji v 19. století chápal. V mnohých encyklopediích můžeme najít větu, která tvrdí, že fabianisté se zřekli marxismu. K tomu však v pravém smyslu toho slova nikdy nedošlo, protože konečným cílem obou doktrín je jedno a totéž. Rozdíl spočívá jen v tom, že fabianisté k tomu volí mírnější a pomalejší prostředky. I za cenu, že onen pozvolný přechod potrvá možná celá pokolení. Fabianisté se tedy zřikají marxismu jen „na oko“, aby přelstili a zmátli své konzervativní odpůrce. Šokovou terapii krvavé revoluce nahrazují taktikou, která je méně provokativní a více stravitelná pro širší veřejnost. Stále však zůstávají přesvědčenými marxisty a mají značný dopad na formování britské levicové politiky. Tam koncem 19. a počátkem 20. století ovlivňují zejména Labouristy (Stranu práce).

Mezi dvěma tucty zakladatelů fabianismu jsou jména, která nám dnes už mnoho neříkají. Jedinou výjimkou je spisovatel George Bernard Shaw. Ovšem většina

těchto lidí tak jako tak končí v následujícím dvacátém století jako obdivovatelé Mussoliniho, Trockého a Stalina. Jakkoli se snažili alespoň zpočátku tvářit jako demokraté, nakonec se proměnili v zastánce různých diktatur, zapříčiněných socialistickými vizemi. Také velmi poučné.

Nesmrtelné iluze

Podívejme se, co se stalo s fabianismem po druhé světové válce. Zdá se to nemožné, ale fabianismus hladce přežívá i tohle. V období prudkého poválečného hospodářského rozvoje a prosperity západních demokracií se fabianisté stahují do poklidného závětrí universit. Tam se zprvu nenápadně, ale časem čím dál tím otevřeněji, pokoušejí převychovávat své studenty v naději, že právě oni budou pokračovat v jejich představách o sociálním inženýrství. A snaží se, aby byli použitelní, až přijde ten správný čas. To znamená, že po odborné stránce musela mít jejich výuka určitou úroveň.

Klasickým příkladem je tzv. Frankfurtská škola. Vznikla jako „Institut pro sociální výzkum“ při Goetheho universitě ve Frankfurtu nad Mohanem už v polovině dvacátých let minulého století. Její zakladatelé pak prchli před Hitlerem nejprve do Ženevy, ale trvalejší útočiště jim poskytují až Spojené státy na půdě Columbijské university v New Yorku. Tři roky po skončení války se vracejí zpět do Frankfurtu, ovšem mnozí odchovanci Frankfurtské školy už na amerických, kanadských a také australských vysokých školách zůstávají. Tak se rozšiřovala a rostla obec marxisticky založených pedagogů ve stále větším počtu společensko-vědních fakult napříč celou západní akademickou společností.

Noví levicoví „učitelé“ si berou fabianistickou metodu za svou. Působí neradikálně, beze spěchu, a hlavně nevzbuzují velkou pozornost. Jejich vliv v západním školství roste a jejich počet se zvyšuje. Postupně se tak vytváří neorganizovaná politická armáda intelektuálů, jejíž síla a politický vliv si plně uvědomujeme až dnes. A nezáleží na tom, zda se protagonisté myšlenky modernizace marxismu hlásí k tzv. levici či pravici. Tohle zastaralé a dávno neplatné politické dělení jim totiž bezvadně vyhovuje ke snadné manipulaci s tradičními setrvačností většiny voličů. Běžný volič totiž nemá mnoho času zabývat se politikou a jejími proměnami do hloubky, a proto často u volební urny raději použije svůj volební stereotyp. Ovšemže ke své škodě, protože pravicová strana už vůbec nemusí být pravicová a tradičně levicová může být od pravé levicovosti na hony vzdálená.

Odchovanci těchto „nových marxistů“ odcházejí z universit a bez velkého humbuku obsazují řadu v budoucnosti strategických míst. Někteří jdou rovnou k vysokým korytům politických stran, jiní odcházejí do kariérních postů ve státních správách, kde zůstanou při troše šikovnosti „zabetonováni“ na věky. Co na tom může být divného, říkají ti, kteří jim k tomu pomáhají. Jsou přece mladí, vzdělaní a perspektivní. Právě tahle „tichá proměna kádrů“ umožnila neomarxistům získat ke konci tisíciletí rozhodující slovo v přeměně

vedení, směřování, a celého smyslu existence Evropské unie. A zajímavá je i další souvislost. Přesně ve stejné době se západoevropský neomarxismus začíná přelévát do nově uvolněného teritoria. Do zemí, které byly ještě před deseti lety satelity Sovětského svazu. A dělá to už osvědčeným způsobem. První jsou na řadě humanitní obory vysokých škol, a ve chvíli dostatku marxisticky poučených pedagogů následuje školství a výchova mládeže jako celek. Tím nevhodnějším materiálem pro ideologické vymývání mozků je odjakživa mládež postrádající jakoukoli životní zkušenost. Vzpomeňme jen na Hitlerjugend, a o pár let později i na našeho Pionýra nebo ČSM.

Co se v tzv. západoevropském politicko-hospodářském bloku tak radikálně změnilo? Téměř vše. Jak jsem už uvedl, v určitém kritickém období se Evropská unie mění na nástroj z popela vstalých marxistů a fabianistů, které zde souhrmně nazývám neomarxisty. Z původního projektu EHS (Evropského hospodářského společenství), jehož cílem bylo zajišťovat prosperitu a blahobyt signatářských států, se stal pomocí tzv. Maastrichtské smlouvy výrazně politický projekt těch, kteří ovládli unijní vedení. Hospodářská prosperita se stala pouhým prostředkem k dosažení znovuoživeného revolučního politického zadání. Bodem zvratu je konec komunistické hegemonie nad částí Evropy a rozpad Sovětského svazu, jinými slovy konec prvního kola studené války. Málokdo tehdy tušil, že celou západní demokracii čeká ještě obtížnější druhé kolo, a že k zásadnímu střetu dojde v tak blízké době.

Maastricht: Evropa vzhůru nohama

Maastrichtskou smlouvou podepsaly členské státy původní evropské dvanáctky v roce 1992. Odmítlo jen Dánsko. Znamenala také přejmenování EHS na EU, ale důležité je, že díky ní dochází k prvním „úpravám“ dosavadních výsostně demokratických pravidel. Hlasovací systém ve většině řídicích orgánů byl z dosavadního principu jednomyslnosti (tj. práva veta každé členské země) změněn na většinový. Počet zástupců v řídicích orgánech byl stanoven lidnatostí členských zemí, takže rozhodující slovo si přivlastnily ty největší a hospodářsky nejsilnější státy. Německo, Velká Británie, Francie, a snad ještě Itálie a Španělsko. Unijní právo dostává povinnou přednost před právem jednotlivých zemí. Národy jsou v novém systému viditelně potlačeny a národní státy ztrácejí krok za krokem svou suverenitu. Mnozí kritici to ze slušnosti označují deficitem demokracie, ale ve skutečnosti jde o vážný pokus odstranit demokratický způsob řízení celého evropského společenství úplně a beze zbytku.

Vidíme, že v nové konstrukci vedení unie se ani v nejmenším nejedná o národy a jejich lid. Je to jen příprava půdy pro znovunastolení tentokrát nové formy diktatury marxistů. O průchodnost plánovaných změn se mají postarat neomarxisté na klíčových místech národních vlád členských zemí. A aby to šlo snáze a rychleji, tak především těch velkých, které

Dokončení na straně 15

Pondělí 13. dubna

Jih USA postihly silné bouře a tornáda, vyžádaly si 18 obětí OPEC+ dosáhl dohody, sníží těžbu o 9,7 milionů barelů denně Papež ocenil práci žen za pandemii, upozornil na domácí násilí a Odborníci varují, že lékaři řeší jen virus a téměř žádné jiné pacienty
Epidemiologové nedoporučují úplné otevření škol do konce června a Pandemie komplikuje podle průzkumu život třem pětinám Čechů
Nošovický Hyundai dnes rozjede výrobu, jako první v Česku V objektu skláren v Duchcově praskla vana na tavení skla Počasí v Praze: zataženo, ochlazení na 10°C

Úterý 14. dubna

Migranty z lodí Alan Kurdi dali Italové do karantény na trajekt Izraelský prezident prodloužil Gancovi dobu na sestavení vlády
EK doporučí postupně nahradit stavy nouze cílenými opatřeními a Vláda uveřejnila časový harmonogram otevírání obchodů a služeb
V Praze přistálo letadlo s Čechy z Austrálie a Nového Zélandu Některé jihočeské řeky jsou na hranici hydrologického sucha Vojáci pomůžou zajistit provoz domovů sociálních služeb Do loterie k EET se zapojilo 1,1 milionu lidí, dnes končí Počasí v Praze: oblačno, 8°C

Středa 15. dubna

Spojené státy pozastaví financování Světové zdravotnické organizace a O prodloužení nouzového stavu je podle Babiše nutné odborně debatovat
Lhůta pro připomínky ke stavebnímu zákonu je dostatečná, tvrdí Dostálová
Nikdy nestalo, že by se ombudsman podnětem nezabýval, říká Křeček a Vláda podle Hamáčka zvolila rozumný postup pro uvolňování opatření
Roušky na letních táborech jsou podle pořadatelů nepředstavitelné a Praha slavnostně zahájila opravu spodní části Václavského náměstí
Archeologové objevili na Přerovsku bronzový poklad Počasí v Praze: oblačno, 17°C

Čtvrtek 16. dubna

Putin kvůli koronaviru odložil veškeré oslavy 75. výročí konce války a Amnesty International varuje před omezováním lidských práv kvůli koronaviru
Lhůta pro sestavení izraelské vlády vypršela, Netanjahu a Ganc se nedohodli a Kancléř Mynář se sešel s čínským velvyslancem, poděkoval Číně za pomoc
Kurzarbeitový program Antivirus podle ministryně Maláčové v dubnu neskončí a Senát vyzval vládu k rychlému a efektivnímu využití peněz z EU na koronavirus
Praha odpustí nájem za restaurační zahrádky a hoteliérům poplatek z pobytu a Vězeňská služba chce kvůli koronaviru omezit nástup odsouzených
Počasí v Praze: skoro jasno, 22°C

Pátek 17. dubna

Trump se znovu zasazoval za restart ekonomiky po koronaviru Z Mezinárodní vesmírné stanice se na Zemi vrátili tři kosmonauti
Česká armáda ukončila střežení základny Bagrám v Afghánistánu a Ministerstvo zdravotnictví povolilo používání japonského léku na covid-19
Vláda potvrdila pondělní otevírání provozoven řemeslníků, farmářských trhů aj. a Kdo poruší opatření proti koronaviru, dostane na místě pokutu až 10.000 Kč
Vláda schválila navýšení ošetřovného na 80 procent zpětně od 1. dubna a FN Ostrava se v noci stala terčem kybernetického útoku, odrazila jej
Počasí v Praze: skoro jasno, 21°C

Víkend 18. – 19. dubna

Hongkongská policie zatkla 14 členů opozice za loňské protesty a V přeplněném táboře na řeckém ostrově Chios se vzbouřili migranti
Čína ponese následky, pokud vědomě nezamezila šíření viru, říká Trump a Prezident Zeman se zastal Mynáře ohledně čínského dopisu i zabíjačky
Přijímačky na střední školy by mohly být začátkem června, připustil Plaga a Dosavadní kybernetické útoky na nemocnice byly odrazeny, říká Vojtěch
Schillerová prohlásila, že navrhne schodek státního rozpočtu 300 miliard a Hranice by měly být podle prezidenta Zemana uzavřeny jeden rok
Počasí v Praze: oblačno, zprvu 21, později 14°C

Pondělí 20. dubna

Srovnání pomoci EU s Marshallovým plánem kulhá, soudí experti a Papež vyzval politiky, aby odložili spory a bojovali s virem jednotně
Moskva odmítla, že za hackerskými útoky na nemocnice stojí Rusko a Případné další omezení cestování by podle Petříčka muselo být přiměřené
Skončení nouzového stavu by přineslo řadu komplikací, prohlásil Hamáček

Podle ODS by vláda měla vyhradit pro obce a kraje 15 miliard Kč od EU a Vláda schválila návrh na zvýšení plateb za státní pojištění o 500 korun
MPO má plán k urychlení otevření obchodů a služeb Počasí v Praze: jasno, 15°C

Úterý 21. dubna

Trump chce kvůli koronaviru pozastavit imigraci do USA Cena ropy Brent po 18 letech klesla pod 20 dolarů za barel Eutanazii lze provést i u pacienta s demencí, řekl nizozemský soud
Poslanci ANO zatím neuzavřeli svůj postoj k prodloužení stavu nouze a Zástupci SŠ považují návrh nechat prospět maturanty za nespravedlivý
Preventivní karanténu bude ode dneška ukončovat praktický lékař a ODS navrhuje odložit platby DPH a služby zařadit do nižší sazby
STAN navrhuje, aby od 25. května šli do škol všichni žáci Počasí v Praze: jasno, 18°C

Středa 22. dubna

Trump nařídil zničení íránských lodí obtěžujících plavidla USA a Íránské revoluční gardy oznámily, že vypustily první vojenskou družici
Vláda neuspěla, lékaři ze zemí mimo EU bez aprobační pomáhat nebudou
Hamáček navrhne prodloužit nouzový stav, opozice k tomu nevidí důvod a Vládní pomoc je kvůli rychlosti a zaměření podle ekonomů nedostatečná
Opatření na podporu ekonomiky činí podle Schillerové 1,2 bilionu Kč a ÚSTR obdržel doklady o vyšetřování čs. občanů v Sovětském svazu
NKÚ prověří nákupy ochranných pomůcek v nouzovém stavu Počasí v Praze: jasno, 18°C

Čtvrtek 23. dubna

Trump podepsal nařízení zastavující přistěhovalectví do USA Soud zrušil čtyři opatření omezující volný pohyb a maloobchod
Vláda přijala soudem zrušená opatření MZ jako opatření vlády Plán rozvolňování opatření posunula vláda o čtrnáct dní dopředu
Učitelé žádají, aby bylo letos vysvědčení možné i bez klasifikace
Vláda zmrazila nájemné bytů po dobu koronavirových opatření Kapacity testovacích míst v Praze i Brně byly skoro hned plně
Vláda ode dneška ruší zákaz volného pohybu osob Počasí v Praze: jasno, 20°C

Pátek 24. dubna

Premiéři sedmi zemí úspěšných v boji s virem chtějí spolupráci Evropskou unií další kolo jednání s Británií podle Barniera zklamalo a Podle Bidena se Trump pokusí odložit listopadové prezidentské volby
Vláda schválila předložení žádosti o prodloužení nouzového stavu sněmovně a Opoziční strany chtějí znát argumenty vlády před rozhodnutím o stavu nouze
Babiš na tiskové konferenci představil změny v opatřeních kvůli koronaviru a Prodloužení nouzového stavu vládě podpoříme jen o týden, vzkázal Filip
Většina lidí souhlasí s uvolňováním opatření proti koronaviru Počasí v Praze: oblačno, 22°C

Víkend 25. dubna – 26. dubna

Čína vyslala do KLDL tým zahrnující zdravotnické experty Podpora ekonomiky musí být podle Bidena mnohem větší
Pro prodloužení nouzového stavu zatím nemá vláda dost hlasů Vláda kombinuje Antivirus s odkladem odvodů, řekla Maláčová
V Česku se můžou otevřít další obchody, posilovny a knihovny a V zemědělství bude podle ministra Tomana chybět 5000 cizinců
Na pražské náplavce se v sobotu znovu otevřel farmářský trh Na hranici v Těšíně lidé protestovali proti jejímu uzavření Počasí v Praze: vyjasnění, 17°C

Pravda o čínském viru

Oldřich Aston Neff – Neff Pes

Američtí prezidenti občas překročí pravidla diplomatické mluvy a označí věci pravým jménem. Ronald Reagan svého času označil Sovětský svaz za říši zla. Ten to schytl! No a říše zla padla, Rusko dostalo šanci nebýt říší zla a je na nejlepší cestě ji definitivně promarnit. Teď je tu jiný prezident, Donald Trump, a ten nemluví kolem žádného Covidu19 a označuje ho za čínský virus.

On je to čínský virus. Mnozí lidé se domáhají pravdy. Austrálie navrhuje ustavení mezinárodní komise, která by původ viru a okolnosti jeho šíření vyšetřila. Podezření je silné. Čínská vláda a komunistická partaj, což jedno tělo jsou, i když to formálně tak nevypadá, měla dostatek informací a nezabránila svým lidem odjíždět ze země a šířit virus po světě. Číňané neudělali to, co o něco později udělala česká vláda, načež ji za to aktivističtí právníci soudně stíhají. Australská ministryně zahraničí Marise

Payne odmítá, aby se vyšetřování účastnila Světová zdravotnická organizace WHO, protože se tato organizace podepsala na šíření nálezů. Donald Trump též žádá vyšetřování a v souladu se svým stylem vyhrožuje blíže neurčenými důsledky.

Pokud jde o vyšetřování, skepse je tu na místě. I kdyby vznikla a i kdyby se dobrala jednoznačných závěrů stran odpovědnosti za rozšíření čínského viru do světa, Čína žádné konkrétní důsledky neponese. Ale úplně snadno z toho nevyklouzne. Ty ztráty jsou příliš vysoké a zatím se soustředíme na ztráty na životech. Jakmile se začnou počítat ztráty ekonomické, atmosféra zhoustne. Čína se od svého obratu od doktrinářského třeštění těšila ve světě velkým sympatiím. Byla to jakási polepšená říše zla. V mezinárodním obchodě hrála a dones hraje s cinknutými kartami. Tak jí to promiňme, vždyť je to obrácený hříšník. Ona sice zavírá lidi do koncentráků a popravuje politické vězně, ale dělá pěkné telefony, kdo by se na ni mohl trvale zlobit. To je ta nálada, která velmi pomohla Číně k úspěchu.

Nálada se mění a bude horší. **O úspěchu nějaké vyšetřovací komise lze pochybovat**, ale že ty hospodářské vztahy nebudou tak vlídné jako dřív, je skoro jisté.

Jen slepý dnes nevidí, jak je to nebezpečná země.

27,4, - Takže co? Končíme? Ve čtvrtek soud rozhodl, že všechno, co vláda dosud v krizi s čínským virem podnikala, bylo nezákonné. Následovala nepochopitelná tiskovka ministra zdravotnictví Vojtěcha, kterého tam zřejmě vystrčili, protože už je stejně na odpis. Kdo by chodil po sezóně na tiskovky.

Bojový duch se vytratil, červené svetry jsou spolu s fuseklemi a spodáry v koši na prádlo. Exekutiva krčí rameny. Říkáte nám, že uzavření hranic je proti lidským právům a ústavě? Tak fajn, jsou otevřené a jedte, kam chcete. Jestli vás tam nebudou chtít a nakopají vás do zadku, od českých orgánů pomoc nečekejte, vzkazuje ministr zahraničí. Sněmovna by mohla projednat prodloužení nouzového stavu. Snad to projedná v úterý, možná že ne. Co se stane, když ho neprodlouží? Kdo by se o něco takového zajímal?

Před měsícem jsem v žertu tvrdil, že krize s čínským virem skončí, až se o ní přestane psát v novinách. Zdá se, že ta situace nastává. Na koronu se sice dál umírá, ale ono se jaksi pořád umírá na kde co. Od pondělka budou otevřené malé krámy a těm velkým se dala šance se zmenšit. Plastovou páskou. Takže končíme.

Někdo ale začíná. Čtvrteční soudní rozhodnutí – pokud se nestane něco zvrátého, a v našem právním systému není nic vyloučeno - dalo signál k lavině žalob proti státu ve věci náhrady škody. Je úžasné, že tomu opozice tleská. Ona se tváří, že ten stát není její, že je snad Babišův, a tak tedy ať dostane zakouřit. Je to kalkul na to nejhorší, kalkul na rozvrat, krizi, nezaměstnanost – ta Babiše konečně smete. Načež nastoupí Pekarová Adamová s Fialou po boku, Bartoš bude honit provinilce do vězení, a duha prosperity se rozklene od Šumavy k Jeseníkům.

Třeba to tak dopadne. Třeba ne. Třeba to dopadne ještě jinak, až to všechno rozpustíme, protože proč se držet něčeho nezákonného.

Pořád je k pátku večer v Česku 7236 nakažených, čínský virus se nezměnil a má stejné nevyzpytatelné vlastnosti, někomu skoro neuškodí a jiného zabije a je nakažlivý i bez příznaků.

Přítom celá tahle taškařice začala tím, že si pár lidí jelo zalýžovat do Itálie a vrátilo se domů.

Vědci ve Wu-chanu dělali s koronavirem absolutní šílenosti, tvrdí přední ruský mikrobiolog

„Vědci v laboratoři ve Wu-chanu aktivně pracovali na vývoji nejrůznějších forem koronaviru více než deset let,“ uvedl přední ruský mikrobiolog a světově uznávaný expert v oblasti molekulární biologie Petr Čumakov a dodal, že podle něj tam vědci dělali absolutně šílené věci. Profesor Petr Čumakov, který je vedoucím vědcem Engelhardtského institutu molekulární biologie v Moskvě, tvrdí, že cílem vědců ve Wu-chanu bylo studium patogenity viru, a to nikoliv s podlým záměrem stvořit zabíjačku. O tom, že právě z laboratoří v tomto městě se koronavirus rozšířil do celého světa, nepochybuje.

„Podle mého tam prováděli absolutní šílenosti. Například upravovali genom tak, aby byl virus schopný infikovat lidské buňky. Tohle všechno musí být nyní analyzováno. Celkový obraz možného vzniku současného koronaviru se začíná pozvolna objevovat,“ řekl Čumakov ruskému deníku Moskovskij Komsomolec. RP

Máme zásoby zemiakov len na 2 týždne, odkazuje vláde šéf SPPK

26.04.2020 - Predseda Slovenskej poľnohospodárskej a potravinovej komory (SPPK) Emil Macho varuje, pred nedostatočnou potravinovou sebestačnosťou Slovenska. Podľa Macha máme v prípade uzatvorenia hraníc zásoby zemiakov len na dva týždne.

Macho súhlasí s kritikou, ktorú vzniesli niektorí odborníci voči novému ministrovi pôdohospodárstva Jánovi Mičovskému (OĽaNO) a tvrdia, že šéf rezortu nie je zorientovaný v iných oblastiach ako je lesníctvo a ochrana prírody.

Podľa Macha je ohrozený zber úrody a SPPK opakovane varuje, že vláda, by mala prijať v súvislosti s opatreniami proti šíreniu koronavírusu aj kroky na pomoc farmárom a potravinárom. Problém by mohol byť už samotný zber úrody, keďže na žatvu prichádzajú na Slovensko aj kombajny zo susedného Česka a ich operátori by v prípade trvania terajších opatrení museli ísť do karantény. Ani na tento podnet ministerstvo podľa šéfa SPPK nereagovalo.

Každý jeden moderný štát musí byť podľa Macha aspoň v základných komoditách sebestačný. Nielen pre koronakrízu, ale aj možné klimatické krízy, ktoré prídu. „Krajina je v takom stave, že keby sa dnes zatvorili hranice tak tu máme zemiaky na dva týždne,“ varoval.

Macho pripomína, že je potrebné, aby Slovensko začalo byť sebestačné v základných komoditách. Spoločnosť a hlavne kompetentní by si mali podľa predsedu SPPK uvedomiť, že poľnohospodári nechcú byť sebestační, vo výrobe vlastnej čokolády alebo konzerv, ale základných komoditách, ako sú mäso, mlieko, vajcia, cukor, zelenina a ovocie. : Denník S

Matovičova vláda drží pokope iba zo strachu zo straty pozícií. Koľko času dáva koalícii politológ?

26.04.2020 Programové vyhlásenie vlády Igora Matoviča vyvolalo roz- poruplné reakcie. Čo základnému dokumentu novej vlády chýba a ako sa Matovičova vláda drží po mesiaci v úrade pre Sputnik hodnotí politológ Rastislav Tóth.

„Materiál, ktorý predkladáme, je plus mínus dvakrát väčší, ako predkladali vlády pred nami,“ chválil sa Matovič v pondelok novinárom. Programové vyhlásenie má 121 strán a práve na rozsah dokumentu nový predseda vlády rád upozorňuje.

Viaceri analytici však obsah dokumentu hodnotia skepticky. Patrí medzi nich aj profesor Rastislav Tóth, člen vedeckej rady Filozofickej fakulty Trnavskej univerzity.

„Programové vyhlásenie vlády je jednoduchým slohovým cvičením, ktoré nemá nikoho nahnevať, ale ani nemá aktivizujúcu hodnotu. Rozsah je taký veľký asi preto, že každý účastník tam chcel niečo mať a tak ide o kolekciu jednoduchostí,“ hodnotí Tóth.

Dokument nereflektuje súčasnú krízu

Vyhlásenie si na jednej strane stavia v mnohých oblastiach ambiciózne ciele (výstavba nájomných bytov, exekučná amnestia, tvrdé postihy korupcie), no na druhej strane trpí prebytkom frázy typu „bude usilovať“, „bude iniciovať opatrenia“, „vláda SR zväži“, čo vyvoláva obavy zo zbavovania sa zodpovednosti za prípadné nenaplnenie sľubov.

Podľa Tótha je dokument formulovaný jednoducho, čo za istých okolností možno vníma kladne – jednoduchosť môže urýchliť proces schvaľovania jednotlivých opatrení. Vzápätí však analytik upozorňuje aj na fakt, že dokument absolútne nereflektuje, že po ústupe koronavírusu bude svet vo výnimočnej situácii. Slovensko bude potrebovať reštart, no podľa politológa sa dokument tvári, akoby sa nič nestalo.

„Mal by sa členiť na štyri časti (štyri roky) – prvá mala mať charakter záchrany Slovenska, druhá stabilizáciu štruktúr, tretia mala byť novým rozbehom a štvrtá by už bola tradičná predvolebná,“ dodáva Tóth pre Sputnik.

Čo to podľa neho môže znamenať? „Tvorcovia nevedia, čo je politika a teda ani čo je programové vyhlásenie vlády. Zbor laikov nikdy nič lepšie nevytvorí,“ hovorí analytik a dodáva: „Budme radi, že priamo nenastolil diktát I. Matoviča.“

Otázky vyvoláva aj snaha vlády bojovať proti hoaxom, dezinformáciám či tzv. hybridným hrozbám. Matovičova vláda konkrétne preskúma „zvýšenie ochrany... prostredníctvom noriem trestného práva pred rizikom hybridných hrozieb, týkajúcich sa najmä šírenia propagandy a dezinformácií, podpory extrémistických zoskupení a kybernetických útokov“.

Treba podotknúť, že už predchádzajúca vláda robila v tomto

smere nadprácu prostredníctvom pridelovania dotácií rôznym mimovládny zoskupeniam či kolektívom previazaným s konkrétnymi médiami. V konečnom dôsledku sa tečom činnosti týchto zoskupení stali nielen skutočné klamstvá kolujúce po internete, ale aj legitímne politické postoje v kontexte domácej politiky či názory na dianie v medzinárodných vzťahoch.

„Predovšetkým ide o pokus skorumpovať žurnalistov, platiť ich za prácu. Výklad pojmu dezinformácia je nejednoznačný,“ myslí si Tóth a ďalej hovorí: „Aj dnes vidíme nekorektné hodnotenie napríklad dôsledkov korony na jednotlivé krajiny – porovnáva sa miliardová Čína, 300-miliónové USA, 60-miliónové Taliansko a napríklad 10-miliónové Česko a polovičné Slovensko. Absolútne čísla by tu nemali byť použité ako kritérium“.

Mesiace novej vlády? Zabudli aj na vlastné programové vyhlásenie

Aj keď sa kroky vlády hodnotia vo väčšine prípadov po sto dňoch, Matovič prevzal mandát v netypickom období, keď vo svete zúri pandémie. Aj na Slovensku je situácia vážna a mení sa z hodiny na hodinu. Vláda je nútená prijímať zásadné opatrenia a nepísané pravidlo o sto dňoch teda ide bokom. Výsledok? Igor Matovič často čelí kritike – nielen opozičnej, ale aj verejnej a čoraz viac i mediálnej.

Kritický postoj zaujal aj Rastislav Tóth. „Vláda sa vlastne o nič nestará, dokonca zabudla aj na vytvorenie vládneho vyhlásenia. Jednoducho najprv iba nadávala na predchádzajúcu vládu, potom nasledoval súbor zákazov a teraz netuší ako ďalej. Koalícia drží pokope iba zo strachu zo straty pozícií, čo sa môže do leta zmeniť. Pokusy o vytvorenie krízového štábu a podobných zoskupení zlyhávajú na ich neúplnosti. Epidemiológovia predsa nemôžu určovať spôsob života celej krajiny - chýbajú tam ekonómia, sociológovia, psychológovia, finančníci a právnici a politológovia“.

Tóthove hodnotenia podporujú aj pomerne časté konflikty premiéra Matoviča s ministrom hospodárstva Richardom Sulikom. Nespokojnosť ale stihli prejaviť už aj ďalší predstavitelia SaS. Jozef Mihál napríklad opustil post štátneho tajomníka na ministerstve práce a poslankyňa Jana Cigániková odmietla hlasovať za programové vyhlásenie vlády.

Tento týždeň vyšli aj prvé dva povolebné prieskumy preferencií politických strán. Obidva v zásade poukazujú na mierny nárast OĽaNO (resp. na udržanie si volebného zisku) a Sme rodina, na udržanie si pozícií Smerom, ale aj na pád strany exprezidenta Kisku na úroveň troch percent.

Tóth je pri hodnotení prieskumov zdržanlivý. Nepovažuje ich za dôveryhodné. „Viditeľný je rukopis autorskej skupiny – kto čo chce, tak to aj nakreslí,“ hovorí a dodáva: „Prívetlivo obhajujú Matovičovcov, zato sa kamsi stratili národnárske hlasy a úplne sa stratili Bugárovci.“ cz.sputniknews.com

Rýchlotesty, ktoré chcel Matovič hádzať do Dunaja, sme nakoniec kúpili ešte drahšie

25.04.2020 Reportáž TV Markíza o rýchlotestoch, ktoré chcel premiér Igor Matovič (OĽaNO) hodiť do Dunaja. Neuveriteľný príbeh rýchlotestov! Až od 24. apríla má Slovensko na sklade 500-tisíc kusov.

Polovicu presne z toho milióna, ktoré chcel premiér Igor Matovič pred mesiacom hádzať do Dunaja a ktoré vláda vtedy v tichosti odmietla kúpiť.

Teraz ich kúpili za vyššiu cenu za kus a teda až po dnešku ich môžu začať používať. Zdroj: tvnoviny.sk / YouTube

Daniel Landa prirovnal šírenie strachu z koronavírusu k nacistickým praktikám počas protektorátu.

Eud'om odkázal, aby si nenechali vládnúť strachom..

25.04.2020 Známy český spevák označil dianie vo svete vlastným pojmom ako "virový protektorát".

Ľuď varuje pred možným zneužitím strachu. Vyhlásil, že globálne šírenie strachu z pandémie koronavírusu mu pripomína nacistické praktiky počas obdobia Protektorátu Čechy a Morava.

Globálne opatrenia označil vlastným pojmom ako "virový protektorát".

"V čom mi pripomína dnešná doba protektorát? Ja by som to kludne nazval, pretože je to v žarte: virový protektorát... V čom si to je podobné? Hlavne vo vláde strachu." uviedol Landa v súvislosti so šíriacou globálnou panikou.

Zdroj: prehladsprav.sk / InfoVojna

Minister Krajčí: Pandémii na Slovensku máme pod kontrolou. "

Po 16 dňoch zrušili karanténu v Bystranoch

25.04.2020 Optimistický je hlavný hygienik Mikas, minister zdravotníctva hovorí o ďalšom uvoľňovaní.

V piatok na Slovensku testovali rekordný počet ľudí – 4828. Pozitívnych bolo len 13 z nich. Podľa ministra zdravotníctva Mareka Krajčího (OĽaNO) ide o veľmi dobré výsledky.

Pozitívne správy v sobotu neprišli len z celkových čísiel nakazených, ale aj zo situácie v marginalizovaných komunitách. Po 16 dňoch hlavný hygienik Ján Mikas zrušil karanténu v osade v Bystranoch. Tá sa skončila v sobotu o 15. hodine.

Zatvorené zostávajú ešte štyri rómske osady. V Žehre, kde bolo niekoľko desiatok nakazených, bude karanténa podľa Mikasa trvať ešte minimálne týždeň. V piatok totiž pribudol ďalší pozitívne testovaný človek. Ide o jedno z najväčších ohnísk nákazy na Slovensku.

V karanténe sú ešte tri osady v obci Krompachy, tie by mohli otvoriť počas budúceho týždňa, povedal hlavný hygienik. „Som optimistický.“ Ešte čakajú na výsledky

Autor: Veronika Folentová Zdroj: Denník N

Na Slovensku pristálo lietadlo z Číny, priviezlo zdravotnícky materiál

25.04.2020 Zdroj: TA3 Na bratislavskom letisku v piatok pristálo ďalšie lietadlo so zdravotníckym materiálom z Číny. Z Pekingu priviezlo dva a pol milióna chirurgických masiek.

Odbyt obče vlny je nízky, chcú ju využiť v stavebníctve

Odbyt ovčej vlny je dlhodobým problémom. Chovatelia oviec zaplatia viac za ich ostrihanie ako je zisk z predaja. Rezort pôdohospodárstva spoločne so Zväzom chovateľov preto hľadajú možnosti spracovania vlny. Jednou z nich je využitie na stavebné účely. Zdroj: TA3

Obrovské masy lacných peňazí koronavírus nevylicieča

25.04.2020 Spomaľujúcu globálnu ekonomiku nemohlo teraz postihnúť nič horšie ako koronavírusová pandémia, ktorej negatívne ekonomické dôsledky pocítili všetci účastníci trhu. Očakávaná recesia sa bude od finančnej krízy z roku 2008 líšiť v tom, že vtedy sa jednalo o finančnú krízu na trhu s realitami, zatiaľ čo terajšia bude mať negatívny dopad na ekonomiku takmer všetkých sektorov národného hospodárstva. Koronavírus v ekonomike bude znamenať súčasne ponukový a dopytový šok, ktorých dôsledkom bude súčasne pokles domácej spotreby a zahraničného obchodu. Obrovským prevrpením informácia, že priame a nepriame nástroje menovej politiky centrálnych bank nedokážu byť bez fiškálnej stimulácie národných vlád účinnou vakcínou na prekonaní spomínanej epidémie. Obsahom fiškálnej stimulácie sú nielen navyše peniaze zo zdravotníctva ale aj peniaze, ktorými sa budú kompenzovať straty zamestnancov a zamestnávateľov z dôvodu vypuknutia pandémie. O výraznom zvýšení deficitu verejných financií a verejného dlhu k HDP sa nepochybuje, ale za danej situácie národné vlády nesmú meškať s časom, ale ani šetriť peniazmi, keďže v prvom rade ide o prežitie a bezpečnosť občanov. Môžeme sa ako členská krajina EÚ spoliehať aj na jej inštitúcie, že pomôžu? Zatiaľ to nevyzerá, že by sa u nich niečo dialo, čo poniektorí politici komentovali s poznámkou, že keď nič nerobia, aspoň nič nepokazia.

Úroky nebudú liekom proti vírusu

Centrálné banky znížením úrokových sadzieb a tlačením obrovského množstva ničím nekrytých peňazí. S čím nás však prekvapí ECB, ktorej menovej politike koronavírus nastavia zrkadlo pravdy v tom, že nemá účinné nástroje zasiahnuť proti jej negatívnym dôsledkom. Jej refinančná úroková sadzba je už dávno nula a depozitná je dokonca záporná. Terajšie nulové a záporné úrokové sadzby ECB sa určite nestanú liekom voči negatívnym dôsledkom spomínanej vírusovej epidémie a preto aspoň zaplavovaním obrovskej masy lacných peňazí sa snaží zmieriňovať netušené negatívne dôsledky. S neobmedzenou finančnou pomocou sa počíta v najväčšej ekonomike v EÚ z jej obrovským finančným prebytkom v objeme viac ako 500 miliárd eur. Autor: Robert Holz (ekonóm) : zemavek.sk

Rudá fena

Ivan Brezina, NP

V souvislosti s nechvalně proslulým angažmá Anny Šabatové ve funkci ombudsmáňy a jejím zlobným pliváním na nástupce JUDr. Stanislava Křečka je dobré si připomenout dávnější historii, která výkon její funkce předznamenala. (Mimochodem, stálo by za námahu se podívat, čími hlasy byla do této funkce instalována.) Stejně tak pozadí aktivisty Jakuba Patočky, který fyzicky bránil nástupu S. Křečka do úřadu. A při té příležitosti si povšimnout, že téměř všechny nejvyšší státní funkce dnes zastávají „bývalí“ komunisté. (Článek je z 24. 2. 2014.)

Špatná zpráva

Karel Hvíždala označil jmenování Anny Šabatové veřejným ochráncem práv za dobrou zprávu. Jenže je to přesně obráceně, a to minimálně ze čtyř důvodů.

1. Podivná role v kauze mučených dětí

Když byla roce 2006 Anna Šabatová zástupkyní ombudsmana, obrátila se na ni Kateřina Mauzerová. Chtěla poradit, jak před úřady legalizovat „třináctiletou holčičku Annu“, kterou vychovala její sestra Klára. Z „nalezené dcerky feťáků bez úřední identity“ se později vyklubala sadistická podvodnice Barbora Škrlová (32). V tzv. kuřimské kauze se také provalilo, že Mauzerová s dalšími lidmi brutálně týrají své syny Ondru a Jakuba. Pálili je cigaretami, mlátili bambusovou tyčí, topili v kbelíku s vodou, nahé zavírali do klece. Podle psychologů se s tím oba chlapci už do konce života nevyrovnejí.

A co udělala Šabatová? Mučitelům a podvodníkům pomáhala legalizovat novou identitu Škrlové. Podílel se s ní na tom i někdejší podvodný šéfredaktor Literárních novin **Jakub Patočka** (záměrně píšu „podvodný“, protože šéfredaktorskou židli uchvátil navzdory výsledku řádného konkurzu jen díky podvodu Ludvíka Vaculíka). **Patočka byl** mimochodem ne nadarmo **jedním z nejbližších přátel** otce dnešní ombudsmanky, **stalinisty Jaroslava Šabaty**, o kterém ještě bude řeč.

Když to celé prasklo, Anna Šabatová se stejně jako Patočka hájila, že prý v „kuřimské kauze“ o ničem nevěděla. Podvodně legalizovat „dítě“ bez identity prý pomáhala „v dobré víře“, aby Mauzerovi našli „pochopení a pomoc“. Netušila prý, že jsou to sadisté. Jenže podle zákona měla Šabatová vše oznámit úřadům. Kdyby to bývala udělala, utrpení Ondry s Jakuba by skončilo mnohem dřív.

Šabatová prý o Škrlové mlčela „z morálních důvodů“. Co je to sakra za morálku, když se kvůli ní brutálně mučí děti? A má člověk obtížněj tak velkou vinou elementární morální kredit dělat veřejného ochránce práv? Co cítí paní Anna, když se ráno podívá do zrcadla a vzpomene si na nahého a svázaného Ondru a Jakuba?

2. Pokus o zavedení cenzury

V září 2013 Anna Šabatová kritizovala primitivní protiromské nálady ve společnosti. V tom s ní souhlasím. Jenže ona požadovala, aby se na internetu pod články o kriminalitě menšin začaly „regulovat“ diskuse. „Nevhodné“ příspěvky by se prý měly mazat. Ale copak problém zmizí, když o něm zakážeme veřejně mluvit? „Jeden by řekl, že Anna Šabatová si ještě pamatuje, jaké to je, když jsou média regulována, aby se do nich nedostaly žádné ošklivé větičky,“ glosoval to kdosi v diskusi (zatím ještě povolené). „Že si pamatuje, jaké to je, když ona a její rodina museli držet hubu...“

Šabatová volala po zavedení cenzury, což kritizoval třeba komentátor Lidových novin Martin Weiss. „Třeba v Číně nebo v Íránu na to mají dobrý software,“ napsal. „Jenže to, co Šabatová dnes objevuje, existovalo vždy, internet to jen usnadňuje. Stejně tak se už před nějakým časem v našem civilizačním okruhu dospělo k tomu, že svoboda projevu je lepší. Pokud bychom byli ochotni nepropustnou, všeobíhající cenzuru zavést, musel by ji někdo (Šabatová?) obsluhovat. Společnost by žila v nevědomosti o tom, jaké postoje a myšlenky v ní existují, což by nevedlo k dobrým koncům...“

Dáma, která nám chtěla zavírat ústa, teď bude hájit naše práva? A co si myslet o tom, že Šabatová teď v pátek svému zástupci Stanislavu Křečkovi zakázala, aby se vyjadřoval k situaci na Ukrajině? „Požádala jsem ho, aby se zdržel vyjádření, která by mohla snižovat vážnost instituce veřejného ochránce práv a důvěru veřejnosti v ni,“ prohlásila doslova. Je až neuvěřitelné, **co si ta cenzorka dovoluje!** Důvěru veřejnosti v úřad ombudsmana zničila ona sama už jen těmito slovy. Kdy vznikne petice za její odvolání?

3. V genech zažraný komunismus

Za své rodiče nikdo nemůže, ale v případě nové ombudsmanky rodinné prostředí opravdu stojí za zmínku.

Jejím otcem byl totiž Jaroslav Šabata, rudý „sekerník“, který se po únoru 1948 podílel na vyhazování svých spolužáků z brněnské Masarykovy univerzity. Ke zničení kariér a životů mu tehdy stačilo, že neměli správný „dělnický původ“.

Nevím, jestli Šabata komunismu opravdu věřil (a byl tedy fanatic) nebo ho jen dovedně zneužil jako kariérmí žebřík (a byl tedy oportunist). V každém případě ale na univerzitě přednášel marxismus-leninismus a později dělal tajemníka krajského výboru KSČ v Jihomoravském kraji. Takže žádný „pomýlený“ řadový komunista (u kterého by to snad šlo omluvit), ale vrcholový aparátčík a jeden z hlavních architektů totalitního režimu.

Na to, že **Šabata patřil mezi zločince**, máme zákon 198/1993 Sb. Doslova se v něm píše: „*Za spáchané zločiny jsou plně spoluodpovědní ti, kteří komunistický režim prosazovali jako funkcionáři, organizátoři a podněcovatelé v politické i ideologické oblasti.*“ A nezapomínejme, že celosvětově má komunismus na kontě třikrát víc obětí než nacismus. Přesto máme stále tendenci omlouvat ho a naznačovat, že lidé jako Šabata to „mysleli dobře“.

Na jaře 1968 se dvě smečky komunistů začaly rvát o moc. Slušných lidí se ta zločinecká bitka příliš netýkala, ale velmi se týkala rodiny Šabatových. Otec dnešní ombudsmanky se totiž ve rvačce stalinistů s reformisty postavil na špatnou stranu a po příjezdu sovětských tanků byl vítězi z KSČ vyhozen (všimněte si, že ze strany nevystoupil sám). Jaroslava Šabatu to zahnilo do disentu, kde za normalizace napravil jen malou část zla, které v 50. letech napáchal.

Šabata a další odstavení „osmašedesátníci“ šířili samizdat, zakládali Chartu, psali petice, pořádali demonstrace a nechávali se zavírat. Fajn, jenže nebyť srpna 1968, psali by kádrové posudky, hlídali účast v prvomájových průvodech a vyhazovali lidi z práce. Alternativní historie vždy stojí „na vodě“, ale **kdyby tanky nepřijely, Anna Šabatová by jako dcera z prominentní komunistické rodiny „udělala kariéru“ a byla by součástí nomenklatury**. Takhle se z nouze stala „hrdinkou disentu“ a začala se okatě zajímat o lidská práva — ale jen proto, že normalizátoři odkopli od koryta jejího otce a perzekvovali jeho rodinu.

Jenže právě v tom byla jistá dějinná spravedlnost — Šabata přece sklídl jen to, co v 50. letech sám zasel. Nebo snad máme ronit krokodýlí slzy třeba i nad Slánským, Margoliusem nebo Londonem? Vážení, to přece nebyly oběti, to byli viníci!

4. Trockistický manžel, levičácký syn

Na rozdíl od rodičů si životní partnery vybíráme sami. Anna Šabatová si vybrala Petra Uhla, přesvědčeného revolučního marxistu, kterého v roce 1969 komunisti poslali na čtyři roky do vězení. Ne proto, že by se snažil prosadit demokracii a svrhnout jejich diktaturu. **Uhl byl naopak pro komunisty příliš radikální**. Vedl totiž tzv. Hnutí revoluční mládeže, což byla ultralevičácká skupina, navazující na Trockého myšlenky o **nezbytnosti rudého povstání proti „byrokratickým“ komunistům**, kteří prý nedotáhli revoluci dost daleko. **Komunismus byl zkrátka pro Uhla málo komunistický**. Když ho normalizační režim zavřel, protestovali proti tomu ultralevičáci z celého světa. A přitom je to stejná píseň jako ta o jeho tchánovi. **Za mříže dostalo Uhla zlo, které sám prosazoval**. A v čem by byl rozdíl, kdyby se Uhl hlásil k nacismu? Jen ve znaménku, v ničem jiném.

Svým synům předáváme pohled na svět, morální hodnoty a etické mantinely. Jaké morální hodnoty předala Šabatová? **Její syn Michal je absolventem genderových studií** — politicky korektní pavědy, která není založena na deskriptivní práci s daty, ale na normativní ideologii. Michal Uhl se loni na jaře podílel na **rozvrácení Ústavu pro studium totalitních režimů (ÚSTR)**. Byl v tom záměr — levičáci přece nemohli připustit, aby byly zločiny komunistů studovány, popisovány a zveřejňovány. Příběhy stovek zavražděných a statisíců zavřených by jim „kazily imidž“. Levičáci nám jsou dodnes schopni s úsměvem tvrdit, že po únoru 1948 se „vlastně zas tak moc nestalo“.

Zrušení ÚSTRU přitom požadoval i Michalův otec Petr Uhl. Označil ho za stejně „absurdní“, jako zákon o době nesvobody. **Prostě taková normální rudá rodinka, zametající nepohodlné informace pod koberec**.

Michal Uhl podle bývalých zaměstnanců ÚSTRU doslova prohlásil, že „pravcoví historici v ÚSTRU nemají co dělat“. Tomu rozumím — co kdyby se náhodou někdo z nich začal zabývat zločiny jeho dědečka Jaroslava Šabaty v 50. letech? „Pro mne to nebylo čtyřicet let temna,“ citoval Michala Uhla v Mladé frontě Dnes Luděk Navara. Jak odpudivý výrok! Navara o mladém Uhlovi dále napsal: „Už dříve rozlítil politické vězně, když navrhoval, aby se zkoumaly

i kladné stránky totalitního komunistického režimu. Například aby se mluvilo o tom, že na Slovensku se v padesátých letech zlepšila infrastruktura a také se zlepšilo postavení žen a horníků...“

Od Michala Uhla je to podobně cynická bezcitnost, jako v tom známém hořkém vtípu: „Je sice pravda, že ten Němec jako velitel koncentračního tábora zavraždil tisíce Židů, ale kdybyste slyšeli, jak krásně uměl hrát na piano...“

Klan Rudých

Tenhle článek je záměrně jistým zjednodušením, především pokud jde o historickou roli Jaroslava Šabaty. Ano, můžeme se ponořit do hlubinné motivace lidského jednání a můžeme přiznat komunistům z 50. let právo na omyly, na vnitřní vývoj a na pokání za špatné činy. Jenže pak často bud' omlouváme neomluvitelné, nebo děláme z padouchů hrdiny. Takže to raději řekněme pěkně „natvrdo“: kdyby býval Jaroslav Šabata ještě žil, každá ze skutečných obětí komunismu by měla morální právo plivnout mu do obličeje.

V případě rudého klanu Šabatových/Uhlových navíc temně rudá tradice pokračuje dodnes. „Myslím, že v jejich rodině vidíme sklon zacházet s lidmi tak, jak se jim to momentálně hodí,“ řekl v dubnu 2013 Mladé frontě Dnes politický vězeň František Šedivý. Bedlivě proto sledujme, jak bude s lidmi zacházet nová ombudsmanka. Komu bude pomáhat a komu naopak pomáhat nebude? **V ideovém prostředí, z něhož pochází, se přece lidská práva posuzují „třídně“. A to je zruďné, paní Anno, velmi zruďné...**

Poslední repatriční let přistál

Po čtvrté hodině v **úterý 14.4.** odpoledne přistálo na Letišti Václava Havla jumbo (tedy Boeing 747-8) společnosti Korean Air s Čechy, kteří se vrátili do vlasti z Austrálie a Nového Zélandu. Podle informací Černínského paláce jim přicestovalo 329 Čechů, 20 Slováků a také devět Belgičanů a šest Švýcarů.

Šlo o poslední a zároveň organizačně nejnáročnější a nejdelší repatriční let, oznámil resort zahraničních věcí. „Ministerstvo zahraničí tímto letem ukončilo plán repatriací českých občanů souvisejících s pandemií koronaviru. Nevylučujeme, že se situace změní a budeme muset ještě v souvislosti s vývojem v některých částech světa toto rozhodnutí přehodnotit, ale v tuto chvíli žádný další let neplánujeme,“ komentoval náměstek ministra zahraničí Martin Smolek.

České ambasády sice ještě řeší situaci jednotlivců či malých skupin Čechů v různých zemích, návrat do vlasti by jim ale ministerstvo chtělo zprostředkovat evakuačními lety jiných států Evropské unie, doplnil náměstek.

Letadlo, které Čechy a další lidi z Austrálie a Oceánie přepravilo, se vrátí do Soulu a nepoletí prázdné. Na palubě budou Korejci, kteří se takto naopak vrátí domů z Evropy.

Rozhlas.cz

Turecko a pandemie.

Markéta Kutilová Lidovky

Pandemie přeje autoritářským režimům, které neváhají ji využít ke svým cílům. Třeba takový turecký sultán Erdogan - ten ještě před měsícem tvrdil, že Turecku se korona vyhne a že za šíření mohou židé a křesťané a jejich proklatá média. Když pak vystoupila jedna turecké lékařka a prohlásila, že už mají tisíce nakažených, nechali ji zatknout. Poté pozatýkali 767 lidí, kteří na sociálních sítích upozorňovali na fakt, že turecká vláda o koronaviru lže. Za mřížemi skončila i spousta novinářů a zátahy pokračují dál.

Mezitím Turecko přiznalo, že korona už je i v Turecku a opravdu mají desetitisíce nakažených /přes 70 000/. Dokonce vyhlásili amnestii pro 90 000 vězňů - jenže ta se nevztahuje na novináře a politické vězně!!!! Ti by přitom měli být první v řadě. Za mřížemi je v Turecku teď 167 novinářů, kteří tam jsou proto, že kritizovali Erdogana nebo islamisty v Sýrii či Libyi, které Erdogan podporuje, dále tam jsou ti, kteří upozorňovali na spolupráci Turecka a ISIS a mnozí byli odsouzeni proto, že pracovali pro opoziční nebo Gulenovská média. Třeba jako novinářka Büşra Erdal, která si už odkroutila 4 roky za mřížemi. Ani tu nepustili. Na dalších 161 novinářů je vydán zatykač, ale ti včas utekli do zahraničí.

Prostě svoje kritiky nechá Erdogan dál pěkně za mřížemi, aby mohl nerušeně praktikovat svoji islamistickou /džihádistickou a dobytvačnou politiku a doma být velkým vůdcem.

Peněžní dary krajským spolkům v Austrálii v roce 2020

Dary jsou uváděny v korunách Českých

Beseda Canberra	100,000
Čechoaustralan	20,000
Sokol Sydney	40,000
Radio Czech and Friends	20,000
C/S Film Festival of Australasia	40,000
Czech School of Melbourne Inc.	150,000
IKSIMA Film Productions Pty Ltd.	40,000
Č/S Asociace v Západ. Austrálii, Perth	160,000
Czechoslovakian Country Club (CCC)	50,000
Domov Management	50,000
Czech and Slovak School of Sydney	200,000
Czech School Brisbane	100,000
Sokol Melbourne Inc.	130,000
Československý klub v Jižní Austrálii	110,000
Czechoslovakian Club in Queensland	40,000
Czech and Slovak Association of Cairns	40,000
Noviny	0
	1,290,000

Němečtí lékaři se bouří. Korona epidemie je velký podvod.

Přední němečtí lékaři a odborníci z oboru mikrobiologie se bouří proti současné hysterii s virovým onemocněním COVID -19.

Podle bývalého odborníka na hygienu Wolfganga Wodarga jsou počty nemocných plně srovnatelné s předchozími roky, kdy jako každý rok probíhaly sezonní virové epidemie. **Což dokázal i na statistikách. Dále poukázal na skutečnost, že tento typ koronaviru byl v naší populaci přítomen již dříve.** Za to se mu dostalo urážení oficiálních medií a globalistická Transparency international ho vyloučila ze svých řad. Další německý profesor Sucharit Bhakdi (narodil se v rodině thajských diplomatů, ale vystudoval a později celý život pracoval v Německu) zase **ukázal, že čísla nemocných a zemřelých odpovídají normálnímu průběhu každoročních infekcí během února a března v Německu. V Německu totiž každý den zemře 2500 osob z rozličných důvodů a současná čísla nijak nevybočují z dlouhodobých trendů!**

Další protesty pocházejí z řad odvážných patologů jako třeba B. Schiffmann. **Ti protestují proti automatickému zařazování všech zemřelých mezi oběti koronaviru. Neboť u nich nebyla provedena skutečná pitva ani další zkoumání. Přitom je vysoce pravděpodobné, že pacienti zemřeli na zcela jinou chorobu, často spojenou s chronickým onemocněním!**

Němečtí lékaři se proto oprávněně ptají, kdo za touhle celou šaškárnou stojí? **Jsou to velké farmaceutické firmy jako tomu prý bylo u ptací chřipky před zhruba 10 lety?**

Zdá se, že se skutečně jedná o globalistické divadlo s cílem zničit dnešní svět a uvrhnout lidstvo do bída a totality jakou ještě nezažilo. **Možná je na čase začít veřejně mluvit o tom, kdo jsou ty "finanční globální elity", které za tím vším zřejmě stojí.**

ceskavec.com poslal Sven R.

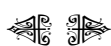
Zajímavosti. Víte, že....

Vladimír Gottwald k videu:

<https://youtu.be/Osv2Zr11DXA>

Při pohledu na tohle nenávisné stádo levičácké mládeže mě nutně napadá, jak se tahle zfanatizovaná sběr podobá jiným levičáckým stádům. Vždyť Hitlerjugend, akční výbory ČSM, Rudí gardisté, Sturmabteilung (SA), Rudí Khmerové a podobné exempláře odpadu lidství v zájmu své "jediné správné" levičové ideologie taky vyháněly ze škol nositele jiných názorů.

Oproti těmto svým levičovým předchůdcům zatím současní mladí levičáci mají ještě rezervy, zatím jsou pořád ještě o trošku menší svině: lidi s odlišným názorem zatím ještě nevyhazují z oken, zatím nevlácejí po ulicích, zatím nevraždí, zatím nezavírají do lágrů. Zatím.

Milý Vratislave

mám pro nás oba hned po ránu moc dobrou zprávu. Američané si konečně přečetli jednu ruskou studii ze 70. let a přišli s tím, že s velkou pravděpodobností bude proti koronaviru účinkovat vakcína proti dětské obrně, tedy proti úplně jinému RNA viru. To je to očkování, co se podává malým dětem na kostce cukru. Očkování je bezpečné, velmi levné a nejspíš i rychle dostupné ve velkém množství. Nefunguje přes tvorbu protilátek, ale nejspíš mechanismem RNA interference posiluje (patrně ovšem jen dočasně) nespecifickou rezistenci proti jakémukoli RNA viru. (bližší třeba zde: <http://www.ihv.org/.../Dr-Robert-Gallo-Discusses-Repurposing-...> a tady <https://eu.usatoday.com/.../oral-polio-vaccine-ha.../5162859002/>) RNDr Jaroslav Flégr

JINÁ ZEMĚ - JINÉ MRAVY!

Sven F. REHULKA - Miranda NSW 26. dubna 2020.

Tady u nás, v Austrálii, už kolikátý týden panuje podivný systém nařízení - jejich dodržování i nedodržování. Media, politici a doktoři vydávají často protichůdná nařízení, která jsou často obcházena, i když jsou lidé hlídáni policií z helikopter, z dronů, pěší i na koních, aby se neshromažďovali, neshlukovali, prostě byli neposlušní. Ano, musí být pořádek a obyvatelstvo musí být drženo v lajně!

Na jednu stranu s tím musí každý slušný občan souhlasit a dodržovat, doba je zlá a Coronavirus stále řádí! Anebo neřadí? Co je překvapující, že v mnoha dalších zemích je tvrdší režim, povinnost nošení roušek než v Austrálii - (tady je povětšinou nosí Asiaty - tedy hlavně Čínani, snad aby nebyli obviněni, že to tu ještě roznáší), ale nejenže jsou různé předpisy v NSW, Victorii, South Austrálii i Queenslandu, tedy je velice omezené cestování mezi těmito částmi naší země (nazval bych to s nadhledem - zrušením našeho Shengenu), ale i letecká doprava je minimální, televize ukazuje odstavné plochy, se stovkami krásných nových letadel Qantasu i Virgin, jejichž povrch pomalu a tiše oxiduje a v jejichž motorech si začínají nerušeně stavět hnízda různí ptáci - oportunisté! Je zbytečné, abych se zmínoval o ostudě, kdy právě v Sydney zakotvila výletní loď a střet zájmů, či špatná koordinace odpovědných osob umožnila, že několik set cestujících - Australanů i cizinců vystoupilo na břeh bez jakékoliv zdravotní kontroly. To je ovšem průser, jako dělo!

Začala detektivní práce a honička těchto osob, které se více-méně rozešly a rozjely po celé Austrálii, takže jimi vznikla další ohniska možné rychlé nákazy úplně geometrickou řadou. Do vyšetřování byla zapojena i naše Federální Policie se svojí technologií a mocí, ale zprávy o pokroku a výsledku, jsou takové, i makové! V porovnání s našimi událostmi, nám media přináší celou škálu zpráv, často protichůdných o ohniscích Coronaviru v Evropě (v severní Itálii - zanesené gastarbaitry Čínany a ven zase vynesené lyžaři ze sousedních evropských zemí a Ameriky) Díky husté lodní dopravě jsou další ohniska Coronaviru ve Španělsku, v Británii i Francii, samozřejmě i vlivem nekontrolovatelných ilegálů (kteří jsou v Evropě stále chybně nazýváni - "uprchlíky"). Co je ovšem podle mého zpolitikaření zpráv o situaci Coronaviru v Americe! Media, veskrze levicová (s čestnou výjimkou Fox a starého Murdocha) na jedné straně tvrdí, že New York připravuje masové hroby pro množství svých obětí Totěž zase naprosto popírají media Číny, která tvrdí, že už žádné oběti v Číně nejsou, tedy hromadné kremace jsou pomluva. Ale moje (naše) zkušenost z komunistických zemí nám říká, že kteříkoliv komunisté lžou, lžou a zase lžou!

Faktem zůstává, že udržováním přísné hygieny, častého mytí rukou i přísným dodržováním osobních vzdáleností v obchodech i dopravních prostředcích je možné Coronavirus časem zastavit, i když odborníci tvrdí, že může dočasně "spát" a zase se znovu probudit. Čert ví! Dále media přináší mnoho "fake news", at už jenom neověřených, nebo úmyslných - před volbami v USA, vkládají prezidentu Trumpovi do úst blbosti, které on budto neřekl, nebo si je oni sami upraví!

Většina zpráv ze "staré země" - tedy České republiky říká, že se tam nezvyšuje nákaza, že občanská morálka je na výši, ženy šijí potřebné roušky a na Internetu je vidět, že tradiční sranda ve špatných časech je českou přirozeností! I trh se v Austrálii zklidnil, zásobování potravin je stabilní, toaletní papír je k mání, i když už je dohled na místní Čínany, aby zase nekřečkovali potřebné zboží, v chemistech (aspon v Sydney) je dostatek "hand santiser", i zlodějská cena se snížila, ovšem, to neznamená, že "jsme za

vodou"! Hospodářství je silně narušené, státní dluh se zvětšil o stovky miliard dolarů a co hlavně, tato zkušenost nás (doufám) poučila, že Austrálie MUSÍ přehodnotit své obchodní styky s Čínou, která se snaží tvářit jako země volného obchodu, přátelský sused, ale doopravdy stále zůstává svinskou a agresivní komunistickou zemí, i když (zatím) na nás a na celý západní Svobodný Svět nevytáhla se zbraněmi Čínské Lidové Armády, ale jenom zákeřnou, bakteriologickou válčičkou, o které se zmiňovali jenom inteligentní spisovatelé "science fictions"!

Tak jako je v Evropě důležité, aby Česká republika, Slovensko, Polsko a Maďarsky setrvaly v úzkém přátelství nazývaném Viszegrad 4, což jim všem umožňuje společné členství v NATO, ale na druhou stranu jsou ohrožování panovačností vůdců současné EU a právě současně nízká nákaza obyvatel těchto čtyř zemí jen dokazuje jejich oprávněnost vzdoru k "přerozdělování" quot tak zvaných "uprchlíků". Nechci být špatným prorokem, ale myslím, že trapné chování Bruselu (EU) za hrozby Coronaviru jenom urychlí rozpad EU a umožní nová hospodářská uskupení.

Časem asi dojde i ke změnám v tradičním obranném společenství - NATO, snad právě pro selhání jeho velkých členů - Německa, Francie a zmuslimizovaného Turecka. NATO nutně musí zůstat pro obranu malých zemí Evropy, před znovuzachycením z "Východu", ale paradoxně i poručnictví ze Západu, kde se zrádně tvoří konkurenční "Evropská armáda" jako síla, která má dostat Američany z Evropy. Vypadá to jako špatná sci-fi, ale když se trochu podíváme do historie, nedlouho po porážce Císařského Německa a i během té 1.války Německo začalo spolupráci s bolševiky a s těmi potají kolaborovalo až do té 2.války, spolupráce přestala pouze proto, že dva kohouti (oba socialističtí) si byli svým růstem nebezpeční! (ano nacistické Německo a NSDAP, i Sovětský Svaz – byli soudruzi)

I ted, Bundesrepublik Deutschland, i když důležitý člen NATO, který za svoji existenci vděčí Americe, ji podráždí a přez oficiální embargo Ruska, mu umožňuje diskriminační pokládání plynových a olejových potrubí. Není to dlouho, co jsem četl naprosto opačný názor na tyto politické problémy v Evropě, ovšem nejhorší na tom bylo, že je psal a rozšiřoval "krajan" - australský občan, tedy agent, kterému už je jedno, že se "odkopal". Pokud vím, ostatní krajan, i když by s ním možná v něčem tajně souhlasili, jej stejně rádi nemají pro jeho morální profil.

Ten měl místo Austrálie zvolit Sibiř, tam by mohl lovit také! Ano, vím, dostal jsem se daleko od úvah o Coronaviru, ale ono všechno souvisí se vším, přemýšlejte o tom sami! SFR

Recept No.542

Sekaná Krňt'

2 ks cibule menší
4 stroužek česnek
2 ks vejce
mléko
majoránka
2 ks rohlík
pepř mletý, kmín, sůl
1 kg mleté maso – míchané

Rohlíky do sekané nakrájíme na kostičky, zalijeme mlékem a necháme mléko vsáknout. Do mísy vložíme maso, rohlíkové kostičky i s mlékem a promícháme. Dále přidáme všechny ingredience, vejce, česnek, majoránku, kmín - toto je individuální podle chuti, ale určitě může být více, tím se sekaná nedá zkazit. Osolíme, opepříme, promícháme a zaprašíme hladkou moukou.

Je-li směs řídká, přidáme do sekané strouhanku. Opět vše promícháme tak, aby se ingredience krásně spojily. Vařečku či lžící odložíme a hněteme za pomoci rukou, protože v tom spočívá celé tajemství úspěchu. Chce to určitě alespoň 5 minut hnětení, již kompaktní hmotu je dobré rukou nabrat a párkrát s ní "praštit" na dno misky či na vál. Vše se tím dokonale spojí.

Nakonec utvoříme šišku, kterou dáme do pekáčku potřeného olejem. Do hrnečku si připravíme studenou vodu a povrch sekané kompletně potřeme vodou. Troubu předehřejeme na 200 °C a sekanou asi 10 minut zapékáme, aby se zatáhl povrch. Snížíme teplotu na 150 °C a asi 45 min. za občasného podlévání pečeme do křupava.

Vlasovci v boji za Prahu. Podívejte se, jak Stalinem nenáviděná armáda pomáhala při Pražském povstání

Jaroslav Šajtar

Že příslušníci 1. divize Ozbrojených sil Komitétu pro osvobození národů Ruska (KONR) generálmajora S. K. Buňačenka zasáhli proti svým dosavadním spojencům, Němcům, a v nejkritičtějších dnech Pražského povstání mu poskytli vydatnou pomoc, je holý historický fakt. Zaplatili za to nemalou cenu: odhadem jich zahynulo na tři sta.

Pavel Žáček, autor více než 120 odborných článků a mnoha sborníků, monografií a edic dokumentů, se kromě činnosti zpravodajských služeb a bezpečnostních složek otázkou vystoupení vlasovců v Květnové revoluci, ale obecně celou jejich historií zabývá už od studentských let a své bádání bohatě zúročil již v několika publikacích.

V loňském roce pražské nakladatelství Academia vydalo v *Edici 1938–1953* jeho nejrozsáhlejší dílo: *Vlasovci v boji za Prahu*. Autor v něm mapuje den po dni – od 5. do 20. května 1945 – do nejmenších podrobností jejich působení v povstale české metropoli, a to výhradně na základě citovaných dobových dokumentů. Kniha je určena především čtenářům libujícím si v bádání v archiváliích, z nichž na ně dýchá atmosféra tehdejší doby.

Objemný, 548stránkový svazek doprovázejí fotografie, jež ji příjemně zpestřují.

Toufara podle svědectví mlátil tři hodiny v kuse. Příslušník StB Mácha ale vinu svaloval na jiné

Aneta Černá CTY24

Před 70 lety zemřel Josef Toufar. Tělo 48letého kněze nevydrželo brutální výslechy vyšetřovatelů Státní bezpečnosti (StB), kteří ho trýznili bitím, žízni i chladem. Velitel vyšetřovací skupiny Ladislav Mácha byl údajně také tím, kdo Toufara doslova utloukl. Svého činu nikdy nelitoval a ve vězení za jeho smrt strávil necelý rok.

„Já jsem měl možnost mluvit s Máchou ještě v roce 2018. Říkal, že se tím případem cítí být poškozen, Josefa Toufara považoval za zločince. **Velice si pochvaloval vysoký důchod. Říkal, že věrně sloužil straně a vládě, protože socialistickou společnost zbavoval ohavných fland'áků. K žádné reflexi u něj nedošlo, ba naopak,**“ vzpomíná na vyšetřovatele StB badatel Miloš Doležal, který se Máchovi věnuje ve své nové knize *Když není motorka, lépe chodit pěšky*.

Mácha vnímal Toufarův případ a vyšetřování takzvaného číhošťského zázraku jako možnost pro svůj kariérní postup. Vše ale změnila Toufarova smrt.

Z ministranta a odbojáře příslušník StB

Ladislav Mácha se narodil 19. června 1923 ve vesnici Višňová u Příbrami. Vyučil se automechanikem a podle vzpomínek pamětníků jako chlapec ministroval v kostele a účastnil se poutí na Svatou Horu. V době druhé světové války se zapojil do odboje. Nacisté jej ale dopadli a věznili v Terezíně a následně v Drážďanech. Na sklonku války se mu při náletech podařilo uprchnout a do května 1945 se skrýval u partyzánů.

Za své nasazení získal vyznamenání a díky spolupráci se sovětskými výsadkáři se mu otevřela cesta do nově vznikajících československých bezpečnostních složek. „Při likvidaci partyzánských jednotek v brdských lesích jsem přešel na přání soudruha majora Schramma z ÚV KSČ (*Ústřední výbor Komunistické strany Československa, pozn. aut.*) ke Sboru národní bezpečnosti,“ popsal Mácha ve svém vlastním životopise, který je součástí jeho spisu v Archivu bezpečnostních složek (ABS). Po válce také vystoupil z církve, začal totiž věřit hlavně v socialismus.

Toufara bil i tři hodiny v kuse a zakazoval mu dávat pít

Přestože Mácha zažil výslechy gestapa, sám při vyšetřování používal podobné praktiky. Najevo to vyšlo právě v případě vyslýchání Josefa Toufara. Mácha byl velitelem zvláštní skupiny, která byla pověřena vyšetřením takzvaného číhošťského zázraku. Případ sledoval tehdy nejen ministr vnitra, ale údajně i sám prezident Klement Gottwald. Chystala se totiž likvidace církve a proces s kněžími. A Toufar měl být jeho hlavní postavou.

„(Mácha) dle mého názoru viděl v celém tomto případě svoji možnost pro osobní cíle, tedy pro svoji kariéru. Toto se projevovalo tak, že zakrátko po zpracování pouhého předběžného výsledku chtěl tohoto využít pro sebe a začal provádět vyslýchací metody takové, které odporují všem

základním požadavkům normálního šetření,“ popsal ve zprávě z roku 1951 jeden z členů vyšetřovací skupiny Miloš Hrabina.

Příslušníci StB Toufara zatkli 28. ledna 1950 a odvezli do valdické věznice. Zde následovaly výslechy, při kterých se vyšetřovatelé z kněze pokoušeli dostat násilím přiznání k tomu, že pohyboval křížkem na oltáři. Zvláště brutální prý byl právě vedoucí skupiny Mácha.

„(Mácha) si nechal od strážných přinést gumový obušek a předvést Toufara do sklepa (temnice), kde jej surově zbil (...). Viděl jsem, že Mácha má Toufara položeného na lavici se zavázanýma očima a nemilosrdně jej tluče hlava nehlava (...). Celá exekuce trvala asi tři hodiny, kdy Mácha pravděpodobně pro únavu fyzického týrání nechal,“ popsal Hrabina.

Toufara pak údajně nechali zmláceného ležet v cele a Mácha mu dle spisů StB měl nechat přinést takzvanou Karlovarskou polévku, která byla schválně extrémně přesolená. A zakázal mu podávat jakékoli tekutiny.

V dalších dnech Toufara převezli do Číhoště, kde natáčeli propagandistický film *Běda tomu, skrze něhož přichází pohoršení*. Kněz už nebyl schopen téměř stát a následně ho v bezvědomí převezli do pražského státního sanatoria v Legerově ulici. K soudu ho totiž potřebovali živého. 25. února 1950 ale zemřel. A Máchovi tak zkazil plány.

Po Toufarově smrti dál školil příslušníky jak vyslýchat zadržené

„Po Toufarově smrti v roce 1950 byl Mácha přeložen do školícího střediska, kde zaučoval nové příslušníky StB. Dál tak dělal kariéru u Státní bezpečnosti, byť ne asi takovou, jakou by chtěl. V roce 1963 byl ale ze služeb ministerstva vnitra propuštěn,“ popisuje Doležal. Protože vystudoval právnickou fakultu, pracoval dál na jiných ministerstvech a v podniku zahraničního obchodu. Výraznější zlom pro něj přišel v roce 1968.

Redaktor novin Lidová demokracie Jiří Brabenec v květnu toho roku napsal poprvé více o Toufarově zabití a také o podílu Ladislava Máchy na úmrtí kněze. „Mácha byl v červnu 1968 zatčen, ale po 14 dnech byl propuštěn. Jeho podíl na Toufarově smrti totiž vojenská prokuratura klasifikovala jako promlčenou záležitost,“ dodává badatel. Dalšímu prošetření pak zabránila srpnová okupace a nástup normalizace. A Mácha naopak vycítil příležitost k „narovnání poměrů“.

V roce 1970 žádal ministra vnitra o rehabilitaci. Vlivem propuštění v roce 1963 totiž přišel o výsluhu a cítil se poškozen. „Štvavou kampaní a nezákonnými opatřeními jsem utrpěl nesmírné morální a hmotné újmy,“ stěžoval si Mácha šéfovi resortu v dopise z 13. července 1970.

„Pro něj bylo propuštění z ministerstva velkou kaňkou na jeho pověsti. Cítil se poškozen, stěžoval si u prezidenta, psal na vládu,“ popisuje Doležal. „Přitom si nemohl stěžovat, začal pracovat v Československém rozhlasu jako šéf kanceláře generálního ředitele. Jeho manželka, sestra i švagr byli příslušníci StB a pobírali slušnou mzdu. Máchovi neměli děti a mohli si dovolit každý rok jezdit k moři,“ upozorňuje badatel.

Vyšetřování Toufarovy smrti se vlivem normalizace odložilo na neurčito. Začít mohlo opět až po sametové revoluci.

Před soudem svaloval vinu na nadřizené

Máchovu činnost v souvislosti s vyšetřováním číhošťského zázraku začal po roce 1989 zkoumat Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV). A Mácha tak 48 let po smrti Toufara stanul v roce 1998 před soudem.

„Mácha přišel k soudu o francouzských holích, na mnoho stání se – údajně ze zdravotních důvodů – nedostavil. Obhajoval se tím, že o případu nic neví a svoji vinu svaloval na nadřizené. Tvrdil, že jen plnil rozkazy prezidenta, ministra a šéfa StB,“ vzpomíná Doležal, který soud sledoval.

„Vyšetřovatelé se často stavěli do role obětí, ale to nacističtí zločinci před norimberským tribunálem dělali také. Plnili jen rozkazy, vždycky byl někdo ještě nad nimi a věřím, že jestli se Miloš Jakeš někdy dostane před soud, tak bude říkat, že ho řídila sovětská KGB nebo někdo podobný,“ vysvětluje badatel Radek Schovánek, který v ÚDV pracoval na objasňování komunistických zločinů.

„Vyšetřovatelů StB se po revoluci odsoudilo naprosté minimum. A pokud vím, tak ani jeden z nich před soudem svých činů nelitoval a k ničemu se nepřiznal,“ dodává Schovánek.

Toufarovy smrti nikdy nelitoval

A nelitoval ani Mácha. „Jak jsem ho měl možnost poznat, byl to člověk velice agresivní, tvrdý a nekompromisní,“ tvrdí Doležal a dodává: „Soud nakonec jeho čin klasifikoval jako ublížení na zdraví a zneužití veřejné funkce. Mácha

dostal pětiletý trest, ale odvolal se. Trest mu byl snižen na dva roky. Pak se skrýval a nechtěl nastoupit do věznice. Museli ho tam eskortovat, ale ze zdravotních důvodů byl po necelém roce propuštěn.“

I přes svůj údajný špatný zdravotní stav žil Mácha na svobodě ještě dalších 16 let. Odstěhoval se ze sídliště Petřiny do Českých Budějovic, kde bydlel v relativní anonymitě. „Do své poslední chvíle vnímal, že se mu stala nějaká krivda,“ uzavírá Doležal. V roce 2018 Mácha zemřel.

Aktuální zpráva o šílené situaci s migranty v Rakousku

Tomio Okamura

Včera 12.3. 2020 se konala krajská konference, kde Lucie Jungbauer a její muž Sven Jungbauer vystoupili a mluvili o momentální situaci v Rakousku.

Proslov vypadal takto:

Jmenuji se Sven Jungbauer, jsem Rakušan a momentálně bydlíme s rodinou v malém městě Bad Leonfelden v Horním Rakousku.

Z důvodu velkého přílivu migrantů jsme s rodinou koupili statek ve Vyšším Brodě, který opravujeme a až bude možné, tak se tam přemístíme. Chci chránit svou rodinu před nebezpečnou invazí. Mým velkým přáním je, aby má rodina žila v bezpečí, beze strachu a neovlivněná islamizací západní Evropy.

Pevně doufám, že Česká Republika neudělá stejnou chybu jako například Rakousko..

Rakousko má 8,8 milionů obyvatel, z toho už přes milion Muslimů. Tomu též odpovídá vývoj na rakouských školách zejména tedy v metropolitních oblastech.

Podíl migrantů na veřejných školách ve Vídni je už 91%. Převládajícími jazyky jsou turečtina a perština. Německý jazyk a kultura Rakouska je stále více potlačována. Místo toho se utváří paralelní společnosti, bez vyhlídky na integraci. Děti islámské víry nemají na prvním místě být dobrým studentem, ale naopak stát se dobrým muslimem a jejich život řídit podle práva šaría. Místním dívkám je nadáváno do šlapek či kurev a ze strachu z tohoto napadání si dobrovolně nasazují šátek.

Linz, mé rodné město - město, které je zhruba dvakrát tak velké jako České Budějovice, žije už 40.000 muslimů, ani zde se vývoj ve školách neliší. V jedné škole v Linzi byly poslány k řediteli. Školám, které byly před deseti lety vyhlášeny jako velice dobré, se teď Rakušané vyhýbají. Ti, co si to můžou dovolit, dávají své potomky do soukromých škol. Cena za místo v soukromé škole se pohybuje mezi 350 - 400,- euro měsíčně. Vláda absolutně nedokázala čelit tomuto katastrofickému vývoji, namísto toho se snaží místní obyvatele připravit na nadcházející islamizaci a ignoruje nebezpečí tohoto expanzivního, dominantního náboženství. Před rokem 2015 učebnice našich synů obsahovaly převážně jména jako Ali, Mustafa nebo Mohammed. Na hodině vaření bylo vepřové maso vyhozeno, aby jedné dívce nebyly raněny její náboženské city. S ohledem na tato fakta přichází pomoc pro Rakousko a západní Evropu příliš pozdě. Na celkový počet obyvatel má Rakousko 11,3% muslimů a u 16% je islamizace Rakouska nezastavitelná, jen díky jejich velké porodnosti, bez přístěhovalectví rodin a dalších uprchlíků.

Detail na okraj: Rakousko bylo v roce 2018 na první příčce, co se vražd týče. Zavražděno bylo 70 lidí, z toho 41 žen.

Všechny spáchány migranty. V České republice tento problém prakticky neexistuje, populace je vůči zcela homogenní, protože migrace ze zemí shodných kultur jako například Ukrajina a Rusko velké problémy nedělá. Největším problémem v Evropě bude demografický vývoj a pokud nebudeme opatrní, uměle přivedená migrace nás všechny převálcuje jako parní váleček.

Je na Vás, abyste bojovali za to, aby Česká Republika zůstala taková jaká doposud je. Zachovala si svou kulturu a budoucnost pro nás a naše děti byla bezpečná, bez práva šaría.

Ředitel se ptá uchazeče o místo:

„Proč jste byl propuštěn z minulého zaměstnání?“

„Protože kvůli mně utekla řediteli manželka.“

„Jste přijat!“

Učitelka: "Jak se zdraví lidé v Německu?"

Žák: "Německy?"

Ptá se šéf nově nastupující blondýnky: "Kolik máte IQ?"

"Myslíte přes boky nebo přes prsa?"

Češtinu zasáhla epidemie slova „jakoby“. Mění smysl vět, říká pedagog

Miloslav Lubas iDnes

Nejenom Libereckým krajem se šíří epidemie. Ne chřipková, ale jazyková. Školy, kanceláře, továrny, kavárny, restaurace nebo autobusové čekárny jsou nakaženy slovem „jakoby“.

„Bydlím teď jakoby se ségrou, jakoby se ke mně nastěhovala, protože jakoby její přítel odjel jakoby pracovat do Anglie.“

„Byla jsem včera jakoby u kadeřnice a jakoby mně fakticky úžasně zkrátila vlasy jakoby u uší.“

Dvě ženy okolo třicítky se baví na zastávce MHD na Šaldově náměstí v Liberci. Ne jakoby, ale skutečně. Slova „jakoby“ z nich ovšem jenom prší a ani za mák si neuvědomují, co vlastně říkají.

Pracovat jakoby v Anglii přece znamená, že tam dotyčný vůbec není a může s kamarády vymetat třeba hospody v Plzni. Pokud je žena večer u kadeřnice jakoby, tak by její manžel měl vážně uvažovat, co, kde a s kým skutečně dělá a chystat si do ruky hůl.

Václav Lábus z katedry češtiny na Technické univerzitě Liberec považuje nesmyslnou módu s „jakoby“ za slovní tik a poruchu vyjadřování, související se slabou slovní zásobou současných, hlavně mladých lidí.

„Jakoby“ může změnit smysl věty

Nabízí řadu příkladů, kdy časté opakování „jakoby“ může přinést problémy se srozumitelností předávaného sdělení, nebo ho úplně zdeformovat.

„Vezměme si například větu: ‚Byl jsem včera jakoby v práci a jakoby jsem se tam málem strhal‘,“ podotýká pedagog.

„Mluví nám chce říci, že své zaměstnání vykonával včera pořádně a poctivě. Protože je ale závislý na ‚jakoby‘, jeho věta vyzní tak, že v práci byl vlastně jen naoko, tedy jakoby. A i kdyby tam byl doopravdy, tak by vysoké nasazení pouze předstíral.“

Slovo „jakoby“ zaplevelilo v současné době komunikaci mezi lidmi tak vysokou měrou, že se s ním může měřit pouze popularita proslulého „ty vole“ v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století.

Kdo z kluků tehdy neřikal za každým druhým nebo alespoň za třetím slovem „ty vole“, byl v partě nebo ve třídě za troubu.

Éra „ty vole“ již zmizela

„Ty vole“ ale neměnilo a nezamlžovalo smysl vět,“ říká Lábus. „Naopak zvýrazňovalo jejich obsah, dělalo je ostřejšími.“

Obrovský rozdíl mezi bývalým „ty vole“ a současným „jakoby“ dokládají dvě modelové promluvy, které jsou bez výstelkových slov totožné.

Kluci, řekněme v sedmé třídě základní školy, jimi varují svého spolužáka. V prvním případě by rychle uvažoval, co dělá špatně. V druhém případě by o svém polepšení přemýšlel pravděpodobně pouze vlašně.

Rok 1976, éra „Ty vole“: „Ty vole, jestli nás budeš, ty vole, dál štvát, ty vole, tak tě, ty vole, zamkneme, ty vole, na hajzlu, a, ty vole, ukradneme ti, ty vole, svačinu a sežereme ti ji, ty vole!“

Rok 2016, éra „Jakoby“: „Ty jakoby, jestli nás budeš jakoby dál štvát, tak tě jakoby zamkneme jakoby na hajzlu a jakoby ti ukradneme jakoby svačinu a jakoby ti ji sežereme!“

Jde o výstelková slova

„Výstelkové slovo ‚jakoby‘ jsem začal vnímat přibližně před čtyřmi lety. Moje známá, učitelka češtiny, zaznamenala nesmyslné používání ‚jakoby‘ už před osmi lety na brigádě v Praze. ‚Jakoby‘ vkládala tenkrát do vět její spolupracovnice, asi osmnáctiletá dívka. Potvrzuje se tak, že jazykové novinky, ať již kladně nebo záporně přijímané, se šíří z centra, tedy z hlavního města,“ prohlašuje Lábus.

„Zpočátku se ‚jakoby‘ objevovalo především u mladých lidí, ale šíří se jako náказа i mezi starší ročníky. Občas mi taky ujde, aniž bych si to uvědomoval. Mí studenti sahají k ‚jakoby‘ hlavně při ústních nepřipravených projevech. Nejde pouze o odraz nedostatečné slovní zásoby, ale i dnešní doby. Mladým lidem chybí nejednou vlastní názory, často je jenom pasívně přejímají ze sociálních sítí, blogů a videoblogů.“

„Jakoby“ připadá Lábusovi jako berlička, k níž lidé sahají, když se bojí převzít odpovědnost za své výroky. „On je jakoby hlupák“ nezajiskří zdaleka tak jako prosté „On je hlupák.“

Podle Lábus se u mnoha lidí vytvořila tak výrazná závislost na „jakoby“, že pro ně bude velmi těžké, aby se jí zbavili.

„Bylo by ale dobré, kdyby začali přemýšlet, co ‚jakoby‘ s jejich sdělením udělá,“ shrnuje Lábus. „Vezměme třeba větu: ‚Ona je jakoby moc dobrá holka‘. Autor říká, že ta holka si na dobrou jen hraje a ve skutečnosti to může být velká potvora.“

Coronavirus a Evropa

Zdroj neznám

To proč to u nás nekosí vir lidí jako v Itálii, Španělsku a v USA nedávno odpověděla jedna zajímavá studie.

Ač se to nebude líbit - stále ještě těžíme z důsledné socialistické zdravotní péče. Komunisté jednak postavili za 40 let takovou spoustu nemocnic, že polistopadový politici 30 let nedělají nic jiného, než ruší lůžka a komunistické nemocnice tak akorát modernizují - máme tak víc jak 3x větší lůžkovou kapacitu, než třeba Anglie.

Tím hlavním důvodem se však zdá být důslednost v očkování obyvatel, neboť totalitní systém nemusel našlapovat kolem podivínů a pošuků po špičkách a neexistovalo, že by si někdo dovolil neočkovat své děti - hrozila mu žaloba za zanedbání péče a kriminál, což bylo velmi dobře. Dneska si pomatené slepičky notují na sociálních sítích a odmítají očkovat své děti, protože si přečetli článek nějaké pomatené, medicínsky naprosto nepolíbené husy, že je to pro děti nebezpečné, přitom riziko nebýt očkovan snad 100 000 x převyšuje riziko z komplikací při očkování... no ale máme svobodu, že. Už desítky let lékaři ví, že vakcína na TBC překvapivě chrání i proti jiným nemocem alespoň do té míry, že některé průběh některých dalších nemocí zmírňuje. Zatímco ČSSR patřila do zemí, kde se důsledně celoplošně očkovalo, tak Itálie, Španělsko, Anglie, Francie a další západní země na plošné očkování z vysoká kašlali a o USA vůbec nemá smysl mluvit.

Na západě ale existují i výjimky - například soused Španělska - Portugalsko, které důsledně plošně očkovalo. Rozšíření pandemie viru a výše úmrtnosti tak nepřekvapivě dělí Evropu na východní blok, kde se důsledně očkovalo a na západ, kde na to více či méně vlády a obyvatel kašlali. Právě na výjimkách jako je Portugalsko to vědce napadlo - bylo jim divné, že dva státy vedle sebe ze stejně starým obyvatelstvem mají tak diametrálně rozdílný počet nakažených a úmrtí.

Když se pak dostali k podrobným datům z Německa tak to bylo jasné - zatímco my se na netu díváme jen na celková čísla, jakmile se dostanete na úroveň spolkových zemí, tak je vidět hranice mezi někdejšími NSR a NDR, neboť i v NDR se důsledně očkovalo. Ten rozdíl je prý markantní ještě 30 let po sjednocení i přes to, že se již populace východního a západního Německa stěhováním částečně promíchala. Za malou úmrtnost vděčíme tak bývalému zdravotnictví a současnou včasnou a tvrdou prevencí šíření. Zas tak velká záhada, proč nemáme přeplněné márnice to není.

Spirituál kvintet přišel o hlas, Dušan Vančura zemřel kvůli zánětu zubu

16. dubna 2020 - Ve věku 82 let náhle zemřel zpěvák a kontrabasista skupiny Spirituál kvintet Dušan Vančura. Redakci iDNES.cz to potvrdil manažer kapely Jiří Holoubek. S koronavirem úmrtí souvislost nemělo.

Podle Holoubka byl příčinou Vančurova úmrtí zánět zubu. „Vzhledem k současné situaci nešel k lékaři. Zánět se mu rozběhl a skončil sepsí organismu,“ uvedl pro Seznam Zprávy.

„Na jedné zkoušce, kde se vzal, tu se vzal, mezi námi opět seděl sám kapelník Antikvartetu Dušan Vančura. Jak zjistil, kde zkoušíme, nevím. Jen ho to zajímá, a tak si jde poslechnout. Poslechnout si přišel i další zkoušku a pak další, to už byl tu a tam i slyšet, a pak už nescházel nikdy a zpíval do všeho. Nakonec se mi to zdálo od nás hloupé, a tak jsem mu řekl: ‚Hele, Dušane, zpěváky nepotřebujeme, ale kdyby ses naučil na basu, tak bychom to mohli zkusit‘. Vzápětí se VUSu ztratil z klubovny kontrabas a do našeho zpěvu brnkal začínající (anti)basista. Ale teprve budoucnost měla ukázat, jak dobré pro všechny bylo, že se naše cesty sešly.“

Takto v aktuálně vydané knize Spirituál kvintet 60 líčí kapelník Jiří Tichota příchod zpěváka a kontrabasisty Dušana Vančury do skupiny Spirituál kvintet. Zmíněný Antikvartet byla kapela, která v začátcích kopírovala zvuk a styl Spirituál kvintetu. Do jeho řad zaplul v roce 1969 a jak

poznámenal Jiří Tichota, byla to pro kapelu jednoznačně posila.

„Brzy jsem zjistil, že Dušan je na scéně velice pohotový a vtipný protihráč a nabídl jsem mu, aby se na uvádění a všelijakých hříčkách podílel se mnou,“ píše Tichota ve zmíněné knížce o historii Spirituál kvintetu.

Dušan Vančura se narodil v roce 1937 v Užhorodě. Dětství prožil v Dačicích a v Pelhřimově. První písničky začal skládat už jako gymnazista. Mezi roky 1955 až 1982 byl členem Vysokoškolského uměleckého souboru (VUS). Se Spirituál kvintetem spolupracoval od roku 1964, právoplatným členem se stal o pět let později.

Ještě k odstraněnému Koněvovi ... v širších důležitých souvislostech

Zdeněk Roučka

Ruský ministr obrany Šojgu požaduje v souvislosti s odstraněním sochy maršála Koněva trestní stíhání odpovědných lidí v Praze. Už před časem označil ruský ministr kultury Medinskij vedení Prahy 6 za nacistické gauleitery. Oba politici shodně zdůraznili, že při osvobození Prahy zahynulo na 12 000 rudoarmějců.

CITACE ŠOJGU: ...bronzová socha zvěčňovala sovětského maršála s kyticí květů, které mu darovali vděční Pražané, vždyť město „bylo očištěno od fašistických vojsk **za cenu životů více než 12 000 sovětských vojáků**“. Lež jako věž! Ale nic nového – lži, teror, vraždění a zatajování provází nechutnou historii Sovětského svazu už od pradávna.

Čs. komunistická historiografie byla poněkud „skromnější“, zdůrazňovala, že při hrdinném osvobození a záchraně Prahy v poslední chvíli, padlo na 500 rudoarmějců. A jaká je realita ? Když po ránu 9. května 1945 dojely první tanky Rudé armády do Prahy, už bylo v podstatě po všem. „Praha trpící“ se osvobodila sama. Poblíž Pražského hradu a v Dejvicích došlo ke střetům s posledními ustupujícími malými oddíly wehrmachtu (šlo o ty, které nestačily na základě německé kapitulace před českým velením povstání z předchozího dne včas opustit město). Celkem zde padli čtyři vojáci Rudé armády. Velmi brzy se objevily na dnešním Palachově nám. (!!), tedy uprostřed Prahy na travnaté ploše před budovou prvorepublikového parlamentu, hroby oněch čtyřech padlých. Vedení Prahy bylo nad tímto neomaleným pohřbením vojáků do travnaté země poněkud v šoku....

A sovětská propaganda už tehdy začala vytvářet nový mýtus stovek hrdinů, co za Prahu obětovali své životy. Nepříjemná pravda o pomoci zrádných vlasovců pražským povstalcům musela být zadupána do země. Sovětská msta měla brzy potkat i ty osobnosti z velení povstání, co tomu napomáhali. Rodil se falešný scénář budoucí vděčnosti na věčné časy, po r. 1948 vybičovaný československými komunisty až k absurdní servilitě. Postupně se na náměstí objevilo 12 hrobů s dřevěnými náhrobky, opatřenými sovětskou hvězdou. A v té době také začala vychytralá manipulace nebo řekněme dovoz dalších mrtvých rudoarmějců ze vzdálených míst do Prahy.

Na pražských Olšanských hřbitovech bylo později pohřbeno 437 sovětských vojáků. 70 z nich má na svém hrobě překvapivě uvedené datum 9. května 1945. Můžeme říct, že v Praze a okolí zahynulo dalších cca 25 rudoarmějců, to byly ale tzv. nebojové ztráty... Blíží se 75. výročí osvobození Československa. Ale také 40. výročí odhalení čerstvě odstraněné sochy maršála Koněva. V normalizační úlitbě se odhalené soše 9. května 1980 klaněli všichni členové ÚV KSČ (viz můj dřívější text a foto), zástupci sovětské strany a nechyběl velitel Střední skupiny sovětských okupačních vojsk genplk. Jazov.

Maršál Koněv nebyl válečným hrobem, byl to pomník, který si pro sebe zbudovala komunistická moc, aby certifikovala oficiální lež. Koněv tudíž není a nikdy nebyl sovětským, natož ruským majetkem. A ještě malá odbočka – **v Rusku zanechali českoslovenští legionáři přes čtyři tisíce hrobů svých spolubojovníků,** kteří položili život mimo jiné také za svobodné Rusko bez bolševiků. Desítky jejich pohřebišť zdobily honosné náhrobky. **Až na dvě výjimky je všechny za éry Sovětského svazu nechali zlikvidovat!** Tolik velmi stručně ke hře s padlými při neosvobození Prahy Rudou armádou...

Mimochodem.

Stíhání v Rusku umožňuje zákon, který v úterý podepsal ruský prezident Vladimir Putin. Za poškození válečných hrobů a pomníků v Rusku i zahraničí hrozí podle něj až pětiletý trest.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.
Sydney

Blue Danube v Country Clubu, Kemps Creek (Pa-Ne)
Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř. - Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Gold Coast

Prague (nevím kde je)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
http://www.czechandslovaksschoolsydney.org.au

Principál: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham

Principál: Vlasta Šustková, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: Zuzana Vasíth Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School

of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -

info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora

Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian

Association in Canberra and Region,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan

NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda.**

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Carol; Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovíčko."

Československý klub v SA,

51 Coglin Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jiitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 9452 5617 vydává „Vestník“

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník Střípky Čriepky

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor

+ Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydává štvrtročne **Slovenské zvesti.**

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konzulát České republiky,

p. Hana Flanderová, ing., generální konsulka,

169 Military Road, Dover Heights, 2030

phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

naseho generalního konzulátu je **0402 312 806**

nebo **0401 547 584** (pouze náhradní číslo).

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 417 892 624.

Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane

honorární konzul: Michal Horváth

adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane,

Queensland 4000, Austrálie

tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au

Honorár.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorární konsulka p. Eugénia Mocnay

adresa: 4 Nathan Street, Ferntree Gully,

Victoria 3156, ; mobil: 0421 088 796

tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837;

email:eugenia.mocnay@gmail.com

Honorární konzulát Slovenskej republiky v Sydney

honorární konzul: Milan Neklapil

adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord

Street, Botany, NSW 2019

tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21

email: consul@hcsr-sydney.org

Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zélande

honorární konzul: Peter T. Kiely

adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers

Centre, 188 Quay Street, Auckland

tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338

email: kiely@kfc.co.nz

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755

Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

http://www.mzv.sk/canberra

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AUSS \$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142, Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

OZ HOME MIGRATION (www.ozhome.info)

Česky mluvící registrovaný migrační agent

specializující se na **zaměstnavatelem**

sponsorovana visa (482/186), partner visa

(820/801), pomoci absolventum s temporary

graduate visa (485) a skilled visa (189/190/489)

Poskytují asistenci s podáním odvolání k

Administrative Appeals Tribunal (visa refusal,

visa cancellation). Nejsm studentská agentura,

poskytují nezávislé migrační poradenství.

Ales Welter MARN1464306, MIA 10623,

MA20156590. Ph:0403416670.

Email: info@ozhome.info

01/IV/20

Southern Cross Veterinary Clinic

Dr Sam Kováč,

BVSc, CMAVA, MRCVS

60 Princes Hwy, St.Peters NSW 2044

Phone: 02 9516 0234

196-204 Victoria Rd. Bellevue Hill

02 9389 7534

419 Cleveland St. Surry Hills:

02 9699 3951

reception@southerncrossvet.com.au

www.southerncrossvet.com.au

facebook.com/southerncrossvetclinic

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$86 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

J. Neradílek - \$20.00

Ivo Slezáček - \$24.00

Vladimír Noháč - \$24.00

Ladislav Kochman - \$14.00

- \$60.00

Marie Kopeček \$20.00

Soudruh, filozof i loutka. Před 150 lety se narodil věčný Vladimír Iljič Lenin

Šimon Kadeřávek Reflex

Jeho jméno je spojováno s ideologií,

kteřá v Československu zakotvila na

útrpných čtyřicet let. Byly mu stavěny

sochy a pojmenovávány po něm parky či

ulice. Velkou část svého života strávil

v exilu, těsně před smrtí varoval své

okolí před Stalinem. Jaký byl život

člověka, který změnil životy milionů lidí?

Narodil se jako Vladimír Iljič Uljanov 22.

dubna 1870 ve městě Simbirsk. Dnes

bychom Leninovo rodiště našli na mapě pod

jménem Uljanovsk. Změnu názvu nařídil sám Stalin v roce 1924. Není tajemstvím, že v rodišti zakladatele Sovětského svazu vyrůstal i jeho pozdější oponent Alexandr Kerenský, předseda prozatímní vlády v roce 1917.

Osud Leninovi namíchal zvláštní původ. Jeho otec pracoval jako ředitel, později se stal dokonce šlechticem. Dědeček budoucího vůdce bolševiků byl pro změnu žid. Sám Lenin skočil do školních let rovnýma nohama, chtěl se stát právníkem. Během studia ho ale zaskočila smrt jeho bratra Alexandra. Ten byl obviněn z příprav atentátu na cara Alexandra III., 20. května 1887 jej popravili v Petrohradu. Incident výrazně ovlivnil Leninovo myšlení. Další příčinou se stalo studium filozofie.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby:

Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a **české mše** svatě budou slouženy v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291 Každou druhou nedělu v měsíci o 11.30 hod. Ďakujem o. Peter Krigovský Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí nedělu v měsíci je mše svatá v 11, ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedelu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620 www.beseda.org.au. otevreno prvni a tretu sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Czechoslovakian klub v Sydney, 320 Devonshire Road, Kempas Creek 2178; E-mail committeescc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703** Otvoreno: Pat. a Sob. od 18 – 21.00, Ned. od 12 do 18.00. Tradicni Ceska a Slovenska jidla v restauraci „**Blue Danube**“.. Velký vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholických napoju. Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, 0402 398 168 nebo na Facebook:

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc 30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potrebne informacie nájde na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

Sokolský Národní Dům Sydney 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování českých a slovenských knih a videofilmů

JÍŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě, 51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu, 25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Mobil: 0497 344 377 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii 28 Church St., Fortitude Valley, Qld., ph: 07 3399 4613 **Združení Slovákov v Queenslandě,** Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii (Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.) c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne 497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180 **Každou první neděli v měsíci v OBĚD od 13.00 hod Vaří opět Honza Sedlák Oblíbený Šéf cena \$25.- jako dřívě. Rezervace zapotřebí.** **Každé pondělí a úterý od 19.00 hod .** Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc. 6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016 President: Jitka Smith 0406 026 840 Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969 Email: CzechSlovakWA@hotmail.com Web: www.CzechSlovakWA.org **KLOKAN vychází 12x ročně**

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program SBS Radio Czech – **živě každou sobotu 19-20h** Už není

Už není „**Rádioforum**“ on **2RRR FM 88,5 MHz slovenské vysielanie** moderuje Paľo Virág každú nedelu v Sydney od 18 do 19 hodine. Telefón v štúdiu 02 9816 2938 email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 27.dubna Léta Páně 2020

Aktuální zpráva o šílené situaci s migranty v Rakousku

SVEN JUNGBAUER

Tak tohle si přečtěte! Aktuální zpráva o šílené situaci v Rakousku, kterou mi včera zaslala Češka – členka SPD – žijící v Rakousku, která má za manžela Rakušana, a kvůli neúnosné situaci ohledně migrace a islamizace se budou děti stěhovat do Čech:

Jmenuji se Sven Jungbauer, jsem Rakušan a jsem šťastně ženatý s českou ženou. Máme dvě dcery 3,5 a 2 roky a dva syny z prvního manželství 15 a 16 let. Prostřednictvím své ženy jsem poznal a zamiloval si Českou republiku. Momentálně bydlíme s rodinou v malém městě Bad Leonfelden v Horním Rakousku. Před dvěma lety jsme koupili statek s farmou nedaleko Vyššího Brodu a do příštího roku se plánujeme přestěhovat. Hlavním důvodem je rostoucí odcizení země díky velkému nárůstu muslimů a drasticky se zhoršující bezpečnostní situace v Rakousku. Chci chránit svou rodinu před touto nebezpečnou invazí a mým velkým přáním je, aby má rodina žila v bezpečí, beze strachu a neovlivněná islamizací západní Evropy. Pevně doufám, že Česká Republika neudělá stejnou chybu jako například Rakousko.

Zde několik faktů z azylového ráje:

Rakousko má 8,8 milionů obyvatel, z toho už přes milion Muslimů. Tomu též odpovídá vývoj na rakouských školách zejména tedy v metropolitních oblastech.

Podíl migrantů na veřejných školách ve Vídni je už 91%. Převládajícími jazyky jsou turečtina a perština. Německý jazyk a kultura Rakouska je stále více potlačována. Místo toho se utváří paralelní společnosti, bez vyhlídky na integraci. Děti islámské víry nemají na

prvním místě být dobrým studentem, ale naopak stát se dobrým muslimem a jejich život řídit podle práva šaría. Místním dívkám je nadáváno do šlapek či kurev a ze strachu z tohoto napadání si dobrovolně nasazují šátek.

Linz, mé rodné město – město, které je zhruba dvakrát tak velké jako České Budějovice, žije už 40.000 muslimů, ani zde se vývoj ve školách neliší. V jedné škole v Linzi byly děti nuceny se učit ramadánské písně, pokud odmítly, byly poslány k řediteli. Školám, které byly před deseti lety vyhlášeny jako velice dobré, se teď Rakušané vyhýbají. Ti, co si to můžou dovolit, dávají své potomky do soukromých škol. Cena za místo v soukromé škole se pohybuje mezi 350 – 400,- euro měsíčně.

Vláda absolutně nedokázala čelit tomuto katastrofickému vývoji, namísto toho se snaží místní obyvatele připravit na nadcházející islamizaci a ignoruje nebezpečí tohoto expanzivního, dominantního náboženství.

Před rokem 2015 učebnice našich synů obsahovaly převážně jména jako Ali, Mustafa nebo Mohammed. Na hodině vaření bylo vepřové maso vyhozeno, aby jedné dívce nebyly raněny její náboženské city.

S ohledem na tato fakta přichází pomoc pro Rakousko a západní Evropu příliš pozdě. Na celkový počet obyvatel má Rakousko 11,3% muslimů a u 16% je islamizace Rakouska nezastavitelná, jen díky jejich velké porodnosti, bez přistěhovalců rodin a dalších uprchlíků. Detail na okraj:

Rakousko bylo v roce 2018 na první příčce, co se vražd týče. Zavražděno bylo 70 lidí, z toho 41 žen. Všechny spáchány migranty.

V České republice tento problém prakticky neexistuje, populace je vůči zcela homogenní, protože migrace ze zemí shodných kultur jako například Ukrajina a Rusko velké problémy nedělá.

Největším problémem v Evropě bude demografický vývoj a pokud nebudeme opatrní, uměle přivedená migrace nás všechny převálcuje jako parní váleček.

Je na Vás, pane Okamuro a SPD, abyste bojovali za to, aby Česká Republika zůstala taková jaká doposud je. Zachovala si svou kulturu a budoucnost pro nás a naše děti byla bezpečná, bez práva šaría.

Děkuji Vám za Váš čas.

S přátelským pozdravem a přáním pěkného zbytku večera, Sven Jungbauer se ženou a dětmi.

Tommy's slovenská restaurace

V době epidemie a pandemie Otevřeno zatím jen v pátek a v sobotu Od 16.00 do 19.00

A pouze pro výdej přes ulici

Lze objednat česky nebo slovensky dokonce i anglicky.

KVALITA i CHUŤ ZARUČENA.

Guláš s knedlíkem, pečenou kachnu s knedlíkem se zelím, řízek s bramborem atd.

Pivo lahvové i točené a do speciálních dvou a čtyř litrových tmavých láhví.

Pozor!!! Nutno si předem objednat Na telefonních číslech

9660 6870 neb 0414 402 524

Těž lze objednat přes facebook stránku.

Legendární Rytíř Smil. Napsal nejsprostější báseň Jaroslav Vrchlický?

Monika Kuncová, Právo

„Dnes budeme probírat Vrchlického. Na úvod pár veršů: I ta bleška mrňavá se samečkem... sakra, teď jsem zapomněl, jak je to dál,“ mne si v rozpacích čelo pan profesor a gymnaziální třída ani nedutá, uši nastražené. „Cože to říkal? Fakt je to taková sprostárna?“ běží hlavou šokovaným studentům. Ano, je.

Oblíbený pan profesor jazyka českého z pražského gymnázia Budějovická dobře věděl, jak pubertáky zaujmout.

„Dotyčný verš uvíznul v mé paměti pevněji než říkanky z Ladovy abecedy,“ přiznal i sexuolog Radim Uzel, když psal coby předseda Nezávislé erotické iniciativy k novému vydání poemy Rytíř Smil předmluvu.

Literární historikové si dodnes lámou hlavu, jestli jde opravdu o dílo Mistra Vrchlického. Na titulní straně vydání z roku 1925 se sice prohlašuje „Složil fakticky Jarosl. Vrchlický“, nicméně v básnickově pozůstalosti se rukopis nenašel.

Přesto je možné, že Jaroslav Vrchlický, doktor honoris causa a klasik národní literatury lumírovské generace, Rytíře Smila opravdu napsal. A jak se traduje v rodině pražského středoškolského učitele Jindřicha Vobořila, jehož prastrýc s klasikem studoval na univerzitě, báseň dokonce vznikla kvůli sázce v kněžském semináři!

„Nudné hnutí“ mezi kleriky

Proč vlastně devatenáctiletý mladík, který toužil po životě „bujném, vřelém a kypícím“, vstoupil na podzim 1872 do pražského Arcibiskupského semináře? Jak vysvětluje jeho mladší bratr Bedřich Frída v knize Mladá léta Jaroslava Vrchlického v zrcadle dopisů (1869–1876), lákalo kněžské poslání budoucího básníka z více důvodů.

Jednak šlo o rodinnou tradici: kněží byli jeho tři strýcové. U jednoho z nich, Antonína Koláře, Jaroslav jako malý chlapec vyrůstal. Byl věřící a miloval nejen strýčka, ale i faru plnou knih v Ovčárech u Kolína. Rovněž měl rád lesk kostelních obřadů i jejich skrytou poezii. Lákala ho také možnost dosáhnout službou na faře finančního zabezpečení.

Seminář se zprvu zdál být ideální volbou. „Přijít jsem byl velmi vlídně ode všech pánů, jakož vůbec zacházení s námi jest v každém ohledu velmi solidní,“ píše po nástupu do školy s nadšením bratrovi. Brzy je však z touhy po farářské službě vyléčen. „S každou hračkou nadělá se důležitostí; tak dr. Petr vykládá celý měsíc geografii Palestiny a já vím, že v Ovčářích v druhé třídě i děti ji znají důkladněji nežli my,“ stěžuje si jen o pár týdnů později.

V únoru 1873 je už z jeho dopisů patrná velká rozmrzelost: mizerná kuchyně v refektáři, ledová zima v nevytápěných ložnicích, ustavičný dozor nad každým krokem kleriků, donášení či špiclování ze strany některých kolegů a v neposlední řadě nedostatek času na literární tvorbu. Život seminářský nazval budoucí básník „nudným hnutím“ a po jednom semestru ho opustil. Podle bratra Bedřicha odešel sám. Podle jiných zdrojů byl vyloučen – na vině mohla být příliš rozverná sázka.

Výhra se vymstila

Pražský středoškolský učitel Jindřich Vobořil pochází z hudebnického rodu Sasků, který byl v době národního obrození rozšířen hlavně na Jičínsku. Vrchlický se v mládí setkal hned se dvěma jeho předky. František Lev Saska byl v letech 1869–1870 jeho třídním učitelem v sextě klatovského gymnázia.

A Jindřichův prastrýc Robert Saska byl Vrchlického spolužákem na Filozofické fakultě Karlo-Ferdinandovy univerzity, kam mladík přešel po vyhazovu ze semináře. Robert se narodil ve stejném roce (1853) a v době, kdy Vrchlický studoval na univerzitě dějepis, filozofii a románskou filologii, Robert studoval český jazyk a němčinu. Oba mladíky spojoval zájem o literaturu, byli kulturně činní a vymetali pražské literární salóny.

„U nás v rodině se traduje, že Vrchlického vyhodili ze semináře právě kvůli Rytíři Smilovi. Vsadil se prý tehdy s jedním ze svých církevních učitelů o to, kdo napíše sprostší básničku. Vyhrál – ovšem vítězná dílo bylo sprosté tak, že ho za něj vyloučili,“ vypráví pedagog Jindřich Vobořil a pokračuje:

„O mnoho let později se bývalí spolužáci potkali v Praze. Můj prastrýc se k ctihodnému Mistrovi hlásil jen velmi ostýchavě, ale ten ho hned srdečně pozval na sklenku dobrého moku. A když už spolu seděli v hospodě, došla řeč i na kvapný odchod ze semináře a jeho příčinu, nejsprostší

českou báseň... „Ale v té básničce, kamaráde, tam bylo všechno!“ vzpomínal prý po letech s nadhledem klasik.“

Radostné lidové orgie

Co „všechno“ báseň obsahovala? Samotná slova nejsou nijak překvapivá, většinu lze i dnes nalézt na zdech pánských záchodků. Literárně ovšem nelze Rytíři Smilovi nic vytknout, forma je dokonalá. Jak píše básník Milan Šedivý v monografii Vrchlický erotický, „je to šikovně rozvržená a naprosto fungující epická struktura“.

A děj? Pokud nepatříte k těm, kdo v mládí potajmu hltali Rytíře Smila pod lavicí, zkusíme vás do něj uvést. Nebude to vůbec snadné, ze 144 slok se jen těžko hledá čtyřverší publikovatelné v seriózním tisku... Nicméně povedlo se: „Na svém hradě rytíř statný / jménem Smil žil přeudatný, / jenž však jednu vadu měl, / že o lásce nevěděl.“

Ctnostného rytíře do tajů lásky zasvětil dívka Minka. A zatímco tak činí, její další milenec, chlapec z vesnice, vklouzne těžce noci omylem do komůrky k dívčině matce. Nakonec však vše dobře dopadne. Maminka je spokojená a děvče se provdá na hrad. Celá báseň končí radostnými lidovými orgiemi.

Literárně teoretický název takového útvaru zní „eroticko-skatologická epopej“. Volně bychom to mohli přeložit jako „hanbaté verše“. Hodně hanbaté. Podle zmíněného sexuologa Radima Uzla dávají Francouzi literatuře tohoto druhu nálepku „košonerie“. Ve zvukomalebné češtině ji nejlépe vystihuje slovo „čuňárna“.

Přesto, nebo možná právě proto, se Rytíř Smil těšil od začátku velké oblibě. Báseň se v ústním i rukopisném podání tradovala po celá desetiletí. Kvůli tomu se také počet slok i samotné verše v jednotlivých verzích liší, stejně jako informace o roku prvního vydání (snad 1925, tedy třináct let po básnickově smrti). Jisté je, že už za první republiky byl Rytíř Smil vydáván opakovaně, stejně tak tomu bylo po sametové revoluci.

Mladý Jaroslav Vrchlický (vlastním jménem Emil Frída) v době veltruské, kdy psal Rytíře Smila.

Repro foto Vítězslav Tichý: Jaroslav Vrchlický - Život, 1942

Hod'te ho do Dyje!

Jak uvádí literární kritik Radim Kopáč v předmluvě k vydání Rytíře Smila z roku 2008, předobrazem hlavního hrdiny je nejspíš moravský šlechtic Smil Bítovský z Lichtenburka, o kterém legenda praví, že „byl prý velkým oblíbencem Karla IV. Na svou oblibu patřičně hřešil a hýřil, co mu fyzické a finanční možnosti dovozovaly.“ Ale měl – na rozdíl od literárního rytíře – co do alotrií svůj strop.

Říká se, že jednou na svůj hrad Cornštejn pozval urozené pány z okolí, včetně faráře Vojslava z Jaroměřic, cisterciáckého mnicha z mocného kláštera v Sedlci u Kutné Hory. Ten, „protože podléhal pouze svému opatovi, choval se v panské společnosti velmi sebevědomě a drze si pouštěl pusu na špacír. Zvláště když víno teklo proudem a kolem stolu se co chvíli rozezněl divoký smích. Farář Vojslav byl výmluvný a vtípný, což by nebylo na závadu. Horší však bylo, že ostří svého vtípu přečasto zkoušel na hradním pánovi a hostiteli,“ píše ve své knize Co se nevešlo do dějepisu Jan Bauer.

Smil – důvěrník císaře Karla IV., který už s jeho otcem Janem Lucemburským táhl v roce 1337 do Prus a roku 1345 se zúčastnil diplomatické mise v Uhrách – na hubatého kněze nebyl ani trochu zvědavý. S přibývajícimi poháry vína

se rozepře vyostřila a pro milého duchovního skončila tragicky: Smil ho nechal zašít do koženého pytle a hodit do blízké Dyje...

Rozzlobení cisterciáci si na vraždu stěžovali až v Avignonu u papeže Klimenta VI., který uvalil klatbu na celou rodinu Bítovských z Lichtenburka. Situaci musel tehdy žehlit sám císař Karel IV. Klatba byla zrušena, Smil však krátce nato, v roce 1347, zemřel. Těžko říci, zda by ho těšilo, že se jeho jméno stalo synonymem pro slavnou českou sprostárnou...

Jsi safír uprostřed provrtaný

Ve prospěch toho, že Rytíře Smila napsal Jaroslav Vrchlický, hovoří několik faktů: už na gymnáziu se pokoušel napsat rytířské drama. Tvořil s neobyčejnou lehkostí, „se snadností téměř zázračnou“, jak píše jeho bratr. A také erotickou poezií rád provokoval – například Elišku Krásnohorskou některé jeho verše přímo urážely.

K závěru, že báseň formou odpovídá ostatní tvorbě Vrchlického, došel na základě rozboru veršů i básník Milan Šedivý v monografii Vrchlický erotický. Navíc klasikovi připsal další přisprostlé dílko, Chansons sans honneur (Bezectné písně). Tato báseň je psaná náročnou literární formou zvanou sestina, již si troufl použít málokterý český básník.

Lze ji najít třeba ve Vrchlického básni Hudba v duši – a právě tak v Písních: „Ó, chloubu žen, ó zdobo žen, ó, zdobo každé panny, / tě k čemu přirovnat má lidský duch? / Jsi safír, uprostřed však provrtaný, / jež mezi nohy ženě vložil Bůh... Však nechápu, proč nechťit pravdu říci, / či pravda snad je hanebného cos? / Proč cit svůj halit v symbolickou bundu / a nedít: Ó, jak zbožňuji tu ***!“

Jak je vidět, básníci lumírovské generace rozhodně neměli „pohlaví zarostlé mechem“, jak v souvislosti s Máchovými šifrovanými deníky uvedl publicista Bohuslav Brouk. Však také plnokrevná díla národních buditelů žijí ještě intenzivněji než klasika ze školních čítanek.

Ostatně sám důstojný Mistr Vrchlický by se za své mladistvé verše nejspíš nestyděl. Jak praví ve sbírce Skryté zdroje, která vyšla čtyři roky před jeho smrtí: „Snad nezpíval jsem vždycky, co jsem měl, / však jistě vždycky zpíval, co jsem chtěl. / Bylo vhod? Nebylo? – Zpíváno jest, / zní v sadu to, lesem, ba u všech cest, / zní na vsi to, zní to v hlomozu měst, / neb všady jsem kráčeje myslel a pěl, / ne co bych snad měl, leč sám co jsem chtěl.“

Urází vás Rytíř Smil?

V tom případě určitě nečtete ani jednu z následujících básní, neboť ty jsou stejného druhu:

- * Chansons sans honneur (připisováno Jaroslavu Vrchlickému)
- * Balada o hovně (připisováno Jaroslavu Vrchlickému, Svatopluku Čechovi či Janu Nerudovi)
- * Svatební košile (Parodie na báseň Karla Jaromíra Erbena, připisovaná Jaroslavu Vrchlickému)
- * Magdalena (Parodie na veršovaný román Josefa Svatopluka Machara, připisovaná Jaroslavu Vrchlickému)
- * Šváb a blecha (připisováno Jaroslavu Vrchlickému)
- * Dona Blanka (připisováno německému básníku Wilhelmu Buschovi, Jaroslavu Vrchlickému či Otokaru Březinovi)
- * Balada o prdu (Připisováno Janu Nerudovi nebo Svatopluku Čechovi)

Přeposílám

Cítím za svoji občanskou povinnost seznámit Piráta Bartoše s mojí osobní zkušeností s pokusem komunistů začlenit mladé cikány alespoň do gramotné společnosti.

"Od 1.3.1978 do 28.2.1979 jsem vykovával základní vojenskou službu u VÚ Levice. Byl jsem zařazen k 1. rotě vojáků s nedokončeným základním vzděláním jako velitel 2. čety.

1.4.1978 narukovalo k této rotě 100 nováčků a byli rozděleni do 4 čet. Všichni cikáni, ve věku od 18 do 29 let, 60% z nich už okusilo kriminál za trestné činy jako znásilnění, loupežné přepadení, podvod, krádeže, ublížení na zdraví a pod.

Na vojnu mnozí rukovali až od 20 let i výše z toho důvodu, že v mladším věku v měsících duben a říjen kdy se chodilo na vojnu byli zavření v kriminále a nemohli na vojnu nastoupit.

Úkolem vojny nebylo z nich udělat vojáky ale odstranit negramotnost a naučit je základům hygieny. Nechtěly se po nich žádné záznaky, jako učebnice se používal slabikář a početnice z 1. třídy ZDŠ Levice, že existuje mýdlo, kartáček na zuby, toaletní papír a posrané trenýrky se mohou kdykoliv vyměnit za vyprané u výkonného praporečkáka na rotě.

Chodili za mnou abych jim přečetl dopis z domu. Byla to síla když pologramotná družka vynechala ve slově s pěti písmeny jedno nebo i dvě písmena. Stejně tak jsem psal dopisy jim, které mi diktovali. Dva moji negramotní vojáci měli v 19ti letech už 4 děcka, se stejně negramotnými družkami.

Pane Bartoši od Pirátů, úžasná Džamilo a Kocábe to bylo v době, kdy už 10 let před tím chodil Armstrong po Měsíci. Na Slovensku byly tyto roty vedeny jako Výchvilková rota. v

Čechách se to jmenovalo Školní rota. Bolševik zřídil tuto opičárnu jako odpověď na to, kdy byl v USA prezidentem Carter a začalo se veřejně mluvit o lidských právech a soudruh zjistil, že je v ČSSR asi 600.000,- cigánů, z toho zhruba 400.000 negramotných a poslední štací kde je možné na ně působit silou a naučit je alespoň číst a psát je armáda, když už nechodili ani na ZDŠ a byla přitom uzákoněna povinná školní docházka. Proto byly zřízeny v armádě tyto roty, kterých bylo v ČSSR kolem deseti. Vimperk, Čáslav, Přerov, Znojmo, Levice, Zvolen, Humenné a další.

Za rok vojny jsme je nenaučili vůbec nic, protože měli akorát 4 pudy. Co kde sežrat, co kde vypít, co kde ukrást a co kde ošukat. Negramotnost jsme částečně odstranili tak, že jsme ty největší blbce poslali přes vojenské psychiatry do civilu, aby nás lampasáci nedrbali, že nejsou výsledky. Za ten rok jich bylo asi 30. Mnozí za tu svoji tupost nemohli, protože příbuzenská plemenitba nad 3,5 promile po několik generací také udělá svoje. To vím přímo od svých vojáků, jak se v těch cigánských osadách navzájem šukali.

A od té doby do dnešních dnů, pane poslanče Bartoši, uběhl nějaký ten pátek. Přesně tedy 40 let a Vy jste se mezi tím narodil. Za tu dobu se do našich cigánů nacpaly za účelem asimilace těžké miliardy Kčs i Kč a výsledek? V Břeclavi před nádražím, kolem Schoppingu a náměstí nebýt obchodů, gymnázia, parku, dlážděných chodníků bych mnohdy nevěděl jestli jsem v Břeclavi nebo někde v Africe na Serengeti mezi pavíány. A víte co se změnilo pane poslanče Bartoši?

Věkových idiotů mezi 18tým a 30tým rokem věku neubýlo. Změna však nastala. Nechodí otrhaní a špinaví jak prasata, chodí v značkovém oblečení s mobilem v ruce, jaký nemám ani já po 40ti odpracovaných letech. Akorát nevím kdy chodí do práce, když se tam poflakuji od rána do večera.

Až budete pane Bartoši Vy Piráti, ODS, TOP, STAN a socani opruzovat s odvoláním pana Tomio Okamury z místopředsedy PS tak chci věřit tomu, že alespoň ANO a komunisti budou mít rozum a Okamura zůstane tam, kde si jej delegovalo víc jak půl milionu voličů. Otta---

Jediná konstanta

Stanislav Moc NevPes

Jedinou konstantou, tvrdí Čičané, je neustálá změna. Na druhou stranu mají pořekadlo, které úlisně přeje svým nepřátelům, aby žili v zajímavých časech. Míněno aby nežili v ideálních podmínkách, kterými je idylický čas beze změn. Oboje je dobře vyzorované ze života.

Už přes půl století žiji v Austrálii v zajímavých časech, a tak mohu potvrdit, že se změnila. Ne snad k nepoznání, ale dost na to, abych já, staromilec, zanaříkal nad neustálými změnami, které odsunuly do propasti času nejen zastaralou technologii, ale i zastaralou australskou morálku. Tady ale musím našlapovat opatrně! Morálka totiž je nebo není, se všemi stupni mezi těmito póly, ale i kdyby nebyla vůbec, je konstantou v čase její ideál. Ideálem samozřejmě je abychom my lidé byli slušní, pravdomluvní a dobří. V současnosti se ale s dobrem roztrhl pytel, takže padá na úrodnou půdu zla. A tou jsou všechny lidské snahy o ovládnutí a řízení veřejného života a lidské společnosti jako takové. Společnosti už není ponechána volnost debat a lidského vření nápadů, nýbrž tu je snaha sešněrovat i to myšlené do fáze, která jediná vyhovuje těm, kteří mají moc a řídí lidské dění. Vše ostatní dostane nálepku, někdy snad i oprávněnou, která to či ono přeřadí do odsunu na smetiště dějin, kam spadá i nevhodná pravda, slušnost a nakonec i ta добрota...

Když jsem před dvaapadesáti roky přistál v Austrálii, nestačil jsem zírat, i když na to zírání nezbývalo mnoho času. Musel jsem hledat práci a makat. Makat tvrdě, protože bez znalosti jazyka (v mém případě omezené znalosti) jsme našemu novému prostředí nemohli nabídnout nic víc než svoje svaly. Ve své většině jsme tenkrát, my emigranti, neměli ani zdání, že existuje něco jako podpora v nezaměstnanosti. A zaplať pámbu za to! Čert ví, zda bych na té podpoře nezůstal dost dlouho, až by mě to pokřivilo tak, že bych si začal vybírat, co chci dělat a co ne. A hledat zkratky k bohatství ve všem, jen ne v tvrdé práci. Naučilo

mne to nové prostředí nebát se práce a vyhledávat ji originálním způsobem. Když někde hledali kuchaře, kovboje, figuranta, cokoliv(!) a já potřeboval práci, hlásil jsem se jako kuchař, kovboj nebo figurant! Samozřejmě, že to přišlo později, když jsem se v Austrálii otrkal. Zpočátku to tak lehké nebylo, bydlel jsem v Sydney, Beach Road, čtvrt' Bondi, ještě se dvěma kamarády a neměli jsme práci, jen hlad. Každé ráno, ještě za tmy, naší ulicí projížděl koňský potah s mlékařem, který v poklusu roznášel lahve s mlékem. Za dveřmi bytů a domků nechávali tehdy nájemníci lahve od mléka a patričný obnos k zakoupení mléka pro ten den. Mléko stálo pět centů a většinou lidé kupovali dvě nebo i více lahví. Stačilo tenkrát obejít blok před mlékařem a měli bychom na jídlo, ale ta důvěra lidí, že to nikdo neukradne, nás odzbrojovala. Jen jednou se Petr vrátil s „mléčným knírem“ z ranní pochůzky (nemohl hladem spát) a když jsme ho obvinili z krádeže, omlouval se, že už to hlady nevydržel a ano, láhev ukradl a vypil, ale na její místo dal pět centů...

Auta už se v Sydney zamykala, ale v Darwinu, kam jsme dorazil po roce v emigraci, ještě ne. A i klíček mohl být v autě ponechán. Australani byli ve své většině slušní a poctiví. Bylo to nakažlivé a začali jsme se pouaustralašťovat. Samozřejmě ne všichni. Byli mezi námi tací, když ne přímo kriminálníci, ale i těch pár bylo, co zkrátka na té podpoře žili celou svou emigraci a načerno si přivydělávali „bokem“. Jeden takový, co vyčníval jako umělec a jehož výtvořky si skoro nikdo nekupoval, se po sametové revoluci vrátil do Česka. Tam žil a do Austrálie se vrátil, až když mu bylo šedesát, aby si zažádal o penzi. Tehdáž se do penze chodilo v šedesáti a on ji dostal a okamžitě se vrátil do Česka. Slušní a naivní Australané dlouho mysleli, že se to poddá a emigranti, nebo aspoň jejich děti, se nakonec stanou slušnými, pravdu mluvícími Oziky jako oni sami. Nestalo se tak v mnoha případech. Spíš bych řekl, že Australani, zejména v pozicích byrokracie, se začali poemigrantšťovat..

To bylo tak... tenkrát, před těmi dvaapadesáti lety, šli do všech stupňů státního aparátu především ti, co nechtěli tvrdě pracovat a navíc chtěli jistotu svého zaměstnání. Ve státních službách se rozhodně nepředřeli, ale také si vydělávali mnohem méně než v soukromém sektoru. Kdo chtěl víc peněz, šel makat k soukromníkovi. Časem ale státní sektor zjistil, že má moc rozhodování a že v tom jsou peníze. Korupce snad nedostala zelenou, ale začala pronikat do služeb. Kdysi obecní úřady pomáhaly soukromníkům nejen radami, ale i službami. Náhled na to byl, že ti lidé si to zaslouží, neb si na to ze svých daní platí. Pomalu se to otočilo a dnes, když chcete od obecního úřadu radu, musíte za ni zaplatit. Byrokracie si začala zvedat výplaty a dnes je situace taková, že ve státním sektoru se vydělá více, pracuje se méně a když neuděláte nějaký velký průšvih, jste skoro nevyhoditelní. Byrokrat se rozjeli do světa, aby se naučili, jak se to dělá jinde. A naučili se! Hlavně s emigrací se roztrhl pytel. Dnes to je v Austrálii největší byznys. Většina emigrantů je z rozvojových zemí, i když se oficiální místa tomuto nařknutí brání, a Austrálie jim připadá jako ráj. Považte, dají vám ubytování, jídlo, peníze a nemusíte pracovat! Ba i to učení angličtiny, které je zadarmo, není povinné! Jinak ovšem obyčejní Australané za vzdělání na všech stupních musí platit a i to je nové. Ti byrokrat, kteří to uzákonili, lépe řečeno povolili a zavedli, sami vystudovali kdysi zadarmo...

Austrálie bere ročně kolem dvou set tisíc nových emigrantů. Převážně z míst, kde je ve světě konflikt, ti lidé svoji nenávist a vztek přivázejí s sebou a učí to svoje děti. Úřady to vše kryjí mlčením a nikdy by neuveřejnily čísla, která etnická skupina páchá v Austrálii nejvíce kriminální činnosti, která se nejhůře přizpůsobuje nebo která snad i Austrálii škodí...

Na závěr bych ale rád a optimisticky uvedl, že tu je pořád hodně rozumných a slušných lidí, Australanů i emigrantů, kteří snad roztočené kolo neslušností jednou přibrzdí nebo dokonce i silně omezí. Přes vše negativní, co jsem napsal, je Austrálie ještě pořád zemí z těch slušnějších. Snad ty zajímavé časy pominou a vše se jednou zklidní. Obávám se však, že do budoucna nejprve bude hůř, než bude zase lépe

VZPOMÍNKA: Representanti českého zdravotnictví

Stanislav Moc Nev Pes

V letech devadesátých, kdy jsem navštěvoval rodnou zem mnohem častěji, než je tomu dnes, se mi stala rozkošná příhoda při zpáteční cestě. Tenkrát ještě Korejci nelétali přímo do Prahy, a tak jsem musel letět nejprve do Frankfurtu a čekat na letadlo do malajského Kuala Lumpur.

Ve Frankfurtu jsem měl tři hodiny čekání, takže jsem se potuloval v tranzitním prostoru, ba omylem vyšel i ven a pak měl strach, jestli mě Němci pustí nazpět. Pustili a já sledoval, jak to chodí na letišti. V halách se poflakovala etnická skupina, kterou jsem dle oblečení a snědosti kůže odhadoval na pákistánskou. Ta zabírala všechna lehátka k dispozici a většinou na nich spala. Přišli dva němečtí policisté se samopaly a spící probouzeli a očividně nabádali, aby šli jinam. Ti nijak neprotestovali, zvedali se dost úslužně, ale sotva policisté postoupili k dalším lehátkům, znovu si na ta svá lehali a okamžitě usnali. Policisté, zdálo se mi, se raději neotáčeli, aby to neviděli, a pokračovali dál, až došli na konec haly a zmizeli na pojízdných schodech někam do komplexu hal. Šel jsem za nimi a pojízdné schody mne zavezly do přízemí hlavní haly s informacemi o letech a příletech. U jedné elektronické tabule byl dav lidí, kterému velel chlap se zvednutou rukou s nějakým lejtrem a mluvil česky.

„Všichni, kteří letíte do Kuala Lumpur, za mnou!“ zavelel.

Jelikož jsem letěl stejným směrem, vmísil jsem se do davu, který kráčel za mužem, a zjistil jsem, že to jsou všechno čeští doktoři, kteří letěli na konferenci. Tu pořádala a platila švýcarská farmaceutická společnost, jejíž jméno jsem už zapomněl. Z dalších rozhovorů jsem vyrozuměl, že konference byla vlastně odměnou lékařům za to, že předepisovali svým pacientům léky a pilulky právě téhle společnosti. A ta jim platila cestu i ubytování v Malajsii. To už jsme seděli v letadle a letěli nad Evropou. Všichni jsme se vesele bavili a já si objednával alkoholické nápoje, v mém případě červené víno. Když jsem zjistil, že oba mí přísedící z obou stran neumí anglicky, objednal jsem drinky (chtěli whisky) i pro ně. Načež jsem zjistil, že anglicky neuměl ze všech těch doktorů snad nikdo. Bylo mi záhadou, jaké poznatky si tedy z konference odnesou pro svou praxi, ale třeba společnost zajistila i české tlumočnický, to nevím.

Někde, snad už nad Asií a snad u mého desátého drinku, se někdo zeptal, jak si to pítí moho dovolit a kde ordinuji, tedy v jakém kraji. Musel jsem se přiznat, že nejsem lékař, a tudíž neordinuji nikde, a že bydlím v Austrálii a letím domů. To, že sedím mezi devadesáti českými lékaři, je čirá náhoda a drinky si moho dovolit, protože v letadle jsou zadarmo. Tato zpráva se mezi lékaři rozšířila rychlostí blesku a byť neuměli anglicky, naučili se objednávat drinky v rekordním čase. Letušky poletovaly mezi sedícími pasažéry a přinášely pítí ve velkém. Brzy mnohým stoupla odvaha a začali chodit dozadu k toaletám si zakouřit. Letušky jim to sice okamžitě překazily, ale jak mi sdělil podnapilý soused: „Než ke mně dorazily, tak jsem udělal čtyři šluky! Dobrý, ne?“

Hodinku před přistáním jsem šel na toaletu i já a přistihl jsem tam „hlídkující“ letušku, jak bedlivě dbá, aby si nikdo nezapálil. Byla celá upocená a maskára se jí trochu hnula v obličejí. Když zjistila, že umím anglicky, začala si trpce stěžovat: „Tohle jsem ještě nezažila! Nejprve došlo pivo, pak víno a teď už servírujeme z posledního whisky...“

Pak už nebyl na nic čas a museli jsme se všichni připoutat před přistáním. Nahnul jsem se k sousedovi a pomohl mu s přezkou a jen tak mimochodem jsem pronesl, že mně je hej, protože já zůstávám v mezinárodním tranzitním prostoru, kde si počkám na přípoj do Austrálie, ale on aby si dával pozor.

„A na co?“ zablekotal.

„Na policii. Malajsie je muslimská země, kde platí zákony islámu a ten trestá opilost veřejným zbičováním...“

Tato zpráva se mezi opilými doktory už nenesla rychlostí blesku jako ta o drinkách zadarmo, ale přesto měla dopad. Hovor umlkal, jak jim pomalu docházelo mínění mé rady, a pak jsem viděl něco, co už asi nikdy neuvidím. Ti lidé mi začali střízlivět přímo před očima a než jsme přistáli, byli zcela při smyslech!

Od zítřka pracují pošťáci z domu. Budou číst vaše dopisy a pokud v nich bude něco důležitého zavolají vám.

Do profesorova kabinetu přišla na konci úředních hodin mladá slečna. Usedne naproti němu do židle, poodrhne si vlasy a povídá: "Udělal bych cokoliv, abych tu zkoušku získala." Pak si upraví výstřih, nakloní se víc k profesorovi, hluboce se mu podívá do očí a říká: "Myslím tím, že bych udělala úplně cokoliv." Profesor jí oplátí hluboký pohled a říká: "Cokoliv?" "Cokoliv." odpoví slečna. Kantor zašeptá: "A nemohla byste se to naučit?"

Povídá přítel příteli: "Poslyš, máš moc pěknou ženu. Chodí teď s někým?"

Musím domů, za rodiče. Češku a Australana rozdělila karanténa, netuší, kdy se uvidí

Tomáš Maca 28. 3. 2020

V dnešním globalizovaném světě milostné vztahy často překračují hranice napříč státy i kontinenty. Karantény, které národní vlády zavádějí kvůli šířící se pandemii koronaviru, pak mohou některé páry rozdělit na dobu neurčitou. Svě o tom ví Tereza Pavelková (33), která se před dvěma týdny odloučila od svého australského přítele Joshe, s nímž teď komunikuje jen prostřednictvím hlasových zpráv.

Tereza Pavelková už dlouhé roky pracuje v zahraničí a do Česka se vrací jen příležitostně. Podobně kosmopolitní životní styl vyznává i její australský přítel Josh. Ani jeden z nich tak nikdy příliš nepřemýšlel nad tím, že by skutečnost, že každý pochází z úplně jiného koutu světa, mohla být pro fungování jejich vztahu překážkou.

"V roce 2011 jsem dokončila studium na vysoké škole a odjela do Číny, kde jsem učila angličtinu na mezinárodní kanadské škole ve městě Guangzhou. Baví mě poznávat kulturu cizokrajných zemí, a proto jsem se po pár letech strávených v Číně rozhodla posunout dál a rozeslala životopis do škol po celém světě. V lednu 2018 se mým novým domovem stal Kuvajť," začíná své vyprávění 33letá Tereza.

V emirátu ležícím na severozápadním pobřeží Perského zálivu získala místo učitelky mezinárodní britské školy a poznala tam svého o rok mladšího partnera, který pro změnu učil na mezinárodní americké škole. Najít spřízněnou duši v prostředí muslimské země přitom podle ní vůbec nebylo snadné. "Kolegové, kteří byli single, většinou využívali různé internetové seznamky a randili potají. Já jsem se seznamovacím službám vždycky spíš smála, a když jsem se tam ze zvědavosti taky zaregistrovala, očekávala jsem od toho spíš katastrofu," připouští Tereza.

Představovala si, že absolvuje několik nepovedených schůzek, o kterých později bude vyprávět vtipné historky. Šťastnou náhodou ale přes seznamku narazila na člověka, jehož očekávání byla podobná. "Nikdy by nás nenapadlo, že se potkáme zrovna takhle a ještě k tomu v Kuvajtu, ani že se naše prvotní vzájemné sympatie vyvinou v dlouhodobý vztah," usmívá se. Spokojený společný život na Blízkém východě ovšem jí a jejímu příteli narušila epidemie nového koronaviru.

Když Tereza na začátku roku sledovala zprávy o tom, jak se virus šíří v Číně, nenechávalo ji to chladnou, protože v zemi měla z dob, kdy tam pracovala, stále mnoho přátel. S těmi si tedy volala a držela jim palce, aby situaci ve zdraví přečkali. "Přesto nám to tehdy s Joshem připadalo jako něco, co se nás osobně netýká, co nás nemůže ohrozit, a vůbec jsme netušíli, že už za několik týdnů se to všechno změní," vrací se do ne až tak vzdálené doby.

Radovali jsme se, že se nám dovolená protáhne

Na konci února čekaly Terezu i žáky šestého ročníku, které měla jako třídní učitelka na starost, týdenní prázdniny, a protože cestování stále nepodléhalo výrazným omezením, rozhodla se je strávit na Srí Lance. Při letu do Kolomba se nicméně s opatřeními proti koronaviru poprvé setkala osobně. Hlavní srílanské město je totiž častou přestupní stanicí letů z východní Asie, a tak musela letištnímu personálu s rouskami na obličejích podepsat prohlášení o tom, že je zdravá.

Srí Lanka jako taková ovšem v té době evidovala jen jeden případ nákazy koronavirem, takže turistický ruch fungoval bez omezení a Tereza se mohla v klidu kochat krásami místní přírody. Až když za ní o několik dnů později přiletěl i Josh, kterému prázdniny začínaly o něco později, dostaly se k páru informace o tom, že situace s koronavirem

se mezitím výrazně zhoršila v Íránu a že i Kuvajť už má první infikované.

"Počet nakažených v Kuvajtu pak začal stoupat a ministerstvo školství se rozhodlo uzavřít všechny školy na dva týdny. Měli jsme tak dvě možnosti. Buď se vrátit do Kuvajtu a učit přes internet zavřením v našem bytě, nebo si prodloužit pobyt na Srí Lance a učit z pláže. Tehdy nám přišlo nejrozumnější se nevracet a zůstat v zemi, kde nejsou žádná omezení a hlavně žádní nakažení. Popravdě jsme se i radovali, že se nám společná dovolená trochu protáhne," vysvětluje Tereza, proč si spolu s Joshem posunula termín zpátečního letu o dva týdny.

Přestože jí a jejího přítele zaměstnavatelé ujišťovali, že se školy brzy otevřou, nařízení kuvajtské vlády se během pár dní rychle proměňovalo. Stát nejdříve vydal vyhlášku, podle které na své území nechtěl vpouštět lidi vracející se z vybraných zemí včetně Srí Lanky, pokud se neprokáží platným negativním testem na koronavirus. Tereza s Joshem se tak snažili prostřednictvím kuvajtské ambasády zjistit, kde by se mohli nechat otestovat, ale nic se nedozvěděli. "Během téhož večera kuvajtská vláda rozhodla, že jelikož v některých zemích testy nejsou možné, budou se rušit všechny lety a stát uzavře své hranice," popisuje Tereza.

I když se považuje za klidného člověka a díky rokům stráveným mimo západní svět už si zvykla na to, že čas od času nejde všechno úplně podle plánů, nepopírá, že ji kvůli nastalé situaci zachvátila panika. "Nikdy by mě nenapadlo, že odjedu na týdenní dovolenou s malým batůžkem, ve kterém mam akorát plavky a pár triček, a už se z ní nebudu moci vrátit do svého bytu. Říkala jsem si, že tam mám přece všechny věci, umřou nám tam kytky. A co to ovoce a jídlo, které jsme nechali v lednici? Když si to teď zpětně přehrávám, tak mi má reakce přijde úsměvná," říká Tereza.

Její přítel naopak zachoval klid a pomohl jí, aby si uvědomila, že zkažené potraviny a zvadlé květiny jsou to poslední, čím by se měla zabývat, a že může být ráda, že zatím zůstává v bezpečí. I to se totiž brzy změnilo. Česká vláda ve druhém březnovém týdnu začala rychle zpříšňovat bezpečnostní opatření, což mělo vyvrcholit uzavřením hranic, a Tereza tak najednou stála před obtížným dilematem, jestli se vrátit do Česka, nebo odletět s Joshem do Austrálie, kde byla tehdy situace ještě relativně klidná.

Já musím letět domů, za našima

"Jelikož ani jeden z nás nemá povolení k pobytu v zemi toho druhého a nevěděli jsme, jak dlouho tahle situace bude trvat, rozhodl se každý z nás letět zpátky do své rodné země. Josh do poslední chvíle doufal, že s ním poletím do Austrálie. Žije v malé komunitě na Sunshine Coast, kde bychom byli prakticky odříznutí od zbytku světa a v bezpečí. Byl přesvědčený, že se Evropa brzy stane centrem nákazy," vzpomíná Tereza.

Josh měl pravdu, ale Tereza při rozhodování myslela taky na své rodiče, na další příbuzné i na zemi, ve které se narodila a vždy se v ní cítila bezpečně. Poprvé po mnoha letech v zahraničí dostala okamžitý impuls, kdy si nahlas řekla: "Já musím letět domů, za našima." Původně měla do Česka odletět 14. března, ale když sledovala, jak česká vláda neustále vydává nová opatření a jak některé společnosti začínají lety ze Srí Lanky rušit, začala se spolu s Joshem strachovat, aby někde neuvízla, a návrat domů uspíšila.

"Ráno jsme ještě surfovali a v noci už jsme seděli v letadle, každý na jinou stranu planety. Naše loučení bylo plné emocí. Josh se k tomu snažil přistupovat víc optimisticky, neustále mě uklidňoval, a já jsem dokonce chvíli naivně doufala, že se za pár týdnů vydám do Austrálie za ním. Z Kolomba jsem nejdříve letěla do Dubaje, to bylo letadlo ještě plné. Při cestě z Dubaje do Krakova už ale byla paluba poloprázdná. Rozesadili nás každého zvlášť, ale žádné zdravotní kontroly jsme nepodstupovali, jen jsme dostali pár letáků o nebezpečí viru. Po přeletu do Evropy jsem velmi rychle zjistila, že dostat se do Austrálie jen tak nepůjde," vypráví Tereza.

Přestože Austrálie už také zamezila překračování vlastních hranic, veřejný život tam stále funguje bez přerušení, nezavřely se školy ani restaurace. Momentálně je to už dva týdny, co se Tereza s Joshem rozloučila. Pár spolu komunikuje přes aplikaci WhatsApp a kvůli devítihodinovému časovému posunu využívá hlavně hlasové zprávy a fotky.

"Jak by Josh sám řekl, komunikace není jeho nejsilnější stránka, já bych si zase psala a volala neustále. Museli jsme si proto najít zlatou střední cestu... Snažíme se navzájem nezahlcovat negativními pocity a spíš vtipkovat nebo popisovat, co celé dny děláme," světuje se Tereza a dodává, že jí i Joshovi schází hlavně fyzická přítomnost toho druhého a mrzí je, že se nemohou obejmout.

"Jak Josh vtipkoval v poslední zprávě, nejvíc mu prý chybí, že ho před usínáním neškrábu ve vlasech. To mě

rozesmálo, ale zároveň jsem si uvědomila, co bych za to dala, kdyby tady mohl být se mnou. Jsme nejlepší kamarádi a partneri v jednom. I když jsme se vždycky oba věnovali i vlastním aktivitám, většinu času jsme stejně trávili spolu. Teď víme, že se máme rádi nezávisle na tom, jak daleko od sebe jsme a jak dlouho bude tohle odloučení trvat. Říká se přece, že láska hory přenáší. V našem případě to sice bude spíš oceán, ale ten se dá taky zvládnout," žertuje Tereza na závěr.

Jak je to s ropou za zápornou cenu

Jan Macháček, Lidovky

Texaská ropa se včera 21. dubna 2020 poprvé v historii prodávala za negativní cenu. Nepředstavujeme si ale, že u benzinových pump v Texasu to vypadalo tak, že lidé odjížděli s plnými nádržemi, a ještě dostali od pumpaře zapláceno. Ani to nedošlo tak daleko, že by se ropa z nádrží vylévala na pole či do řeky.

Jedná se o operace z oblasti finančních derivátů tzv. futures. Představme si to tak, že lidé do ropy rádi investují. Ropu si můžete kupovat na to, že ji rafinujete a pak nějak spálíte, ale taky ji můžete kupovat jako investici, spekulaci, zajištění. Když koupíte barel za 35 dolarů a cena bude nakonec 65 dolarů za barel, vyděláte na tom. Pokud bude cena třeba 15 dolarů za barel, proděláte.

Olej je hořlavý a toto zajišťování samozřejmě neprobíhá tak, že ho skladujete doma v garáži, kupujete si abstraktní ropu, finanční instrument, který kopíruje skutečnou cenu – a také na ni má vliv. Takhle to chcete, je to pohodlné, nemusíte doma skladovat hořlavou kapalinu. Je to samozřejmě ještě mnohem složitější, ale pro účely této poznámky to stačí.

Přestože jde tedy o technickálii z oblasti finančních trhů, nemůže se to podle Johna Autherse ze stejného serveru ignorovat. Nejde jen o složitou matematiku finančních trhů. Souvisí to s managementem flotil ropných tankerů, s řízením ropovodů, rafinerií a ropných studní. Ropa se pochopitelně nemůže prodávat za zápornou cenu dlouho.

Zápornou cenu černého zlata nelze ignorovat jako obskurní technickálii také kvůli tomu, že se prostě nic takového nikdy v historii nestalo. Dvacátý duben vejde do dějin jako historické datum. Bude se to někdy opakovat? Vyloučit to samozřejmě nelze, ale průmysl na straně nabídky (těžba) i poptávky bude nyní pochopitelně reagovat na to, že je absurdní platit někomu za to, aby skladoval ropu ve skladu, který navíc neexistuje.

Autor dále upozorňuje, že prudký pokles cen ropy většinou oslabí měny vývozců ropy, to se však tentokrát neděje. Mexické peso či norská koruna oslabily už dříve, akciové trhy v okamžitém šoku nejsou. Samozřejmě se hrouť američtí břídicoví producenti, jinak je ale dopad dějinné události víceméně omezený.

...

A do třetice ze stejného serveru komentář Cliva Crooka. Podle něj princip nezávislosti centrálních bank koronavirovou krizi nepřezijí. Ať si o tom myslíme cokoli, postpandemická éra měnové politiky bude velice odlišná od toho, na co jsme dosud byli zvyklí.

Koronavirová krize samozřejmě změní psané i nepsané dohody o tom, jak v posledních dekádách operovaly centrální banky. Idea politické neutrality centrálních bank bude s největší pravděpodobností opuštěna.

Minulé krize – tedy především globální období vyšší inflace v 70. a 80. letech – podpořily vznik principu nezávislé centrální banky. Současná krize bude naopak vyžadovat koordinaci vlád a centrálních bank. A například americká centrální banka – tedy federální rezervní systém – se možná dostane pod přímou politickou kontrolou.

Na vázkách to bylo i při minulých tzv. velké recesi a po ní, kdy se centrální banky sice pustily do měnového uvolnění skrze nákup dluhopisů všeho druhu, ale musely přísně deklarovat, za jakých podmínek program ukončí.

Při této krizi zadlužení států prudce poroste a centrální banky budou asi muset dlouhodobě a přímo monetizovat státní dluh i rozdávat lidem tzv. vrtulníkové peníze.

Poznámka Monitoru JM:

Autoritativnější státy možná centrální banky podřídí vládě, pro demokratické a liberální země bude ale lepší dobrovolná a přívětivá kooperace centrálních bank a vlád na řešení naprosto mimořádné a bezprecedentní ekonomické deprese. Snaha centrální banky do něčeho tlačit silou může být ve výsledku kontraproduktivní. Úzká kooperace ve vzájemné dobré vůli bude – jakkoli je nutná – také znakem otevřené společnosti a demokracie. A v takové společnosti to má jít i v neobvyklé krizi po dobrém.

Koronavirus ovlivnil natáčení pořadu Jak nás vidí svět?

A jedna z účinkujících se nakazila.

Orange TV

Televizní a internetový pořad postavený na ochutnávkách českých jídel má problémy. Nejen, že hospoda, kde se natáčení, musí zůstat kvůli vládním opatřením uzavřena, ale jedna z hvězd pořadu je navíc nakažena koronavirem. Stačilo málo, a nakazil by se celý štáb. Co to znamená pro diváky? Bude oblíbený show pokračovat?

Rozšíření koronaviru po světě a s tím spojená omezení neblokují pouze podnikání v oblasti služeb, ale také televizní a filmové produkce. Česko-australská společnost Orange TV, která v Sydney mimo jiné realizuje zábavný pořad s názvem Jak nás vidí svět, vydávaný každý pátek na Seznam TV a TelevizeSeznam.cz, musela kvůli stávajícím opatřením změnit realizační plány. Diváci pořadu vědí, že se ochutnávky českých jídel zpravidla konají v česko-slovenské hospodě v Glebe, Tommy's Beer Cafe.

V důsledku nařízení vlády však byl i tento podnik dočasně zavřen. A to nejen pro veřejnost, ale i pro účely natáčení. Shromáždění lidí za účelem filmového či televizního natáčení je navíc rovněž v současné situaci postaveno mimo zákon. Zachování bezpečné vzdálenosti mezi členy realizačního týmu je v této profesi prakticky nemožné, takže jakákoli video produkce má „stopku“.

Zachrání nás rozvozy jídel

Režisérka pořadu Jak nás vidí svět, Ivanna Benešová, ovšem diváky o jejich oblíbený pořad nepřipraví. „Natáčení bude pokračovat, ale v jiných – bezpečných podmínkách. Jídla pro jednotlivé ochutnávky uvaří náš kuchař Zdeněk doma, zatímco náš produkční Matthew to pak v krabičkách jako food delivery dopraví domů všem našich ochutnávačům. Ti si jídlo naservírují na talíř, případně ohřejí, bude-li třeba, a sami sebe při ochutnávce natočí na mobil nebo foťák. Zkrátka takové self-tape video. To mi pak všichni nahrají na dropbox a já se svým týmem vše zpracujeme do podoby nových epizod,“ říká autorka pořadu a dodává, že bezpečnost účastníků pořadu je pro ni na prvním místě. „Nemůžeme si dovolit žádná riskovat, že by se mezi naše hvězdy ten virus dostal. Už posledně jsme měli namále.“

Koronavirus mezi hvězdami

Zatím poslední regulérní natáčení této show proběhlo začátkem března a opravdu stačilo málo, aby se všechny hlavní tváře seriálu nakazily koronavirem. Na natáčení byla totiž pozvána slečna z Filipín, Sky, které se na natáčení ukázala již začátkem roku. Opětovnou pozvánku na březnové natáčení přijala a těšila se na ochutnávku. A nejen to! V daný sen se navíc konala narozeninová párty a společná večeře všech členů týmu, které na niž byla Sky rovněž pozvána.

Bohužel však zmeškala let z Filipín a na poslední chvíli, pouhých deset hodin před natáčením, svou účast odřekla. Přiletěla náhradním letem o pár dnů později. A krátce po té se u ní potvrdila nákaza koronavirem. „Když jsem se to dozvěděla, zůstala jsem doslova v šoku. Sky je mladá a velmi energická osoba. Když mi popisovala, jak špatně se během nákazy cítím, nemohla jsem tomu uvěřit. Chudák holka nakonec skončila na jednotce intenzivní péče. Všichni jsme na ni mysleli, aby se z toho dostala,“ říká režisérka pořadu. Druhá věc, které ji v tu chvíli bleskla hlavou, byla skutečnost, jak blízko byli členové jejího týmu a hvězd pořadu blízko nákaze. „Kdyby přišla na natáčení, strávila by s námi půl dne. Po natáčení jsme měli společnou oslavu Wadových triadvacetin, kam chtěla původně jít i Sky. Tehdy mě mrzelo, že nedorazilo, ale nyní vidím, jak obrovské štěstí jsme měli,“ míní Benešová. A v zápětí dodává, že filipínské food-kritičce se již daří lépe a je snad z nejhorsšího venku. A to je ta nejlepší zpráva. „Jakmile tohle všechno pomine a Sky bude zase fit, určitě ji znovu rádi uvidíme na place. Diváci ji milují,“ říká autorka seriálu.

Nemocných je více

Sky však není jedinou hvězdou pořadu, koho trápí zdravotní problémy. Indický ochutnávač, třicátník Manish, strávil dva týdny v domácí izolaci, rovněž s podezřením na koronavirus. Ačkoli testy nákazu neprokázaly, mladý muž si protrpěl své. „Nemohl jsem dýchat, měl silný kašel, úplně mě bolely celé plíce. Do toho jsem měl vysoké horečky, které prostě nešly domů. Hlava mě bolela, zalehlo mi ucho, ztratil jsem chuť,“ popisuje své příznaky Manish a dodává, že negativnímu výsledku testu na koronavirus jaksi nevěří. „Přijde mi to divné. Měl jsem všechny příznaky koronaviru a lékaři mi řekli, že to prý nemám. Podle mě mi jen nechtěli říct pravdu,“ hájí svůj názor Manish, jedna z předních hvězd pořadu jak nás vidí svět.

Pokud vás zajímá, jak se osud populárního pořadu vyvine dál, a jak budou vypadat ochutnávací self-tapes z pohodlí domova našich hvězd, sledujte Jak nás vidí svět. Nové díly vychází vždy v pátek v 8.30pm NSW času na www.televizeznam.cz

Režisérka Ivanna Benešová s filipínskou food-kritičkou Sky. Autor fotografie: Michal Kubala

Kardinál Pell propuštěn a osvobozen

Aleš Drápal NevPes 15.3.20

Tento článek byl napsán v úterý 7. dubna dopoledne. Podnětem byly zpravodajské nepřesnosti v českých médiích, které pravděpodobně mají svůj zdroj ve zprávě ČTK, jež mimo jiné obsahuje mylné tvrzení, že kardinál byl propuštěn z vazby. Nikoliv, kardinál byl řádně odsouzen - a propuštěn na základě velmi zřídka úspěšného mimořádného opravného prostředku. Nebylo cílem článku kauzu pana kardinála podrobně komentovat, cílem bylo věcně zprávně informovat.

Austrálie je a není zemí křesťanskou. Do kostela pravidelně chodí 15 % obyvatelstva, ale většinou staršího věku. Nálada ve veřejnoprávních médiích i na špičkových univerzitách je spíše protikřesťanská, ale ve volbách vyhrál Scott Morrison, rozhodný křesťan. Mnozí liberální rodiče posílají děti do církevních škol kvůli jejich kvalitě, ale jiní bojují za zákaz výuky náboženství na školách státních – což už se jim ve státě Victoria podařilo. Pedofilní církevní skandály vyvolávají

obecný hněv a odpor, ale Armáda spásy a jiné křesťanské podpůrné organizace jaksi samozřejmě hrají dále obrovskou roli v pomoci každodenní i krizové, tak jak tomu bylo i při požárech nyní již končícího australského letního období.

Katolická církev byla v Austrálii silná od samých počátků bělošské kolonizace. Jak známo, mezi trestanci, kteří ji zprvu osidlovali, bylo množství Irů. Ta stopa je patrná dodnes. Když v Melbourne sledujete jména svatých, kterým jsou kostely zasvěceny, tak najdete spoustu jmen, která mimo irskou kulturní oblast nikdo nezná.

Mezi všemi katolickými syny Austrálie dosáhl kardinál George Pell nejvyššího postavení a autority. Byl tváří australské katolické církve. Vyjadřoval se ke všem zásadním otázkám naší civilizace a zdatně hájil církevní pozice. Získal si uznání snahou o zprůhlednění vatikánských financí jejich reformou. Mnohým však jeho sebejisté vystupování nebylo po chuti. Považovali a považují ho za arogantního.

Jeho obvinění Austrálii rozdělilo. Silnější hlas měli ti, kteří o jeho vině nepochybovali. V rozhovorech byla jeho arogance častým argumentem. Autorita australské katolické církve byla snížena jako nikdy předtím.

Přesto měl i své zastánce. Mezi nimi Tonyho Abbotta, který byl ještě nedávno předsedou australské federální vlády. Tony Abbott je znám svou skromností a snahou o nalezení kompromisu. Je to také dobrovolný hasič, který při nedávných požárech odvedl svůj díl. Několikrát kardinála Pella navštívil ve vězení a nechal se slyšet, že nevěří v jeho vinu.

Lidé jako Tony Abbott se museli vyrovnávat s rozhodnutím soudu z konce roku 2018, kdy porota uznala kardinála vinným. Byl to již druhý soud. Ten první ze srpna 2018 skončil do ztracena, protože porota nebyla schopna dojít k rozhodnutí. Druhé rozhodnutí bylo zapečetěno a zveřejněno až v únoru 2019 poté, co se prokuratura státu Victoria rozhodla zastavit stíhání, ve kterých byl kardinál obviněn z dalších, ještě závažnějších, sexuálních deliktů. Porota rozhoduje o vině, o výši trestu rozhoduje soud. Ten poslal kardinála v březnu 2019 do vězení na šest let. Kardinál se odvolal a odvolací soud rozhodl v poměru 2:1 v jeho neprospěch. Ve vězení byl kardinál od 26. února 2019 až do dnešního dne.

Jeho propuštění je výsledkem mimořádného opravného prostředku. Kardinál se odvolal k Vysokému soudu (High

Court of Australia), který je z našeho hlediska jakýmsi hybridem soudu ústavního a nejvyššího. Ve věcech trestních v první instanci rozhoduje, zda vůbec odvolání připustí. Děje se tak jen v menšině podání. V Pellově případě se tak stalo v listopadu 2019. V lednu 2020 bylo odvolání

podáno, počátkem února se vyjádřila obžaloba a 11.-12. března proběhlo slyšení před úplným sedmičlenným soudem.

Sama skutečnost, že Vysoký soud přijal odvolání k projednání, způsobila v australské společnosti velký zájem. V té době jsem v Melbourne pobýval. Na základě názoru svých přátel jsem považoval za samozřejmé, že Pell je vinný. Nicméně pak jsem zachytil informace, které ve mně vyvolaly pochybnosti. Třeba to, že oba ministranty, z nichž jednoho podle obžaloby sexuálně zneužil, přistihl, jak popíjejí víno zbylé po mši. Moje žena zmínila, že jí připadá podivné, že by se ukájel s jedním v přítomnosti druhého. Že by tak riskoval.

Rozhodnutí Vysokého soudu se opírá zejména o skutečnost, že se soudy nevypořádaly dostatečně s argumenty obhajoby, která tvrdila, že po konání slavné mše v melbournské katedrále panovaly takové poměry, které nedovolily žalovaný skutek provést z důvodů časových. Kardinál měl ve zvyku se téměř čtvrt hodiny loučit s účastníky bohoslužeb. Navíc do sakristie pořád někdo po takových bohoslužbách chodí a arcibiskup (kterým tehdy byl) se neodstrojuje sám, ale s něčí pomocí. Obžaloba se s těmito námitkami vyrovnávala časovým schématem, jež poskytovalo asi devítiminutový interval, kdy se skutek stát mohl. Stavěla hlavně na přesvědčivosti hlavního svědka (druhý někdejší ministrant již zemřel, ve třiceti na předávkování heroinem) a námitky obhajoby odmítala tvrzením, že onu neděli se mohl kardinál chovat jinak, než jak měl běžně ve zvyku a jak dokládali svědkové obhajoby.

Žalovaný skutek se měl stát opakovaně, tedy dvakrát, a to v prosinci 1996 a únoru 1997. Hlavní svědek skutečně působí důvěryhodně. V první reakci premiér státu Victoria prohlásil, že on i nadále bude věřit obětem násilí. Kardinál Pell v písemném vyjádření uvedl, že soud se týkal jeho konkrétních skutků a nebyl ani soudem nad katolickou církví ani soudem nad jejím chováním v případech pedofilie. V jeho prohlášení výslovně stojí: „Šlo o to, zda jsem spáchal tyto ohavné skutky. Nespáchal jsem je.“

Pro Austrálii je to klíčová událost, nyní zastíněná koronavirem. Dozvuky budou dlouhodobé a možná i hodně zajímavé.

Stroj času

Via Vera Kasl

Představte si, že máme stroj času a posuneme se o 30 let zpět, do roku 1989.

U pomníku maršála Koněva se schází vedení Komunistické strany Československa a její členové: Pavel Telička, člen KSČ, budoucí europoslanec a euročokoli. Petr Pavel, člen KSČ, přísahající nejen věrnost KSČ, ale také věrnost čs. armádě a vojskům Varšavské smlouvy, kádrová rezerva, budoucí generál a dnes zuřivý antikomunista. Tomáš Zima, člen KSČ, budoucí rektor Univerzity Karlovy, stojí vedle soudruha Mikuláše Beka, člena KSČ, budoucího rektora Masarykovy univerzity a senátora za ODS. Petr Dvořák, člen KSČ, budoucí ředitel dezinformační České televize, na kterou nesmí ani Finanční úřad. Vladimír Dlouhý, člen KSČ, si odskočil ze studií na univerzitě v Lovani (tam přece mohl studovat každý, ne?), ale moc se nezdržel, přemýšlel o rozdílu mezi naftou a oleji.

Soudruzi zatruchlí, zavzpomínají, zarecitují báseň, položí květy a slíbí věrnost SSSR navždy. Za rohem je pozoruje člen KSČ a agent StB s krycím jménem Plavec, jistý Jaromír Štětina budoucí agent ukrajinské SBU, europoslanec, dnes antikomunista a rusobijec.

A tak by se dalo pokračovat. Ti dříve narození si tyhle převlékací kabátů dobře pamatují: Šabatová, Dobrovský, Úhl, Pithart, Rychetský, Jičínský atd., atd., atd.....

A teď jsme zpět v roce 2020 - a titíž lidé dále řídí tenhle cirkus.

Děti mají tělocvik a skáčou přes kozu. Pepíček skočí a složí se na zem. Paní učitelka se ho ptá, co se stalo.

Pepíček zaúpí: "Mám výron."

Učitelka: "Tak se utři a vstávej."

Slogan ukrajinské cestovní kanceláře: "Přijďte, navštivte naši krásnou krajinu, Vaše auto je už tu."

Ze zlatníka katem. Mistr popravčí Wohlschlager selhal jen jedinkrát

Pátek 11. října 1895 měl být pro kata Leopolda Wohlschlagera rušným dnem. Měl oběsit dvaadvacetiletého horníka Antonína Hoffmanna a byla to jeho první poprava v nové funkci mistra popravčího království českého. Tím se stal sice už 24. června 1888, ale do roku 1895 se žádná poprava nekonala. A Wohlschlager se v klidu věnoval svému občanskému povolání zlatníka.

Hoffmannův případ nebyl nijak šťastný. Pracoval v Březových Horách u Příbrami společně se svým otcem. Byl to uvědomělý Čech a uráželo jej chování hutního inspektora Karla Rejtky, který se národnostně cítil Němcem a českým dělníkům spílal a nadával. Na oba Hoffmanny měl zvlášť spaden a nakonec je nechal vyhodit z práce.

Mladého Antonína to tak rozčlilo, že si koupil revolver, šel do hutní kanceláře a Rejtka zastřelil. Zastřelil i jistého Kajetána Čermáka, protože byl Rejtkovým spojencem. Poté se nechal svázat a odvézt na četnickou stanici. Jako mimořádný případ.

Politická záležitost

Byl to jediný, tak řečeno, Wohlschlagerův klient, který zabíjel kvůli nespravedlnosti a z politických důvodů. Wohlschlager (1855-1922) si toho byl vědom a případ komentoval: „Mě samého případ přece jen dojímal. Byl to proces, při němž rakouský soud přísně hleděl na to, aby zkonstruoval žalobu tak, aby z ní byla patrná úmyslná dvojnásobná vražda, nikoli z rozčilení.“

Den před popravou byl Hoffmann seznámen s rozsudkem a vše shrnul do jedné věty: „Věděl jsem to.“

Duchovního odmítl s posmutnělým úsměvem a slovy: „Jiní učinili ještě více a nebyli přece pověšeni.“ Zaskočilo jej pouze setkání s matkou, kterou odmítl obejmout. A chystal se, smířený s osudem, na popravu.

Dlouhali do šibenice

Poprava 11. října 1895 vzbudila velký rozruch. Pražské Karlovo náměstí bylo plné až k budově trestního soudu. Wohlschlager v černých šatech a v klobouku a jeho dva pomocníci měli v šest hodin ráno co dělat, aby se s pomocí policie dostali do budovy. Lidé rozhořčeně provolávali: „Milost, milost!“ Češi byli rozrušeni.

Šibenice byla postavena na věžeňském dvoře a Wohlschlager si pečlivě připravil náčiní – pouta a smyčku kolem krku, dvě kladky a provaz. Odsouzence přivedli v půl sedmé. Nadával a spílal, takže soudní prezident dal pokyn přítomným vojákům, aby bubnovali. Na šibenici Hoffmann vykřikl: „Zabte císaře! Smrt císaři!“

V příštím okamžiku už pomocníci zdvihli Hoffmanna do výše a mistr popravčí upevnil smyčku na hák a zavelel: „Vzhůru!“ Odsouzencův obličej kat zakryl rukou a celá operace trvala asi minutu a půl.

Wohlschlager se vzápětí velmi rozezlil. Na dvůr totiž vtrhly davy z náměstí, lidé vytahovali nože z kapes a dlouhali do šibenice, aby si odnesli na památku třísky. Někdo dokonce začal hrabat v katově kufříku. Mistr popravčí jej zahnal. On sám se ovšem stal velmi populární personou a druhý den vyšel ve všech novinách jeho životopis. Poznamenal si o tom: „Naštěstí nebyli tehdejší Pražané tak podnikaví, neboť jinak byl bych jistě dostal nabídku do Alhambry nebo nabídku pro film.“

Učil ho veselý kat Piperger

Leopold Wohlschlager (někteří historici jej nazývají Wohlschlager) byl zručný kat, však měl také skvělého učitele. Narodil se v roce 1855 v Osijeku ve Slavonii jako syn hostinského. Otec ale brzy zemřel a Johana Wohlschlagerová se vdala znovu za muže, kterého malý Leopold s láskou nazýval otcem. Nebyl to nikdo jiný než popravčí mistr Jan Piperger, statný a veselý mladík s modrýma očima, který se jinak živil jako čalouník.

S rodinou se přistěhoval do Platněrské ulice v Praze, později se osamostatnil a odstěhoval na Újezd. Mladý Leopold se v té době začal učit zlatníkem u mistra Studeného v Konviktské ulici. A také začal, i když s počátečním váháním, pomáhat svému otci. Leopoldovou první popravou byla poslední veřejná poprava cikána Jana Janečka v sobotu 9. září 1871 v Plzni. Patnáctiletý Leopold se jí děsil.

Otec mu ukázal všechno katovské náčiní a vysvětlil postup. Popravu oběšením nemělo provázet škrcení a dušení – skuteční mistři popravčí vytahovali odsouzence na šibenici přes kladku a museli je proto před aktem spoutat množstvím šňůr, aby se jejich tělo prohnulo do oblouku. Jen tak totiž mohla váha těla zlomit vaz. Leopolda s akcí smířovalo jen to, že Janeček byl mimořádný darebák, který loupil a vraždil. Přepadal pocestné, okradl je a zabil.

Leopold hned napoprvé pomáhal otci i se zvednutím odsouzence. A Piperger pak nabídl svému nevlastnímu synu, aby se stal jeho nástupcem. Poldík, jak mu doma říkali, neřekl ani ano, ani ne. Rozhodoval se.

Opatřím ti výdělek

Jan Piperger byl veselý a klidný muž. Vykonal padesát poprav a rád chodil s přáteli do hostince na rohu Josefské třídy. A právě tam prožil večer, který v něm vyvolal znepokojení.

Ve sklípku poznal vrchního číšníka Václava Fialu, za kterým běhaly dívky z celé čtvrti. Byl pohledný a veselý. Koncem roku 1865 žertoval s Pipergerem, a když mu nesl pivo, prohlásil: „Poslyš, já ti brzo, brachu, opatřím výdělek!“ Piperger se nevinně zeptal: „Budeš potřebovat čalounit?“ Následovala záhadná odpověď: „Snad. Snad také něco jiného. Vždyť nejsi jen čalouníkem!“ A nelhal.

Ještě v noci se vyplížil za Klárou, která jej už nudila, a ubodal ji patnácti ranami nožem před očima jejich dítěte. Byl popraven na jaře roku 1866, a když katovi zašeptal při popravě do ucha: „No tak vidíš, že jsem ti dal zakázku!“ popravčí málem omdlel.

Piperger zemřel v roce 1888 a Leopold Wohlschlager s převzetím řemesla svého otčíma nakonec souhlasil

Po Hoffmannově popravě měl Wohlschlager klid. Oženil se, s manželkou Matyldou měl syna a dvě dcery, Rudolfa, Marii a Aloisii. Matylda zemřela v roce 1884 a Leopold se znovu v roce 1891 oženil. Vzal si Josefu Hackelovou a z tohoto svazku se mu ještě narodili syn Ludvík a dcera Růžena.

Až 23. března 1897 jej povolali k zemskému trestnímu soudu v Liberci. Toho dne popravil mnohonásobného vraha Josefa Köglera. O pár let později však Leopolda čekala poprava, která jej psychicky nejvíce zatížila – a to jediné ženy v jeho katovské kariéře.

V té době zemřel vídeňský popravčí a nový ještě jmenován nebyl. O tuto funkci Wohlschlager usiloval. Ale vše se jaksi zvrtilo.

Lidská bestie

Julie Hummelová (1870 až 1900) se stala pro obyvatele Vídně vzorem pro „lidskou bestii“. Umučila k smrti svou pětiletou dcerku Annu. Spolu se svým manželem Josefem Hummelem se rozhodla v roce 1899, že Annu zničí.

Nedávala jí jíst, kopala ji a bila a mlátila s ní o tvrdé předměty. Zavírala dítě potmě a „jednou za trest pro nečistotu matka cpala mu do úst vlastní lejna a pro neposlušnost strčila mu ruce do horké vody, následkem čehož utrpělo děcko tak strašných popálenin, že sedm prstů zahnívalo mo až do kostí“.

Malá Anna zemřela v březnu roku 1899 na otravu krve. A Julie Hummelová byla odsouzena k smrti, což se ženě ve Vídni nestalo už celých devadesát let. A tak dlouho se tu také nekonala žádná poprava osoby ženského pohlaví.

Dne 3. ledna 1900 měla být Hummelová pověšena. Až do rána ve své cele nařkala a popírala svou vinu. Tentokrát ale poprava nedopadla dobře. Julie se celé minuty svíjela v mukách a soudní komisi se udělalo špatně. Wohlschlagera v průběhu popravy musel nahradit nový kat, kavárník Lang.

Wohlschlager obhajoval nepovedenou popravu tím, že musel použít na výslovný rozkaz nadřízených vídeňské popravčí nářadí, aniž se s ním dříve seznámil. Dodejme, že ostatní popravy jeho života už napříště proběhly naprosto vzorně.

Zvláštní kat

Mezi nimi se pilně věnoval svému řemeslu. Leopold byl zcela jiný než jeho nevlastní otec Jan Piperger. Bydlel s rodinou uprostřed Kaprovy ulice ve druhém patře naproti tehdejší kavárně U třech kaprů a pracoval ve zlatnické dílně v Příčné ulici.

Byl to tichý, nenápadný pán, kavárny ani hospody nenavštěvoval. Za vykonání rozsudku smrti dostával 25 zlatých a do propuknutí první světové války vykonal celkem devatenáct exekucí. Za války se mohl plně věnovat zlatnictví – tehdy odsuzovaly k smrti vojenské soudy a popravovaly popravčí čtyři nebo dobrovolníci.

V roce 1918 byl převzat Československou republikou jako mistr popravčí. Pracoval za 15 000 korun ročně s pětistovkovou prémie za každou popravu.

Čekaly ho další exekuce – v lednu 1923 poprava Ludvíka Nováka z Bednářečka u Jindřichova Hradce, který o rok dříve přepadl 15. února o šesté hodině ranní na silnici z Kardašovy Řečice do Pluhařova Žďáru dva fezníky, zastřelil je a připravil o 40 000 korun. Podle Wohlschlagera to byl nezajímavý, tuctový vrah, který navíc své oběti napadl ze zadu. Byl zbabělý a bál se smrti.

V témže roce 1923 byl popraven také Josef Kolínský, který se svým bratrem Janem zabil kvůli penězům hodináře

Josefa Ledeckého, jeho manželku a dceru. Do roku 1927 kat odpočíval – poté provedl exekuci nad Jindřichem Bažantem, svěťákem z Pardubic – ten nakazil služebnou Boženu Řihovou kapavkou, poté ji polil vitriolem a zapálil na ní šaty.

Při vyšetřování se ukázalo, že zavraždil své dvě předchozí milenky. Řihová však jeho útok na rozdíl od nich přežila.

V témže roce Wohlschlager popravil Františka Sandtnera, který v loupežném úmyslu zavraždil v Dolní Rokytnici sedláka, selku, jejich služebnou a děti. Jeho posledním přáním byly dvě kotlety, chléb, okurkový salát a tři vejce.

To už Wohlschlager bydlel ve třetím poschodí činžáku v Kamenické ulici na Letné, v čistém útulném bytě se svatými obrázky. Mlčenlivý, kulaťoučkový pán už toužil po penzi. Čekal jej ale ještě vrah Lecián.

Poslední poprava

Martina Leciána z Předměstí u Uherského Ostrohu popravil Wohlschlager 6. října 1927. Byl usvědčen ze 75 krádeží a loupeží a tří vražd.

Byl štíhlý, jen 163 centimetrů vysoký, modrooký a světlolvasý. A cynický. Říkali mu postrach Moravy a zprávu o své popravě přijal klidně. Den před ní se spokojeně najedl – měl polévku, řízek, brambor, kompot, jako moučník dort Malaga a k tomu všemu pivo. Před exekucí v Olomouci nemluvil.

Leciánova poprava byla Wohlschlagerovou poslední. Do výslužby odešel 31. prosince 1928 jako vyrovnaný dvaasedmdesátník. Dlouho si ji neužíval – o rok později zemřel.

Katovy děti

O osudech prvních dvou dcer nejsou žádné údaje.

Syn Rudolf (narozen 1880) se stal po otci zlatníkem a v roce 1914 narukoval do války. Od téhož roku byl neznámý.

Syn Ludvík (narozen 1892) také táhl v roce 1914 s plukem do pole a padl do zajetí. Nakonec se v turkestánském Taškentu v roce 1919 oženil s Jelizavetou Smolencevou, kterou si později přivedl s sebou do Prahy.

Dcera Růžena (narozená 1894) se patrně nikdy nevdala, protože ještě v roce 1950 je vedena v policejních přihláškách pod svým rodným příjmením. Živila se zejména šitím.

Místo, kde byla krutost běžná.

Komunistický lágr Rovnost zaměstnával sadistické dozorce

Jakub Kučera

Komunistický režim se po získání neomezené moci rozhodl vypořádat se svými největšími nepřáteli. Konal tak různými způsoby a jeden z nich byla tvrdá práce v táborech na Jáchymovsku. Jeden z nich se jmenoval Rovnost a byl určen pro vězně první skupiny, kteří byli režimu nejvíce nebezpeční. Nejen se tak čemu divit, když zde zavládla neuvěřitelná krutost.

Uran byl pravděpodobně jeden z mnoha důvodů, proč měl Sovětský svaz enormní zájem o moc v Československu. Jedno z největších nalezišť se nacházelo právě na Jáchymovsku. Komunistický režim tak zabil dvě mouchy jednou ranou.

Uklidit do neviditelné zóny svoje úhlavní nepřátele a těžit velmi cenný, avšak radioaktivní uran. Konkrétně v Jáchymově bychom podobných táborů našli 18. Jeden z nich se však svým vnitřním řádem a obsazením vězňů poněkud liší. Nevyhovující podmínky byly ještě podpořeny lidskou krutostí individuí, která se nebránila ani sadistickým praktikám. O kom je řeč?

Mučení pro rozkoš

Když se moc dostane do rukou frustrovaným a zakomplexovaným jedincům, je postaráno o velký problém. Tábor Rovnost podobnými dozorci svoje vězně rozhodně nešetřil. Jedna z podobně zvrácených kreatur byl také velitel tábora v letech **1951 až 1954 František Paleček**. Ten za svoje chování nebyl nikdy potrestán a naopak byl ve službě SNB až do sedmdesátých let. Proč vězni jeho tříleté úřadování označili jako Palečkova hrůzovláda?

Velitel František Paleček trpěl tzv. Napoleonským syndromem a podle toho se také k vězňům choval. Kromě toho, že jich mnoho zastřelil při údajném pokusu o útek, oblíbil si mučení mrazem. Vězně, který se dle jeho soudu provinil, nechal stát několik hodin na mrazu.

V jednom případě se tak stalo neskutečných padesát hodin a vězeň byl postaven pod okna Palečkovy kanceláře, dokud mu zimou nezčernal obličej. Nejvíce za jeho vlády trpěli

Svědci Jehovovi, kteří odmítali těžít uran pro válečné účely z náboženských důvodů.

Ty pravidelně bil, páčil cigaretami, mučil hladem a ani jim se nevyhnul trest mrazem. Pro dokreslení jeho mocnářské povahy je nutné zmínit, že si fyzicky zničenými vězni nechal postavit tzv. Palečkův hrad.

Černá Máry

Když František Paleček odešel z tábora Rovnost, všem se jistě velmi ulevilo. Radost však nikdy netrvá věčně. Jeho nástupce je znám pouze pod přezdívkou, nikoli pod pravým jménem.

Dozorce Černá Máry byl obzvlášť vysazen na letce RAF, protože v minulosti údajně pilotům balil padáky a cítil se tak svojí tehdejší pozicí zahanben.

Mstil se tak ve formě krutého mučení. Nejvíce jeho zvrácenost pocítil válečný hrdina Josef Bryks, který podle tehdejších oficiálních teorií zemřel na infarkt. Podle svědectví spoluvězňů lze tento důvod smrti zcela vyloučit. Konstantní mrzačení hrdiny Brykse byla v podstatě kontinuální vraždou.

Nejenom dozorci

Nutno dodat, že mučení a hrubé zacházení nebylo jediným prvem tragédie vězňů lágru Rovnost. Tábor se nacházel přímo u vchodu do nejhlubší šachty a jejich ubikací je do hlubin uranové země dovedla cesta lemována ostnatým drátem. Ta si vysloužila přezdívku *“Ulička ztracených nadějí”* či *“Ulička komunismu”*.

Samotný život v táboře byl z hygienického pohledu zásadně nevyhovující. Nebyl zde zaveden vodovod a celý areál byl zamořen štěnicemi. Že je hlavně o vězení, nenaznačoval jenom plot s ostnatým drátem, ale přítomnost strážních věží a hlavně korekcí. Zde existovala ještě jedna místnost o rozměrech 1x1 metru, kde si vězeň nemohl ani lehnout.

Tábor Rovnost byl zrušen dne **1. 6. 1961** a dnes se trochu paradoxně na celém území rozkládá chatová oblast. Několik ruin v celé oblasti nechávají vzpomenout na jedno z nejhorších období naší minulosti. Dochovaná strážnice, řetízkárna, ošetřovna a také tzv. Palečkův hrad jsou rozpadlým mementem krutosti a nespravedlnosti minulého režimu.

Dokončení z první strany

A aby to šlo snáze a rychleji, tak především těch velkých, které neomarxisté mají, anebo si alespoň myslí, že mají, už nějakou dobu pevně ve svých rukou

Jenže Maastrichtská smlouva byla jen počátkem nového projektu nových marxistů. Aby mohl být dotažen do konce, je nutné nabourávat fungující svobodu a demokracii až do úplného predefinování jejich významu. Demokracie v neomarxistickém pojetí dostává přívrstev „liberální“ či „pluralistická“, ale ve skutečnosti jde o demokracii jen pro neomarxisty a jejich spřežence. Ostatní většina má pokud možno dobrovolně zůstat „politicky korektní“, jinak řečeno držet hubu a krok.

Tohle si také dobře pamatujeme. Komunisté nám celých čtyřicet let také vtoukali do hlav, že jejich demokracie je „demokracie lidová“ (jaký to nesmysl), anebo že „svoboda je poznání nutnosti“, atd. Lid musel být prostě zticha. „Kdo nejde s námi, jde proti nám“. Jaký jiný cíl může mít dnešní „politická korektnost“?

Pomaloučku, polehoučku

Jde tedy o pokus, který má zahájit likvidaci demokratických svobod a demokracie jako takové. Jak? Typicky fabianistickým způsobem, krok za krokem, čili dobře známou „salámovou“ metodou. Začnou vynucováním tzv. „politické korektnosti“. Ta vyvolá vlnu autocenzury, navodí strach lidí svobodně vyjádřit svůj názor, a odtud je už jen krůček k otevřené cenzuře, která bývá vždycky odůvodňována nějakou „vznešenou“ myšlenkou, nejlépe poukazováním na lidská práva těch, kteří vás chtějí ovládnout a podrobit. Vzpomeňme jen, kolikrát náš národ už podobnou mocenskou hru končící obrovským podvodem na občanech zažil.

Další krok neomarxistů ukazuje, že konstruktéři nové Evropy na chvíli svou fabianistickou trpělivost ztratili. V roce 2004 přišli až příliš rychle s návrhem tzv. Evropské ústavy, která by znamenala okamžitou ztrátu posledních zbytků suverenity členských zemí a úplné dokončení započaté centralizace. O všech důležitých věcech by rozhodovala jediná centrála. O zahraniční politice, zahraničním obchodu, společné měně, jediné emisní bance, společné armádě, společné policii, atd. V těsném sledu by následovala ještě tvrdší likvidace soběstačnosti zemědělské

výroby ve vybraných zemích a řada dalšího omezování svobodného hospodářského života. Dobrým příkladem je energetika, ale těch oblastí je mnohem víc. V neposlední řadě jde i o vnucená pravidla pro přijímání nelegálních imigrantů. Z národních vlád by se staly jen jakési regionální správní útvary podřízené centrále, lišící se od sebe pouze jazykem, kterým ten či onen národ hovoří. Oni snad netuší, že si tento systém ještě dobře pamatujeme z období čtyřicetileté sovětské komunisticko-marxistické nadvlády.

Pak přišlo první šokbrnutí. První referenda ve Francii a Holandsku Evropskou ústavu odmítla. Neomarxisté se na rok a půl zastavili. Po tomto varovném signálu museli najít cestu, jak dosavadní podmínku národních referend obejít. Proto jsme se rychle dočkali ve spěchu vytvořené tzv. Lisabonské smlouvy. Ta však není ničím jiným, než „překlopením“ návrhu evropské ústavy do velmi obtížně čitelných zhruba patnácti set stránek textu v naději, že si nikdo nenajde čas zabývat se tak rozsáhlým dokumentem do všech podrobností. Ale našli se i takoví, kteří si těch patnáct set stránek přečetli a dlouho odmítali takovou smlouvu podepsat. Vzpomeňme na prezidenta Václava Klause. Novinkou v Lisabonské smlouvě oproti návrhu evropské ústavy byla jen malá skulinka, pověstný článek 55, dovolující členské zemi za jistých okolností unii opustit. Obtížnost hraničící s neproveditelností průchodu touto skulinkou už děle než tři roky zakoušejí Britové. A vzal bych jed na to, že se bruselští neomarxisté budou ještě dlouho usilovně snažit Britům jejich odchod z unie za každou cenu „osladit“.

Trojští koně

Vraťme se k hlavnímu tématu, jímž je neomarxistický pokus o celkovou proměnu dosavadního světa. Vraťme se k neomarxistické revoluci. Noví marxisté se podobně jako ti původní neobejdou bez dostatečně deprivované masy lidí, ochotné k radikálním změnám. Jen tak mají naději své plány provést. Potřebují náhražku Marxova proletariátu, který se jim během vývoje kapitalismu v západních demokraciích (a nejenom tam) poněkud vypařil. Než zatroubili k frontálnímu útoku, museli vyřešit základní otázku. Kde vzít onu nespokojenou masu, bez níž si jakoukoli velkou revoluci nelze představit?

Nabízelo se jediné, i když ještě nevyzkoušené řešení. Aktivovat převážně muslimské obyvatelstvo těch nejchudších afrických a některých arabských zemí, a přinutit je k masové emigraci. Ale jak to celé udělat? Především musí rozbít jejich země uměle vyvolanými válkami, takže ti nebožáci budou chtít odejít sami. A když nebudou, tak je najatí pašeráci „uprchlíků“ popostrčí do člunů hlavněmi samopalů. Zároveň je třeba využít, lépe řečeno zneužít, po staletí pěstovanou náboženskou povinnost každého „řádného“ muslima zúčastnit se svaté války, jihádu. Chtějí se přece dostat se na kobyliku demokracii tam, kde je už dobře zakořeněna. Podříditi si tu část světa, v níž vládne tzv. židovsko-křesťanská západní civilizace. A k tomu se přece hodí odvčcí zapřísáhlí nepřátelé jak Židů, tak křesťanů ze všeho nejlépe.

Islámská světovládná politická doktrína vyhovuje novým revolucionářům jak svou dobyvačností, tak i primitivní krutostí a bigotní odolností proti reformám. Lenin svého času uvažoval o použití muslimů ve své revoluci také, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. O tom existují písemné doklady. Ale proč to udělal, o tom se můžeme jen dohadovat. Možná pochopil, že proměnit muslima na bolševika je nad síly jakékoli revoluce, kdo ví. Zato nynější revolucionáři jeho dávné rozhodnutí zřejmě zhodnotili jako chybu a rozhodli se ji napravit. Ostatně, stejně neměli mnoho na výběr. Rusko a Čína jdou svými vlastními cestami, ostatní Asie a Jižní Amerika se nezdají dost výbojně. Bezmála dvoumiliardová světová masa muslimů se tak stala jejich poslední reálnou nadějí.

Jenže každá legrace něco stojí. Vystává otázka, kdo bude tak grandiózní sociálně-inženýrský projekt, který má vyvolat novodobé stěhování národů, financovat? Proto noví marxisté zkouší opakovat dějiny. Podobně jako v Leninově případě, rozjezd revoluce mají zaplatit ti, které pak revoluce smete z povrchu zemského. Tohle je však jen povrchní odhad skutečného stavu věcí, jak uvidíme dál.

Druhou a nedílnou součástí plánu jsou tedy nejen tichý souhlas, ale především důkladná a pokud možno utajená peněžní podpora ze strany těch nejbohatších kapitalistů. Těch, kteří řídí obrovské nadnárodní společnosti usilující o hospodářskou, finanční a ve svém konci i politickou globalizaci. V té souvislosti vás jistě napadnou jména jako George Soros nebo Bill Gates a možná i jména dalších „filantropů“, kteří se do štědrého financování světového neomarxismu pustili už dávno. Máme zde jimi placené

university a další instituce, vyučující v mezích a potřebách světového názoru, kterému ve svém „newspeaku“ (novořeči) říkají progresivní. Slovo „pokrok“ bylo odjakživa marxistickým zaklínadlem, to si také dobře pamatujeme. Kdo nebyl za komunistů pokrokář, dostal nálepku „zpátečníka“ a bylo vymalováno.

Hrstka sebevrahů

Zdá se, že této „elitě“ by svět fungující v podobě „nového světového řádu“ (NWO) s jedinou celosvětovou vládou náramně vyhovoval. Samozřejmě pod slibem nedotknutelnosti jich samotných, vždyť oni tu změnu umožňují. Oni přece ovládají a řídí světový finanční systém, bez kterého by žádný, ani neomarxistický nový světový řád, nemohl dost dobře existovat. Homogenizovaná a nepřiliš inteligentní pracovní síla jakési nové „kávové“ rasy, která by nutně vznikla díky nepřestávající imigraci z Afriky a Asie do Evropy, Spojených států, Kanady, Austrálie a Nového Zélandu by nepochybně optimalizovala jejich korporátní zisky. Jenže globální finance už dávno nejsou jen zásoby zlata, ale především potištěný papír. Otázkou však je, zda takto uměle vytvořené peníze zможou opravdu všechno. Ve své neutuchající hamižnosti jsou ochotní spojit se i se silami, které se jejich „světovému“ finančnímu systému nakonec vysmějí, jediným škrtem pera ho zruší a nahradí ho jiným. Svým vlastním.

Ostatně, i již zmiňovaný Lenin se kdysi vyjádřil, že kapitalisté prodají revolucionářům provaz, na němž je revolucionáři později oběsí, jen když za něj dostanou dobrou cenu. Nic nového pod sluncem. Co k tomuhle všemu ještě dodat? K slibům nedotknutelnosti jediné - sliby se slibují a blázni se radují. A ještě mě napadá, tohle nemohou být doopravdy šťastní a přející lidé. Spíše se podobají nebezpečným lidským zrůdám.

Na závěr

Dovolte mi ještě malou poznámku. Britský žurnalista a politický komentátor Douglas Murray ve své knize „Podivná smrt Evropy“, která vyšla před nedávnem i v českém překladu, považuje unijní neomarxisty a jejich přísluhovače za intelektuální elitu. V tomto ohledu se však nekonečně plete. Při bližším zkoumání zjistíme, že nejde o nic jiného, než o nebezpečně škodlivý intelektuální odpad. S přáním lepších časů Váš Pavel Chrastina

„Pivrnec“ Urban získal šestnáctý titul

Smržovka - Populární kreslíř a stále také sáňkař Petr Urban získal svůj šestnáctý titul mistra republiky v jízdě na saních. Tím vyrovnal počet triumfů svého otce Horsta. „Těžší to bylo dřív, sešla se větší konkurence,“ hodnotí svůj výkon Urban, se 115 kilogramy nejtěžší muž na startu. „Jednou jsem měl i 126 a přes pupek jsem ani neviděl,“ smál se u domácí dráhy ve Smržovce.

Dvaatřicetiletý Urban vytáhl po nemoci staré saně a půjčil si kombinézu. V pátek zajel dvě tréninkové jízdy - první v sezoně. V sobotu v součtu dvou jízd vyhrál. Michal Kvíčala, účastník olympiády v Salt Lake City, skončil sedmý...

„Po oblevě byla dráha hrbolatá. Házelo to, musel jsem dávat pozor a při závodě trochu riskovat. Rozhoduje každá desetinka. Ale technika a um se ztrácejí pomaleji než fyzická,“ povídal pyšně Urban.

Přítom ve formě se udržuje. Loni dokonce běhal se synem a chystal se na mistrovství světa veteránů v atletice na 800 metrů. „Jenže každou chvíli mi praskl sval. Hlava by chtěla, ale tělo ne.“

Urban naposledy reprezentoval na olympiádě v Albertville 1992. Pak ho svaz vyřadil za „kažení morálky“ kreslenými vtípy. Na evropské ani světové šampionáty nemá motivaci. „Ale doma budu jezdit, co budu chodit.“

Závod žen vyhrála olympionička Jeriová z Klášterce. V dvojicích dominovali domácí L. a A. Brožovi.

Rabbi Goldstein má se Sárou dvě krásné dcery, ale stále touží po synovi. Až konečně Sára počne a za devět měsíců volají rabbimu z porodnice: „Rebe, máte syna!“

Rabbi celý rozradostněný běží do porodnice, najde tam Sáru se synem, ale ten je - jak to říct - no prostě ošklivý.

Rabbi na něj kouká, vzpomene si na své dvě krásné dcery doma, znova se na něj kouká a pak udeří na Sáru:

**„Sára, že tys mi byla nevěrná?“
Sára se choulí na posteli: „Tentokrát ne...“**

Under fire: Josephine Cashman stands firm against author Bruce Pascoe

Chip Le Grand February 2, 2020 The Age

Josephine Cashman wants people to know she is not mad. She may be angry but not crazy, as is being suggested by some to explain why a smart, emerging Aboriginal leader would blow up long-standing friendships, a promising business and an influential government position over the indigeneity of an author she has never met.

In the two months since she joined a campaign led by conservative commentator Andrew Bolt against the work and claims to Aboriginal heritage of Dark Emu author Bruce Pascoe, Cashman has fallen out with her former mentor Marcia Langton, been abandoned by her business partners and last week, was dumped from a high-powered group advising on how best to create an Aboriginal "voice" to parliament.

In an interview with The Sunday Age, she says her reputation has been trashed, her family targeted and her sanity questioned. "Everybody I know has been called and told I am mad," she said.

Yet, despite having seemingly little to gain from either challenging Pascoe or aligning herself with Bolt, a commentator who breached the racial discrimination act a decade ago with comments about light-skinned Aboriginal people, Cashman insists her campaign is worth the cost and will continue.

"I paid the price, I nearly lost everything but I don't care because I want to do the right thing," she said.

"I'm a very stubborn person and I'm not stopping. I am committed and can't back down. What else can they do to me?"

Indigenous Minister Ken Wyatt's decision to sack Cashman from a senior advisory group which includes some of the nation's most respected and influential Aboriginal figures, has split Indigenous Australia.

"I have had people text me and say how dare you pick a white man over a black woman," Wyatt told The Sunday Age. Other constituents have expressed concern about the debate Cashman has fuelled.

Wyatt recalled a conversation with an Indigenous woman who called him late last week. "She said 'I have a fair-skinned child who is now worried they are going to be asked to prove their Aboriginality'," he said. "I don't need that given the level of suicides we have in our communities."

An eminent Noongar woman, from Wyatt's home state of Western Australia, raised the same issue. "She said 'Ken, I am now fielding questions about my fair-skinness. I thought I had gotten over that.'"

"This has opened up a debate for some people who continuously question the identity of Indigenous Australians," Wyatt said.

Cashman says the problem issue isn't identity, it's money; literary grants and other financial support intended for Aboriginal recipients which helped establish Pascoe as a best-selling author. The allegations raised by Cashman that Pascoe may have benefited financially from falsely claiming to be Indigenous, have been assessed and dismissed by the Australian Federal Police.

"Aboriginal families have always adopted people, I have no problem with that. But you can't claim Aboriginal if you are not Aboriginal. The money is not getting to the ground and you have got someone who is quite privileged, compared to someone at Wilcannia, who is getting these grants."

Bruce Pascoe has previously told The Sunday Age that he believes the attacks on his ancestry are an attempt to discredit his best-selling book Dark Emu, which argues that Indigenous Australians had sophisticated farming methods before European settlement.

He says he has Indigenous ancestry on both sides of his family. "I know who I am and I know who my family is and I know my place in the community."

Wyatt does not believe it is his place to question Pascoe's Aboriginality. That judgment belongs to the Indigenous communities with whom Pascoe identifies. Cashman accepts the role of Aboriginal communities to affirm the ancestral bona fides of their own people but says there needs to be more rigour.

Her suggestion for the establishment of a national Indigenous registry put her at odds with Langton and other members of the advisory group and Wyatt, who grew up with a file registered to the state native welfare department. "I don't want to go back to a system where we are allocated a number on a register," he said.

Professor Langton, the chair of Australian Indigenous Studies at the University of Melbourne and a key figure in the push towards constitutional recognition of Indigenous Australians, declined to be interviewed about her relationship with Cashman and the part she played in her removal from the advisory group. The breakdown of their once-close relationship is evident in an email exchange between the pair shortly after the first meeting of the senior advisory group last November.

The exchange, which Cashman last week published on social media, begins as a demand by Cashman for the advisory group to be briefed by federal police agencies about what she claims are "organised crime networks operating in Aboriginal communities and often run by leaders of Aboriginal community organisations".

"Unless this abuse of power is addressed, the voice process cannot work and I will not be able to support it," she wrote.

In response, Langton urges Cashman to rethink what he is saying. "Please withdraw this email and write a proposal not a threat," she said. "I don't think you can see how badly this reads."

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Česká piva

Bernard, Budvar, BrouCzech, Plzen, Kozel

Monday - Thursday 8.30-17.00, Friday 8:30-15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 1.04.2020

By the next morning, the dispute reached Wyatt's inbox. One of the Minister's advisers, Jarrod Lomas, subsequently contacted Cashman to arrange a meeting with the AFP for her to detail her allegations. By then, Wyatt had made public his support for Pascoe and Cashman refused to take his call.

At the time, both Langton and one of Pascoe's publishers, Morry Schwartz, were directors of the Big River Impact Foundation, a business founded by Cashman to provide Aboriginal housing. That partnership ended abruptly in December, when Cashman made her first appearance on Andrew Bolt's Sky News television show to denounce Pascoe and his book.

Cashman says Schwartz called her to say that unless she recanted her attack against Pascoe, she risked losing her foundation. Schwartz confirmed the exchange but denied her allegation of an attempted boardroom coup. He says he and other former directors intervened to protect Cashman, not Pascoe.

"We said your focus should be on the work of the foundation and not on this other nonsense which is going to come to grief and is wrong, nasty and unnecessary," he

told The Sunday Age. "She wouldn't pull back. There was no coup; she pushed it to the edge.

"She is really bright and strong and articulate and was building something fantastic. I just see the tragedy of a person who has marginalised herself and an organisation that was starting to look strong and do good things."

Langton and Schwartz, who had served for two years as the foundation's vice-chairman, immediately quit the board. Cashman kept control of the foundation and says she is re-evaluating her business plans. She has also withdrawn from a doctorate she was studying at the University of Technology Sydney.

For Langton, the final breaking point was the emergence of a letter, attributed to Yolngu elder Terry Yumbulul, calling for an investigation into Pascoe's claims to Aboriginal ancestry. The letter was provided by Cashman to Bolt. Yumbulul has since denied, to SBS National Indigenous Television journalist Jack Latimore, that he consented for the letter to be written under his name.

"This one is probably the straw that broke the camel's back because there have been too many misrepresentations and unfounded accusations and abuse," Langton told Radio National's Patricia Karvelas. "She submitted this fraudulent letter to Andrew Bolt and he published it."

For Ken Wyatt, doubts over the veracity of the letter added to an already thorny problem. "You have a significant elder from a very strong clan headed by Galarrwuy Yunupingu being cited as having written that letter and then he comes out and says he did not write it. There are cultural sensitivities because Galarrwuy Yunupingu sits on the same body as Josephine and I can't afford to have tension. We have to focus on the outcome for Indigenous Australians as opposed to the differences of opinions between two individuals."

Cashman feels betrayed that Wyatt moved against her without seeking her side of what had happened. Wyatt, who still considers Cashman a friend, says he needed to stay clear of the fray. "I think if I had rung Josie she may not have taken my call."

The provenance of the letter remains unclear. Yumbulul did not write it but he had multiple communications with Cashman about its contents as it was being written.

In a letter of complaint to SBS, Cashman says she helped Yumbulul write the letter at his request after he contacted a family member and expressed doubt about Pascoe's book and Aboriginality. She denies anything underhanded took place. She also poses a question certain to linger beyond the Pascoe saga: "Why has a request for Aboriginal ancestry evidence turned into an untouchable domain?"

AT THE BAR

Having already downed a few power drinks, she turns around, faces him, looks him straight in the eye and says,

"Listen here, good looking. I will screw anybody, anytime, anywhere, their place, my place, in the car, front door, back door, on the ground, standing up, sitting down, naked or with clothes on... It doesn't matter to me. I just love it."

His eyes now wide with interest, he responds,

"No kidding... I'm in Government too.

Are you federal or state?"

Zeman: Borders should be closed for year

President Miloš Zeman says that the Czech Republic's borders should be shut for one year. Speaking in a radio interview on Sunday evening, the head of state recommended that instead of travelling abroad Czechs should savour the beauties of their country's landscape, adding that he himself would spend the summer in the Vysočina Region.

Remodeling of lower part of Wenceslas Sq. now underway

Work on the remodeling of Prague's Wenceslas Square got underway on Monday. The first part of the project envisages the enlargement of the pedestrian zone in the lower part of the city's main thoroughfare, with more trees and less space for cars planned.

The renovation of the section of the square from Můstek at the very bottom to where trams cross from Vodičková St. to Jindřišská St. will cost CZK 330 million and should be finished by the end of next year.

The studio Cigler Marani Architects won a competition -